

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE BARSETTI

A dramatic illustration of a dragon breathing fire. The dragon's head is on the right, with its mouth open, breathing a large plume of fire that fills the center of the image. A sword is held vertically in the dragon's mouth, with the blade pointing upwards. The sword has a dark hilt and a bright, glowing blade. The background is dark and smoky, with small embers floating around. The title 'THE DRAGON KING' is written in a large, ornate, serif font across the middle of the image, with the sword passing through the letters.

THE
DRAGON
KING

DEATH SERIES: BOOK 3

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org/>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Ejder Kral

Ölüm Serisi 3.

Kitap

Penelope Barsetti

Hartwick Publishing

Hartwick Yayıncılık

Ejder Kral

Telif hakkı© 2024 by Penelope Barsetti

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Contents

1. [Calista](#)
2. [Talon](#)
3. [Calista](#)
4. [Calista](#)
5. [Talon](#)
6. [Calista](#)
7. [Talon](#)
8. [Calista](#)
9. [Talon](#)
10. [Calista](#)
11. [Talon](#)
12. [Calista](#)
13. [Talon](#)
14. [Calista](#)
15. [Talon](#)
16. [Calista](#)
17. [Talon](#)
18. [Calista](#)
19. [Talon](#)

Bölüm 1

Calista

Kraliçe Eldinar'ın tek yapması gereken hafifçe başını sallamaktı ve adamları bir balık sürüsü gibi dağıldı. Ezra Amca da aynısını yaptı, elleri arkasında, gözleri hâlâ Talon'a kilitlenmiş bir şekilde kenara çekildi.

Talon da uzaklaşarak Khazmuda'nın kamp alanında kaldığı yere doğru ilerledi.

Kraliçe Eldinar bana o kadar sert baktığına göre, kalmamı istediğini biliyordum. Ormanın dışındaki açıklıkta tek başımıza durduk, gözleri her zaman takındığı aynı kılıflı düşmanlıkla benimkilere kilitlenmişti. "Bu planı uygulamanın tek bir yolu var: Ölüm Kralı'nın Riviana Yıldızı'na girmesini sağlamak. Bu beni çok rahatsız ediyor ama başka bir yol göremiyorum."

"Sana zarar vermek istemediğini söyledi-"

"Sana olan sevgisi yüzünden - ve bir erkeğin sevgisi bir anda değişebilir."

Kalbim acı verici bir şekilde sıkıştı. "Sevgisi bu kadar zayıf olsaydı sizin savaşınızda savaşacağını sanmıyorum." Ona ihanet etmiştim ama o yine de beni kurtarmıştı. "Ben ona sırtımı döndüm ama o bana asla sırtını dönmedi." Suçluluk duygusu boğazımda yutulamayan bir kaya gibi ağırlaşmıştı.

Gözleri kısıldı.

"Ve amcamın sana olan sevgisinin asla değişebileceğini sanmıyorum."

"Bu karşılaştırmayla kocama hakaret ediyorsun. Bizde aşk var, sizde ise şehvet ve rahatlık karışımı bir şey. Ölüm Kralı'nın güzel bir adam olduğunu inkar etmeyeceğim, bu yüzden neden onun büyüüne kapıldığınızı anlıyorum. Ama hata yapmayın, size olan sevgisinin derinliği ancak bir deri bir kemik."

Bir öfke dalgası zırha saplanmış bir ok gibi sertçe çarptı. "Kusura bakma ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve bizim hakkımızda daha da az şey biliyorsun." Öfkem çakmaktaşına çarpan bir kibritten daha hızlı alevlendi, alevler ağaç tepelerinden daha yüksekti. Bu olay üzerinden haftalar geçmiş olsaydı onunla aynı fikirde olabilirdim ama şimdi her şey değişmiş, ilişkimiz derinleşmişti ve bunun için canımı dişime takarak savaşıyordum.

Bana uzun ve sert bir şekilde baktı, bakışlarında bir onaylamama belirtisi vardı. "Umarım yanıliyorumdur, amcanın iyiliği için."

Kraliçe Eldinar'ın bir hükümdardan öte, aynı zamanda teyzem olduğunu ilk kez o zaman anladım. Ondan hiçbir anne şefkati gelmiyordu, bakışlarında buna dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Bunun amcamla olan aşkının uzun ömründe sadece ikinci bir an olacağını ve benimle bir ilişki kurmanın bu çabaya değmeyeceğini bilmesi olup olmadığını merak ettim.

"Ölüm Kralı'nın ormanımıza girmesine izin vereceğim ama her zaman benim gözetimim altında olacak. İstisnasız nereye giderse gitsin muhafızlar ona eşlik edecek. Amcanla olan ilişkinin henüz çiçek açmaya fırsat bulamadığını biliyorum ama senin için anlamlı olduğunu görüyorum. Bu nedenle, gerekirse bu ormanı koruyacağınıza inanıyorum."

"Amcam olmasaydı bile bu ormanı korurdum," dedim. "Riviana Yıldızı çok güzel bir yer ve buraya evim demek benim için bir onur. Ama daha önce de söylediğim gibi, Ölüm Kralı ormanınıza ya da halkınıza asla zarar vermez. Endişelenmeniz yersiz."

"Biz çok yetenekli bir ırkız. Savaş alanı için harika müttefikleriz. Eminim o da bunun farkına varmıştır."

Ne istediğinden emin olamadan bakakaldım.

Kafamın karıştığını hissetmiş olacak ki devam etti. "Topraklarınızı fethetti çünkü savaşı için bir orduya ihtiyacı vardı. Elfler ona hizmet etseydi şansı daha da artacaktı. Bu nedenle ona karşı her zaman şüpheli olacağım."

"O bunu yapmaz-"

"Neden olmasın?" diye sordu. "İnsanlarla aramızdaki fark ne?"

Cevap vermeden bakışlarını tuttum çünkü gerçekten bir cevap yoktu.

"Umarım ejderhalara erişimini sağlayarak, savaşını kabul etseler de etmeseler de, bizi huzur içinde bırakır."

"Seni nasıl zorlayabileceğini anlamıyorum zaten. Siz insanlardan çok daha güçlüsünüz."

"Ölüler ordusuna komuta edebilir, bizi kendi akrabalarımız tarafından idam ettirebilir. Bizim de katılmamızı sağlamak için Caelum'a açılan kapı olan Riviana'yı yok etmekle ya da işgal etmekle tehdit edebilir. Onun ormanımıza girmesine izin vermek bana büyük acı veriyor ama korkarım bu gerekli çünkü kara elfler şu anda daha büyük bir tehdit."

"Bunun sizin için pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama gerçekten bunu yapacağını sanmıyorum."

"Haklısın. Bu benim için pek bir şey ifade etmiyor," dedi. "Çünkü iddianız için hiçbir kanıtınız yok. kötü olmadığını, sadece hayatta kalmak için kötü şeyler yaptığını söyledi. Bence savaşı için elfleri köleleştirmek de bu kategoriye giriyor."

Hâlâ , böyle bir şey yapacağına inanmıyordum ama tartışmanın bitmesine izin verdim.

"Onu hiçbir koşulda Caelum Diyarına yaklaştırmayın."

"Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Ormanın güç kaynağı olan Büyük Ağaç, onun kara büyüü tarafından rahatsız edilen mezarlığın yanında." Gözleri genişledi. "O ormandayken muhafızlar her zaman orada olacak. Ama eğer yaklaştırmaya kalkışırsa onu kendim öldürürüm. Eğer yaşamasını istiyorsanız, onu uzak tutmanızı öneririm."

Başımı salladım. "Eminim sorun olmayacaktır."

Bakışlarını arkama çevirdi, muhtemelen bakışlarını Talon'a kilitlemek için.

Bir an sonra yaklaştı ve güneşi engelleyerek üzerime bir gölge düşürdü.

"Adamlarımın gözetimi altında ormana girmenize izin vereceğim. Sadece Calista'nın kaldığı yere ve kraliyet sarayına girebilirsiniz. Anlaşıldı mı?"

O da ona baktı, sert bakışları onun gözlerine kilitlenmişti. Kendisiyle aşağılık biriymiş gibi konuşulmasına alışık olmadığı belliydi ama normalde yapacağı gibi hakaretle karşılık vermedi. "Evet." Bunu ses tonunda bir ısırlıkla söyledi.

"Khazmuda'yı ormanımızda ağırlamak isterdik ama ona yer yok."

"Anlıyorum," dedi. "Zaten açık gökyüzünü kapalı gölgeliklere tercih ediyor."

Bakışları bana kaydı ve tıpkı kocasıyla yaptığı gibi benimle de sessiz bir konuşma yaptı. *Sana güveniyorum.* Sonra arkasını döndü ve ormana doğru yürümeye başladı.

Ormanın merkezine kadar uzun bir yolculuk yaptık ve bu süreyi sessizlik içinde geçirdik. Muhafızlar etrafımızı sarmış, kraliçenin Ezra'nın yanında yürümesine izin veriyorlardı.

Talon çimenlerin ve çiçeklerin ortasında yersiz görünüyordu, zırhı karanlığın gölgesi gibiydi. Kuşlar normalde yukarıdaki dallarından cıvıldaşırlardı ama Talon'un varlığı onları uzaklaştırmış gibiydi. Orman ilk kez sessizdi... tamamen sessiz.

Tek bir kelime bile konuşulmadı. Talon dümdüz önüne baktı ve kendini yerinde hissetmediyse bile bunu belli etmedi.

Normalde yaptığımız gibi mola vermedik, çünkü kraliçe bir an önce kraliyet sarayına dönmek istiyordu. Amcamla bir kez bile konuşmadığını fark ettim, gözleri ileriye odaklanmıştı.

Ormanı görmeden önce duydum, müziğin yavaş yavaş yükseldiğini duydum, ağaçlardaki tüm yaprakların arasından hissedilen ruhani bir ses.

Talon ya duymamış ya da duymak umurunda değilmiş gibi hiçbir tepki vermedi.

Sonra ormanın merkezi görüldü, yollarda ve pazarda elfler vardı ama havada ciddi bir acı vardı, savaşın herkesin iliklerinde hissediliyordu. Burası eskisi gibi büyülü bir yer değildi, ölümlerin yükselişiyle lekелendiği zamanki gibi değildi.

Elflerden bazıları hemen bize doğru döndü ve Kraliçe Eldinar'a hayranlıkla bakmak yerine korku dolu gözlerini Ölüm Kralı Talon'a çevirdiler. Bakakaldılar, güzel yüzleri kar gibi solmuştu ve hepsi yaptıkları işi bırakıp baktılar, düşmanın kollarını açarak ormanlarına girmesinden dehşete düşmüşlerdi.

Talon onları görmezden geldi ve kamuoyunun düşünceleri onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi dosdoğru önüne baktı.

Kraliyet sarayından uzaklaştırıldık ve ağaç evimin ana yolun dışında, yüksek bir yerde bulunduğu ormana doğru ilerledik.

devasa ağaçlardan birinde. Çevrede başka ağaç evler de vardı ama hepsi farklı yönlerde bakıyordu, bu yüzden herkesin tam bir mahremiyeti vardı.

Merdiven görevi gören sarmaşıklara yaklaştık. "Bunlar zor-"

Talon sarmaşıkların üzerine çıktı ve daha önce de yaptığı gibi kendini yukarı taşıdı. Tıpkı Luxe'ın yaptığı gibi, bir elfin zarafetiyle kendini idare etti. Gövdenin diğer tarafına geçti ve çantasının ağırlığını taşıyarak yukarı çıkmaya devam etti. Silahları, kraliçe onları geri vermeyi gerekli görene kadar kraliçenin elinde tutulmak üzere ondan alınmıştı.

Askerler ağacın gövdesinin etrafındaki yerlerini alarak Talon'un onların bilgisi olmadan kaçmasını imkânsız hale getirdiler.

Onu takip ettim, çok daha yavaş bir tempoda ilerliyordum çünkü defalarca inip çıkmış olmama rağmen sarmaşıklarda hâlâ ustalaşamamıştım. Zirveye kadar uzun bir yürüyüştü, o kadar uzundu ki ayrılmak için caydırıcı bir etki yaratıyordu. Bazen günlerce ağaç evimde kalıyordum çünkü aşağıya inip tekrar yukarı çıkmak bana çok fazla geliyordu.

Tepeye ulaştım ve onu orada durmuş, önceki konuşmalarımızda işgal ettiği koltuğa bakarken buldum, orada eşofmanlarından başka bir şey giymeden oturduğunda, bana sadece bakışlarıyla dokunduğunda.

Bir süre sonra çantasını yalnız uyuduğum yatak odasına taşıyarak uzaklaştı. Çantayı koltuğun üzerine attı ve aceleyle yatağına terk ettiğim için çarşafı geriye atılmış, buruşuk yatağa baktı.

Dönüp bana tekrar baktığında, içinde bir miktar öfke vardı. "Ne oldu?"

Bağlantımızı kopardı ve etrafımda dolaşarak mutfığa gitti, karşımda oturduğu yemek masasına baktı.

Aramızda. Parmaklarını yüzeye dayadı ve sandalyeyi çekip oturmadan önce gözlerini , kamburunu çıkarmış, dizlerini iki yana açmış, açık pencereden dışarıya, ötedeki ormana bakıyordu.

Onun karşısındaki koltuğa
oturdum. Bana bakmadı.

Ormanın dışında birbirimize çok yakındık ama şimdi kendimizi bir kez daha yabancı gibi hissediyorduk.

"Neden kızgınsın?"

Bir süre sonra bakışları tekrar benimkilere kaydı.

"Talon."

"Onu becerdin mi?"

"Kim?" Kaşlarımı yüzüme kaldırarak ağızımdan
kaçırdım. Bakışları sertleşti.

Ağaç evimde gördüğü ve ilk görüşte küçümsediği Luxeü sorduğunu hemen anladım. "Talon-"

Sesini yükseltmeden bağırdı. "Şu lanet soruya cevap ver." "*Hayır.*"

"Hayır, soruya cevap vermiyorsun ya da hayır, onunla
yatmadın-" "Onunla yatmadım."

kaçırdı, hâlâ öfkeliydi.

Ayrı kaldığımızda ne yaptığını hiç sormadım, ama ayrıldığım anda yerimi başka bir kadının aldığını varsaydım. Sormak istedim ama cevabını duymak ve yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum.

"Başka bir şey oldu mu-"

"Hayır."

"Yapmaya çalıştı mı-"

"Seni kendi işlerin hakkında sorgulamadım, bu yüzden neden beni kendi işlerim hakkında sorguladığını anlamıyorum."

Gözleri yüzümde sertleşti. "Ne sor." Gözlerimi kaçırdım

ve dolaplara baktım.

"Sor."

"tercih ederim."

"Başka kimse yoktu Calista."

Gözlerimi el oyması dolaplardan ayırmıyor, bir marangozun ince işçiliğine bakıyordum. Çiçekler ve ağaçlar ahşaba oyulmuştu. Ağaç ev ve içindeki her şey, doğal nedenlerle ölmüş olan çeşitli kereste parçalarından inşa edilmişti, bu yüzden hiçbir şey birbirine uymuyordu. Ama bu bir şekilde onu daha da güzelleştiriyordu.

"Olmasını istedim."

Yutkundum, sadece para aldıkları için değil, istedikleri için ona hizmet eden kadınları hayal ettim. Güzel ve hevesli, krallıklarını büyük bir zaferle ele geçiren kralla yatmak için can atıyorlardı.

"Sana çok kızgındım ama hiçbir öfke beni senden başkasını arzulamaya itemezdi."

Rahatladığımı gizlemek için elimden geleni yaptım ama başarılı olamadım. Ayrılığımız benim için olduğu kadar onun için de zor olmuştu. "Luxe ordunun komutanı. Kraliçe Eldinar ondan bana göz kulak olmasını istemiş, o yüzden buradaymış."

"Bir komutan, mahkumunu becermek istemediği sürece onunla akşam yemeği yemez."

Talon'a döndüm. "Hiçbir şey olmadı, bırak gitsin."

"Beni hiçbir şeyin bırakmayacağını anlayacak kadar iyi tanıyorsun." Gözleri başka yöne kayd ve sessiz bir nefes aldı.

"Bu şekilde olmasını istemiyorum," diye fısıldadım. "Daha önce nasıl olduysa, ormanın dışında nasıl olduysa öyle olmasını istiyorum." Çok yakın olduğumuzda, aramızdaki engel nihayet ortadan kalktığına ve ruhlarımız birbirine dokunduğunda neredeyse tek bir kişiydik. Sonunda gerçekte kim olduğunu görmeme izin verdi.

Gözlerini kaçırdı. "Kapıdan içeri girdiğimde tek düşünebildiğim, seninle yatmam gereken yatakta başka bir adamın yatıp yatmadığını merak etmektir."

"Ama yapmadı," dedim. "Öyleyse bana geri dön."

Gözlerini pencereden dışarı çevirmiş, sönmekte olan ıııkta ormana bakıyordu. Dakikalar geçti ve öfkesi yavaş yavaş solan güneş gibi söndü. Öfkesi geçtiğinde bana tekrar baktı, duvarlar yıkılmıştı, gözleri gece yarısı gibi karanlık ama çöldeki kumlar gibi sıcaktı.

Gölümsemenin dudaklarımda gezindiğini hissettim. "İşte .."

Bölüm 2

Talon

Kollarım altında kancalanmıştı ve kaygan seksine sert bir öpücük kondurdum, dudaklarının ağızındakilerden daha dolgun olduğunu hissediyordum. Ağızımın sıcaklığını hissettiği anda sırtını dikleştirdi ve tırnakları ön kollarımın etine batarken bir inilti çıkardı. Onu tekrar tekrar öptüm, acele etmedim çünkü sert zemin yerine yumuşak bir şiltenin üzerindeydik, ikimiz de duşlarımızdan tertemiz çıkmıştık.

Ayrıldığımız anda tadı dudaklarımdaydı, solmayan bir yara izi, gerçekmiş gibi hissettirecek kadar canlı bir anı. Ama şimdi, onu tekrar tattım ve hafızam bunun hakkını verememişti.

İnledi ve ıslak gözyaşlarını akıtarak cinsel organını ağızıma soktu. Serbest kalması ve bana sürtünmesi, sırtını sertçe kavislendirmesi ve vücudunu kontrol edemiyormuş gibi çırpınması sadece birkaç dakika sürdü.

Onun biricik eşi olduğumu bilmek beni deli gibi tahrik ediyordu, o güzel elf adam benim olanı almaya çalışmış ve başaramamıştı. O bir komutan olabilirdi ama ben bir kraldım. Dudaklarım onunkileri terk etti ve aletimin emeğimin meyvelerinin tadını çıkarabilmesi için vücudunda yukarı doğru hareket ettim.

Ama kalçalarını kalçalarımın doğru açmak yerine, beni sırtüstü yatırdı ve üstüme çıktı. Islak seksi ateş gibi yanan aletimin üzerine oturdu ve dudaklarından seksi bir inilti çıktı.

Tüm tendonlarımdaki çekimi, o ıslaklığın içinde olmak için duyduğum çaresizliği hissettim. Ellerim kalçalarını olması gerekenden daha sert kavradı ve istediğimden daha yüksek sesle bir nefes bıraktım. Onun içinde olmadığım her saniye beni daha da çaresiz kılıyordu.

Aletimi tutup beni içine yönlendirirken kendine olan güveni azaldı. Her zaman üstte olan bendim, tüm sevişmeyi yapan bendim, ki bu benim için gayet iyiydi. Ama o da karşılık vermek istiyordu, yine de nasıl yapacağını tam olarak bilmiyordu.

Oturmak için kendimi yatak başlığına doğru kaldırdım ve sonra kendimi onun içine yönlendirdim, aşağı kaymasını ve beni kılıflamasını izledim. Gözlerim kapalıydı çünkü çok iyi hissettiriyordu, sanki günlerdir tavşanlar gibi sevişmiyorduk ve daha da iyi hissettiriyordu çünkü beni ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu. Bağışlayıcılığını ve bağlılığını hissedebiliyordum. Tecrübesizliği her şeyi daha da güzelleştiriyordu çünkü ben onun istediği tek erkektim.

Gidecek başka bir yer kalmayana kadar aşağı kaydı ve irkilmeyele karışık titrek bir nefes verdi.

Sikim onun içinde kıpırdadı.

Elleri omuzlarımı kavradı ve sırtını her zamankinden daha fazla eğerek kendini yaklaştırdı. Ona daha önce öğrettiğim gibi, yükselip alçaldı ve aynı anda kalçalarını salladı, kendini bir kez daha kaldırmadan önce beni tabana kadar sürdü.

Lanet olsun.

Hızlı ve sarsak bir şekilde hareket etmeye başladı, nefesleri ağırlaştı ve tırnakları beni pençelemeye başladı.

Kalçalarını tuttum ve onu . "Bebeğim..." Ağzımda onun tatlılığının tadı varken ve tekrar boşalmak istediği için amcığı sikimi sertçe sikerken bu şekilde dayanamazdım.

Ellerimin hareketlerine uyarak alnını benimkine dayadı, gözlerini dudaklarıma dikti.

Kahretsin, bu daha kötüydü.

Bir elimi göğüslerinin arasındaki vadiye götürmeden önce ellerim belinde geziniyor, derisinin hemen altında kalp atışlarını ve ona bağlı ruhunu hissediyordum. O etten ve kemikten, iyi ve masumdu, onu parçalamaya yönelik tüm girişimlere rağmen kırılmazdı. Ben her türlü kurtuluş şansını tepmiş bir adamdım ve onun ışıltı saçan gölgesinde duruyordum çünkü bu beni bir anlığına bile olsa bütün hissettiriyordu.

Elini benimkine götürdü ve çılgınca çarpan kalbinin atmaya devam ettiği memesinin hemen altını sıktı. Arzusunun tam sınırındaydı, tüm ormanı yakacak bir ateşle yanmaya hazırdı. Yanaklarına bir kızarıklık girdi, gözleri çiçeğin üzerindeki sabah çiği gibi parladı ve titremeye başlamadan önce vücudu üzerimde kasıldı.

Etrafımda döndüğünü hissettiğimde, elim göğsünü bırakıp boynuna gitti ve derisinin altında çılgınca atan nabzını hissedecek kadar sertçe kavradı. Vücudu beni bir elin kılıcın kabzasını kavradığı gibi kavrarken aletim çelik gibi sertleşmişti. Kalçaları kasıldı ve üstümde gözleri yaşlı bir karmaşaya dönüştü, memeleri hançer gibi keskin ve sertti.

"Siktir." Onu o kadar sert sıktım ki neredeyse boğulacaktı. Her şeyi o darlığın içine boşalttım ve yeniden bir araya geldiğimizden beri onu on ikinci kez benim yaptım. Onun yokluğunda bir dizi kadın beni eğlendirebilirdi ama hiçbir kadın beni onun kadar tatmin . Hiçbir kadın beni güneşe bu kadar yaklaştırmamıştı.

Sonunda boynunu serbest bıraktım ve hava yolu açıldığında derin bir nefes almasını izledim. Yanımdaki buruşuk yatakta yatıyordu, çıplak vücudu pencerenin dışında dans eden ateş böcekleri tarafından hafifçe aydınlatılmıştı. Güzel teninde bir ter pırıltısı parlıyordu. Orada yattı ve hemen gözlerini kapattı.

Ona bakarken hâlâ yatak başlığına yaslanmıştım, mükemmel vücudu sanki bir portre için boyanmak üzereymiş gibi sergileniyordu.

kalenin bir duvarını süslüyordu. Vücudunda küçük yara izleri vardı ama onları fark etmeyi uzun zaman önce bırakmışım.

Onun yanında yatağa uzandım ve göletlerden gelen kurbağa seslerini ve uzun otların arasına gizlenmiş cırcır böceklerinin cıvıltılarını dinledim. Bu ormana girerken hiçbir beklentim yoktu, bu yüzden bana evimi hatırlatmasını kesinlikle beklemiyordum. Ama hatırlattı.

Yaz gecelerinde sesler tıpkı böyle gelirdi, güneş gittiğinden beri yaratıklar ortaya çıkıyordu. Sıcak karanlığın ve yırtıcı hayvanların azalmasının tadını çıkarırlardı. Pencere kapalıydı, bu yüzden esintiyi hissedemiyordum ama saçlarımın arasından geçtiğini hayal edebiliyordum ve denize yakın bir yerde olmasam da uçurumun dibine vuran dalgaları duyabiliyordum.

Gözlerini açtı ve bana baktı.

Ve zaman durdu. Yeşil gözleri bana bir kralın ordusuna hükmettiği gibi hükmedebiliyordu. Bu kadınla tanışana kadar kendimi hiç kimseden aşağı görmemiş, birinin elinde bir piyon gibi hissetmemiştim. Ben karanlıktım, o ise aydınlık. Onu hak etmediğimi biliyordum ama istese bile gitmesine izin vermeyeceğimi de biliyordum.

Bana devam etti. "O kara gözlerin ardında ne var?"

Ölümün kara akıntıları. Kırıklığın dipsiz çukurları. Katıksız hiçlik. "Sen." İçimde kalan tek şey oydu.

Gözlerinin kenarları ağırlaştı ve bakışlarında şefkat ve acıma karışımını gördüm. Sonra tereyağının ekmekle buluştuğu gibi bana çarptı ve tek bir kişi olana kadar içimde süründü.

Kollarım ona dolandı ve onu yakınımda tuttum, dudaklarım alnına yaslandı, kokusunu kokladım çünkü bana bir bahar öğleden sonrasındaki yasemin çiçeklerini hatırlatıyordu. Kalbi bana yakın olduğunda kendimi daha iyi hissediyordum. Her şey daha iyi hissettiriyordu. Bir aylık yalnızlık ve

Yalnızlık bana hayatımdaki ışığın şöminemden ya da ejderhamın karnındaki ateşten gelmediğini gösterdi.

Ondan geldi.

"Orman hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Pencereden ateş böceklerine baktım, sarımsı parıltıları yukarıdaki yıldızları maskeleyecek kadar parlaktı. Burası güzel ve huzur doluydu ama binlerce bıçağın ucu gibi üzerime bastıran bir rahatsızlık hissi vardı. Hava gergindi, sanki orman tüm gücüyle beni evinden kovmak istiyordu. Oraya ait değildim ve kaldığım sürece ağaçların gövdeleri yaşlı kemikler gibi kırılgan hissedecekti. "Bana evimi hatırlatıyor."

"Bir ormanda mı yaşıyordun?"

"Hayır. Gece geç saatlerde çimenlerin üzerindeki cırcır ve göldeki kurbağaları duyabiliyordum."

"Bunca zaman sonra hala evim diyor musun?"

Yirmi yılımı farklı yerlere seyahat ederek, farklı işlerle uğraşarak geçirdim, ta ki kaderimden artık kaçamayacak hale gelene kadar. "Burası her zaman benim evim olacak." Ne kadar değiştiğini, kalenin hâlâ şehrin yukarısındaki uçurumun tepesinde olup olmadığını, binaların beyaz taşlarına dokunulup dokunulmadığını ya da is ve küle yara bere içinde olup olmadığını merak ettim. Barron Amca bir ölümlü olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu ama Konstantin'le birleştikten sonra bir gün bile yaşlanmamıştı. Hiç şüphesiz, soyumun yaşadığını gösteren her tarihi parçayı yok etmişti. Aile portreleri muhtemelen yakılmış ya da denize atılmıştı.

"Bu iş bittiğinde bana etrafı göstermen gerekecek."

Parmaklarım yumuşak saç tellerinde gezindi, uçlarına kadar süzüldükten sonra tekrar yastığa düşmesine izin verdim. Bunu tekrarladım, bir denizcinin küreğini suda sürüklediği gibi saçlarını tekrar tekrar okşadım.

"Keşke size ormanı gösterebilseydim ama Kraliçe Eldinar'ın çok kızacağını biliyorum."

Calista'dan o kadar uzun süredir ayrıydım ki, bir ayrılığı düşünmek bile istemiyordum. Gecelerim sessiz bir öfkeyle, ateşin önünde bir bardağı kavrayarak, sanki oraya aitmiş gibi onun özel odasında başka bir adam görerek geçti. "Tek umursadığım sensin, bebeğim."

Ben ondan önce .

Sadece iç çamaşırlarımla, yemek masasının ortada durduğu mutfığa girdim ve Komutan Luxe'ü akşam yemeğine çağırdığı zamanki konuşmalarımızdan birini hatırladım. Tezgâhın üzerinde doğranmış kahve çekirdeklerini buldum ve kendime sıcak bir fincan kahve yapmak için bir cezve sıcak su kaynattım. Hizmetçilerin bunu benim için yapmasına alışkındım ama kendi başıma halledebilecek kadar becerikliydim.

Yemek masasına oturdum ve pencereden dışarı baktım, çatıdan sarkan sarmaşıkların üzerinde büyüyen çiçekleri gördüm. Bir sinek kuşu az önce dilini bir çiçeğin içine sokmuştu ama beni fark ettiğinde o kadar hızlı havalandı ki hangi yöne gittiğini göremedim.

Mesafe geçmişte aramızdaki bağı asla zedelememişti ama orman onu boğdu. Seni normalde kadar güçlü hissetmiyorum.

Kahve fincanından yükselen buharı izledim. *Ormanın derinliklerindeyiz ve ağaçlar sık.*

İyi misin?

Evet.

Ağaçlar benim için çok büyük olabilir, ama bu size ulaşmak için onları yakamayacağım anlamına gelmez.

Buna gerek kalmayacak, Khazmuda.

Elflerin türüm için yaptıklarını takdir ediyorum ama size karşı olan önyargıları gözlerini kör ediyor.

Nefretleri için onları suçlamıyorum. Nefret etmesi kolay bir adamım.

Ve sevmesi kolay bir adam.

Sırıttım ve kahvemi içtim.

Dakikalar sonra Calista yatak odasından çıktı ve evin geri kalanını aydınlatan sabah ışığına geldi. Üzerinde sadece pamuklu bir tişört ve külotu vardı, kollarını başının üzerine kaldırıp bir kedi gibi gerindi. "Günaydın."

Gömleği küçük karnını ortaya çıkarmak için kalktı ve elim hemen kalçasına gitti ve onu kucağıma yönlendirdi. "Günaydın."

Kolları boynuma dolandı ve beni öptü.

Elim kışına gitti ve sıcak dudaklarını üzerimde hissettiğimde, kırık kalbimin titremesini hissettiğimde onu sıktım. Kanımdaki buzları eritti, bana uzun zamandır unuttuğum bir neşeyi hatırlattı.

Masanın üzerindeki fincana baktı. "Kahve yapmışsın." Kupayı kulpundan tuttu ve bir yudum aldı.

"Hepsi senin bebeğim."

"Paylaşabiliriz." Bir içki daha aldı ve tezgâhın üzerine koydu. "Kahvaltı ister misin?"

"Duruma göre değişir."

"Açık mı?" Kucağımdan ayrıldı ve sandalyenin yanında durdu.

Gözlerim neredeyse göz hizasında olan kışına gitti. "Bu insanlar ne yiyorsa, tohum ve diken havasında değilim."

"İçinde diken olmayacağına söz veriyorum." Mutfak tezgâhına yöneldi ve sebze tavası hazırlayarak işe koyuldu

mantarlı ve kök sebzeli doyurucu patateslerden oluşuyordu. Bunu bir çeşit bitki bazlı sütten yapılmış bir sosla pişirdi. Malzemelerin ve baharatların birleşimi evin içinde hiç de fena olmayan bir kokunun yayılmasına neden oldu.

Dakikalar sonra masaya iki tabak ve kendi kahve fincanını getirdi. Ben masanın başına oturdum, o da yanımdaki koltuğa oturdu, sabahın ilk saatlerinde gözleri dinlenmiş ve cildi gençleşmişken çok güzeldi.

Sessizce yedik.

Patateslerin dışı kızarmış ama içi yumuşacıktı ve diğer sebzeler, tarif kitabı olmadan bir araya getirdiği malzemelerle karışmış güzel bir tada sahipti.

"Ne düşünüyorsun?"

"Biraz diken kullanabilirsin."

Yemeyi bıraktı ve hızlı bir kıkırdama çıkardı. "Az önce şaka mı yaptın?"

Hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam ettim.

"Alaycı olduğun zamanlar dışında bunu yaptığını duyduğumu hiç sanmıyorum."

Bakışlarından kaçınmak için gözlerim tabağın üzerinde

kaldı. "Daha sık şaka yapmalısın."

Tabağımı bitirdikten sonra kahvemi içmek için arkama yaslandım. Şatoda kahvaltım genellikle et ve yumurtadan oluşurdu ya da hiç kahvaltı yapmazdım.

Bir süre sonra kahvaltısını bitirdi ve pencereden dışarı, güneşe ve çiçeklere baktı. "Burada olduğuna inanmak hâlâ zor. Beni daha önce ziyaret ettiğinde rüya gibi gelmişti."

Bedeli ağır olan bir rüya. "Kahvaltı için teşekkürler."

"Vay be, sende de görgü varmış."

Sırıttım. "Buna alışma." "Senin
bu yeni halini seviyorum."

Yeni değildi. Sadece çok uzun zamandır gömülüydü.

Gözlerimin düştüğünü görmüş olmalı çünkü onunkiler de düştü. "Çok
çabuk kayboluyorsun..."

"O halimden geriye çok az şey kaldı." Nedenini
sormadı ve ben de bunu takdir ettim.

"Ejderhaları bulursak ve onlar da bizim için savaşmayı kabul ederlerse
ve Güney Adalarını geri alırsak... o zaman ne olacak?"

Güney Adalarını geri almak hırs değildi. Sadece onu benden alan
hükümdarı gasp etmektir. "Ejderhalar özgür olacak. Akrep Vadisi bir kez
daha sizin olacak. Dünya olması gerektiği gibi olacak."

"Sen Güney Adaları'ndayken benim Akrep Vadisi'nde kalmamı mı
bekliyorsun?" diye sordu sesinde acıyla.

Hayır, hiç de beklediğim gibi değildi. "Ne bilmiyorum Calista. Henüz
kazanmadığım bir zaferin sonuçlarını düşünmek zor. Belki de hiç ."
Özgür ejderhaların ve Calista'nın hayatları üzerine kumar oynayıp
hepsini kaybedebilirim. O zaman hayatım ve ruhum olur... hepsi bir
hiç uğruna.

Sessizleşti, güzel gözleri dalgındı. Ön kapı çalındı.

Hemen ayağa kalktım ve evin önüne yöneldim.

"Üzerine bir şey giymeyecek misin?" diye sordu kapının görüş
alanından çıkarken.

"Hayır." Ön kapıyı açtım ve koyu yeşil kıyafetini tamamen giymiş olan
Komutan Luxe ile yüz yüze geldim.

zırhı ve siyah pelerini.

O olmasını umuyordum. "Evet?" Daha uzun boylu ve daha kaslıydım, muhtemelen lanet bir tavşan gibi çilek ve fındık aramak yerine bir erkeğin diyetini yediğim için.

Şaşkınlığını üzerinden atarken gözleri ileri geri gidip geldi, sanki Calista'nın kapıyı uygun bir kıyafetle açmasını bekliyormuş gibiydi. "Kraliçe Eldinar kraliyet sarayında bulunmanızı istiyor. Size orada eşlik edeceğim."

Tek kelime etmeden kapıyı yüzüne kapattım.

Calista mutfaktan çıktı ve görüş alanına girdi. Adamın söylediklerini duymuş olmalıydı çünkü giyinmek için yatak odasına gitti.

". " Arkasından yaklaştım ve onu yatağa ittim.

Şilteye vurdu ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

Onun üstüne çıktım ve külotunu kışından çıkardım, böylece onun darlığına gömülebildim. Onu altımda ayarlamadan önce boksörlerimi aşağı ittim.

"Bizi bekliyorlar-"

İçine girdim, kayganlığıyla karşılaştım. "Ve bekleyecekler."

Patikadan aşağı doğru yürüdük, Komutan Luxe önden giderken yanında iki adamı vardı. Askerlerin geri kalanı arkamda yürüyor, sanki bu ormanı ellerimle yok edecekmişim gibi etrafımda sıkı bir düzen oluşturunlardı.

Calista zeytin yeşili bir elbise ve düz sandaletlerle yanımda yürüyordu, saçları bu güneşli günde güzel yüzünü ortaya çıkarmak için geriye taranmıştı. Onu ilk gördüğüm anda çekiciliğini hissettim, ama o

bir orman prensesi gibi görünüyordu. Buraya olan sevgisini anlıyordum.

Kısa bir yürüyüşten sonra kraliyet sarayının girişine yaklaştık, kenarlarında sarmaşıklar ve çiçekler büyüyen bir bina, önünde Kraliçe Eldinar'ın ya da Caelum'un Tanrısı Riviana'nın bir heykeli vardı. Hangisi olduğunu bilmek zordu.

İçeriye alındık, Kraliçe Eldinar konutun dışındaki ağaçlardan daha sert bir omurgayla tahtında oturuyordu. Kumaşına çiçek resimleri işlenmiş beyaz elbisesi ve saçlarına örülmüş beyaz çiçekleriyle doğal olmayan güzellikte bir kadındı, görünüşü damarlarında dolaşan neredeyse ölümsüz kan tarafından kutsanmıştı.

Ama yine de Calista ile boy ölçüşemezdi.

Riviana Generali onun yanındaydı, kılıcı kalçasındaydı ve avucu kılıcın kabzasında duruyordu. Calista'ya olan benzerliği o anda çok açıktı. Gözleri aynıydı. Aynı renk ve şekil... ve aynı kalp. Başının yan tarafındaki yara izi dışında savaştan sonra iyileşmiş görünüyordu.

Kraliçe Eldinar sanki yatağına girmiş bir hamamböceğiymişim gibi burnunu kaldırarak bana baktı.

Hükümdar olarak ilk o konuşmayı reddetti, ben de konuşmayı başlatmak için araya girdim. "Nasıl yardımcı olabilirim, Majesteleri?"

Saygı jestim karşısında burnu biraz daha az kalktı. "Savaştan sonra sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da toparlanmak için daha fazla zamanımız olmasını umuyorduk. Ancak izci raporlarımıza göre, kara elfler sınırimızı ihlal etme niyetiyle sınırimıza yaklaşıyorlar. İki ırk arasında bir süredir gerginlik var ama sınırlarımıza sızmaya çalışmayalı çok uzun zaman oldu. Sınırdaki Behemoth'larla yaptığımız savaştan yorgun düştüğümüzü biliyor olmalılar ve saldırmak için bu fırsatı değerlendirdiler."

Akıllıca bir hamle. "O zaman onlarla savaşta karşılaşacağım ve sınırınızı koruyacağım." Bana bir bakış atarlarsa bir sincap sürüsü gibi dağılırlar. Onların topraklarıyla elflerin toprakları arasında bir bariyer görevi görmesi için ölümlerden bir ordu kurardım ve kimse bu bariyeri geçemezdi. Muhtemelen kılıcımı bile kaldırmama gerek kalmazdı.

"Hiçbir koşulda ölümleri rahatsız etmeyeceksin Talon."

"Kral Talon." Başka bir hükümdarın gücümü küçümsemesine izin veremezdim, onu kazanmak için yaptığım onca şeyden sonra olmazdı. "Tacına saygı duymamı istiyorsan, sen de benimkine saygı duyacaksın. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, o zaman seni bu yaratıklar tarafından istila edilmeye bırakacağım. Khazmuda ve ben ejderhaları eninde sonunda bulacağız."

Kollarını kolçaklara dayamış oturuyordu, mavi gözleri tahrikle kızgındı. Ama isteğimi reddetmedi. "Ölümleri senin için savaşmaya . Bir kez rahatsız edildiler ve onları tekrar rahatsız etmenize izin vermeyeceğim."

"O zaman Ölüm Kralı'ndan yardım istememeliydin." Öfkeli bakışlarını sürdürdü.

Ben baktım.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, Kral Talon."

"O zaman benden büyü ya da Khazmuda olmadan bir elf ordusunu yenmemi bekliyorsun."

Zeki gözleri sivri ama , düşüncelerinin gerçeği gizemle örtülmüştü.

Gülümsemenin dudaklarımda gezindiğini hissettim. "Ya da yapmamamı bekliyorsun..."

"Eğer lanetin ve müttefikin olmadan bir hiçsen, o zaman belki sen de bir hiçsin."

"Belki de." Gülümsememin yavaşça hissettim. "Ormanınızı koruyacağım -Ölümler olmadan. Ve ben zafer kazandığımda, önümde diz çökecek ve tebaanızın önünde bana teşekkür edeceksiniz. Anlaştık mı?"

Sadece bakışlarıyla bile çok şey ifade edebiliyordu. Güzel bir kadın için çok vahşi görünebilirdi, gözleri o güzel yüzünde hançer gibiydi. Nefreti eti ve kemiği kesiyor, etrafında bir fırtına bulutu gibi dalgalanıyordu. "Evet."

"Adamların yürüyüşe hazır olduğunda, ben de hazır olacağım."

General Ezra kollarını açarak kılıcımı ve kınımı takdim etti.

Onu aldım ve sırtımda pelerininin zırhıma bağlı olduğu yere sabitledim.

Sonra hançerimi ve yayımı takdim etti.

Onları aldım ve bedenime geri verdim.

Sonra kabzası koyu renk saçlarının renginde ve bıçağı simsiyah olan başka bir hançer sundu. "Bıçağı kısa ama ağırlığı büyük. Doğru şekilde kullanılırsa çoğu zırhı delebilir."

Almadan önce göz

gezdirdim. "Kraliçemden

bir hediye."

"Geri dönmeyeceğini umduğun birine vermek için garip bir hediye."

General sözlerimi duymazdan geldi ve yürüyüp gitti.

Sonra Calista yanıma geldi, bakışlarındaki endişe bulutları o kadar ağırdı ki yağmur yağacakmış gibi görünüyordu. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle."

"O zaman belki de bunu yapmamalıyız."

"Biz konuşurken kara elfler ilerliyor. Kraliçeniz bana karşılığında hiçbir şey teklif etmese bile yine de savaşırdım; onun için değil, sizin için."

Gözlerinde hüznü bir şefkat belirdi. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Bu ifade o kadar saçmaydı ki cevap bile vermedim. "Talon-"

"Benim için endişelenme."

"Ama ordunuz olmadan ne yapacaksınız? Khazmuda olmadan?"

"Khazmuda burada olmayabilir ama kanı hâlâ damarlarımda. Kraliçe Eldinar kara elfler yenildiği için rahatlayacak ama sadece birkaç sıyrıkla döndüğümde hayal kırıklığına uğrayacak."

"Gerçekten ölmeni istediğini düşünmüyorsun, değil mi?" "İstiyorum."

"Bunu neden istesin ki?"

"Böylece anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek zorunda kalmadan istediğini elde edecek. Ölüm Kralı bu topraklardan gitmiş olacak ve ejderhaların yeri bir sır olarak kalırken, en büyük düşmanı da yenilmiş olacak. Kraliçenizi sevmiyor olabilirim ama stratejisine saygı duyuyorum."

Aralarında Komutan Luxe ve General Ezra'nın da bulunduğu askerlerle dolu olmasına rağmen Calista bana yaklaştı ve eldivenimin kılıfında olmadığı için elimi tuttu. Bana dokunmadan şefkatle üzerimi örttü, gözlerindeki derinlik dipsizdi. "Seni daha yeni geri aldım..."

Yüzünü avuçladım ve başparmağımı yanağında gezdirdim.

Gözlerini kapattı ve dokunuşumla rahatladı, eli elimde sıkılaştı.

Ona bu şekilde sarıldığımda, hayatımın koşullarını, beni buraya getiren olayları unuttum çünkü bir an için sadece huzuru tanıdım. Huzuru şiddette ve intikamda aradım ama onda buldum.

Gözlerini açtı ve tekrar bana baktı.

Ona geri döneceğime dair söz vermedim çünkü tutamayacağım bir söz veremezdim. Ama hikâyemin burada, kendi çıkarlarıma hizmet etmeyen bir savaşta bitmesine izin veremezdim. Bu, ihtiyacım olan şey için bir basamaktı ve basamakları çıkarken tökezlemeyecektim. "Zırhını ve kılıcını topla. Savaşa hazır olun."

"O zaman başarısız olacağını düşünüyorsun-"

"Savaşın galibi mutlaka en güçlü olan değil, en hazırlıklı olandır." Bunu zor yoldan öğrenmiştim. Yanaklarını avuçlayıp ağzına bir öpücük kondurdum ve orada duran herkesin önünde onu kendime ait ilan ettim. "Sana geri döneceğim."

Ormanı batıya doğru terk ederken General Ezra'nın yanında yürüdüm, asker ordusu da arkamızdan yürüyordu. Bana öğretildiği gibi sıra ve saflar halinde yürümek yerine, ağaçlar yüzünden dağılmışlardı ama yine de tek bir bütün halindeydiler.

Kraliçe Eldinar muhafızlarıyla birlikte geride kaldı ve kocasının tacı adına savaşmasına izin verdi.

Korkakça bir hareket.

Sessizce yürüdük. Birbirimizden Calista ile aramdaki bağın azaldığını hissediyordum. Komutan Luxe sıranın sonundaydı ve askerlerin farklı bir bölümüne liderlik ediyordu.

"General Ezra."

İlerlemeye devam ederken bana baktı.

"Bana onların türü hakkında her şeyi anlat." Kral Konstantin'in bize ilettiği mesajı hatırladım. Çok geç gelmişti, harekete geçmemiz ya da kaçmamız için yeterli uyarıyı vermemiştir. Kara elflerin ejderhaların zihinlerini fethettiğini ve kontrolü ele geçirdiğini söylüyordu. Bunlar düşmanımınla aynı ırk mıydı?

Tekrar ileriye baktı ve bir süre sessiz kaldı. "Uzun zaman önce bizim türümüzün arasında yaşıyorlardı. Bizden farklı değillerdi. Ama Alaric güce açmış ve tacı Kraliçe Eldinar'dan almaya çalışmış. Bu benim zamanımdan çok önceydi ve elimde sadece bir hikâye var. Bu bir darbeydi ama karım bu oyuna gelmeyecek kadar akıllıydı. Alaric'i topraklarımızdan sürdü ve yandaşları da onunla birlikte gitti."

Hikayeyi dinledim ve daha fazlasını bekledim.

"Yıllar sonra geri döndüler ve Riviana Yıldızı'na saldırdılar, ama bu sefer Kraliçe Eldinar için gelmediler. Gözlerini Büyük Ağaç'a, Caelum Diyarı'na diktikleri açtı. İşte o zaman Kraliçe Eldinar, Alaric'in asla tacı istemediğini, sadece geçidi istediğini anladı. Bazıları geçmeyi başardı, başaramayanlar ise Riviana'nın kendisi tarafından lanetlendi. Derileri ölüm rengi olan griye dönüşerek lanetle işaretlendi. Öbür dünyayı çalmaya çalışmanın cezası, oradan kalıcı olarak sürgün edilmektir. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu Alaric ve takipçilerini daha da çileden çıkardı."

"Lanet onları başka şekillerde de etkiledi mi?"

General Ezra bana baktı. "Sorunuzu anlamıyorum."

"Ölü gibi görünmek için yapıldıklarını söylediniz. Peki lanet başka etkiler ya da yetenekler bahşetti mi?"

Soru karşısında hâlâ kafası karışmış görünüyordu. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama Alaric ve kara elflerle etkileşime geçmeyeli bin yıl oldu. Belki de sınırdaki Behemoth'ları öğrenene kadar haçlı seferlerinden vazgeçtiler ve bizim tehlikede olduğumuzu düşündüler."

Yani kara elflerin zihinleri kontrol etme yeteneği varsa, General Ezra ve Kraliçe Eldinar'ın bundan haberi yoktu. *General Ezra ve ordusuyla birlikte sınırlarını ihlal eden kara elfleri yenmek için yürüyorum.*

Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?

Hiçbir koşulda bana yardım etmeye çalışmayacaksın.

İstediğimi yaparım.

Eğer bu kara elfler krallığını ele geçirenlerle aynıysa, o zaman zihnine girmeleri riskini göze alamayız.

Saldırılarına karşı koydum

Talon. Ama bunu riske atmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Khazmuda sessizdi.

Buna değmez.

"Senden hoşlanmıyorum."

Söylediklerini duyunca tekrar generale döndüm.

"Yeğenim için seni sevmiyorum... demek istediğim bu."

Yanında yürüdüm ve bakışlarını tutmaya devam ettim.

"Onun için yaptıklarını takdir ediyorum. Onu koruma şeklini takdir ediyorum. Ama ikimiz de onun için yanlış adam olduğunu biliyoruz. Yeterince acı çekti ve daha fazla acı çekmesini istemiyorum."

Bu öfke seli kanımı kaynatmaya yetti. "Akrep Vadisi'nin fethedildiğini ve kardeşinin öldürüldüğünü öğrendiğinde ne yaptın?"

Bakışlarımı tuttu. "Cevap

ver bana."

Önüne baktı ve sessiz kaldı.

"Hiçbir şey, sen de bunu yaptın. Kardeşine duyduğun sevgi ya da sadakat seni bu ormanı terk etmeye ve geriye kalan tek aileni aramaya itmedi. Yetim kalmış küçük bir kız kendi başına hayatta kalmaya zorlandı ve sen kıcını kaldıramadın."

Gözleri ileriye kilitlenmişti.

"Babasını ben öldürmedim. Onu komutanına teslim etti ve kendini öldürdü. Lanet olası bir korkak."

General Ezra durdu.

Ve anında, tüm ordu da öyle yaptı.

Bana baktı, gözlerinde öfke vardı.

"Babası onu terk etti. Sen onu terk ettin. Ama ben asla terk etmedim. Bir ordu, içinde o varken ormanınıza yürüdüğünde, onu savunmak için kılıcımı kaldırmak üzere diyarın öbür ucuna uçtum. Beni bir daha görmek istemediğini söyledi ama ben de geldim. Benden hoşlanmayabilirsiniz, General Ezra. Ama hayatındaki her erkek onu hayal kırıklığına uğrattı, ben hariç."

Büyük bir açıklığa yaklaştığımızda General Ezra elini kaldırdı. Tüm ordu durdu.

Çoğu insan gibi ağır adımlarla yürümedik. Elfler sessizdi, otların arasında ve ağaç köklerinin etrafında yılanlar gibi sürünüyorlardı. Hava karanlıktı ve buraya gelirken uzaktan meşaleleri fark ettim.

Şimdi onları yakından gördüm, ağaçların arasındaki geniş boşlukta bir sıra meşale vardı. Bir savaşın gerçekleşmesi için yeterince büyük değildi ama iki sınır arasında net bir ayrım vardı. Buradaki ağaçlar farklıydı, boyları daha kısaydı ve daha az bitki örtüsü vardı.

Dakikalarca orada durduk. Askerler emir bekledi.

Düşmanı tespit etmek için bekledim, sayılarını ve düzenlerini anlamadan savaşa girmeyi reddettim.

General Ezra önüne bakmaya devam etti.

Sonra ağaçların arasından biri belirdi, meşalelerin ışığı yüzüne vurmadan önce bir gölge olarak başlıyordu. Elf olduğuna dair tek kanıt sivri kulaklarıydı ama geri kalanı insana benziyordu. Kalın ve kaslıydı, arkamda duran elflerin hepsinden çok daha iriydi. Etrafındaki karanlığa uyum sağlayan siyah bir zırh giymişti. Yüzünden taranmış uzun siyah saçları ve gözünün ortasında uzun bir yara izi vardı.

Meşalelerin olduğu sırada durdu ve karanlıkta görebiliyormuş gibi bize baktı.

General Ezra bir adım öne çıktı.

Elim omzuna gitti ve onu sabitledim. "İzin ver."

Elimi yere attı. "Ben Riviana Star'ın generaliyim ve sen de benim emirlerime uyacaksın."

Sesimi alçalttım. "Karınızın benden bu işi halletmemi istediğini hatırlıyorum.

-Sen değil."

Hiçbir şey söylemedi ama tüm konuşmayı gözleri

yaptı. İleri doğru yürüdüm ve ağaçların sırasını

bozdum.

Ortaya çıktığımda kara elf bakışlarını hemen bana çevirdi ve ben yaklaştıkça o kibirli gülümsemesi yavaşça soldu. İğrenç neşesi yüzünü terk etti ve elflerden daha fazlasıyla karşı karşıya olduğunu fark ettiğinde ciddileşti.

Birkaç adım ötede durdum, yüzüm fener ışığında görünüyordu.

Geniş gözlerle bana baktı, teni dağlardaki taş rengindeydi, gözleri karanlık ve cansızdı. Ama uzun boylu ve iriydi, akrabaları gibi tohumlar ve meyveler yerine etle beslenen bir yaratıktı. "Sen lanetlisin." Sesi beklediğimden daha derindi, dağın derinliklerinden gelen bir uğultu gibiydi. "Tıpkı bizim gibi lanetli."

"Evet."

Bana bir kez daha bakmadan önce arkamdaki orduya bir göz attı. Sonra dilini değiştirdi, ölümün dilinde konuşmaya başladı. "*Scion hueim ahieu schiem buros*." Ölüm Kralı Riviana Yıldızını fethetti.

Ben de aynı dilde cevap verdim. *Yurot ahugn viuah Riviana Star. Buffios niuiss vittı zuroids cuaoloum*. Riviana Yıldızını fethetmedim. Ben ormanın bir müttefikiyim.

"İmkansız. Kraliçe Eldinar bir büyücüden asla yardım kabul etmez."

"Senden korkuyor, korkmalı da."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir çocuğun takınabileceği normal bir gülümseme değil, çılgınca bir gülümseme. "Olması gerektiği gibi."

"Caelum Diyarından ne istiyorsun Alaric?"

Bakışlarımdan hipnotize olmuş gibi gözleri benimkilere dikilmişti. "Caelum'un Tanrısı olmak için. Riviana'nın bana diz çökerek hizmet etmesini sağlamak için. Kraliçe Eldinar'ı ve onu destekleyen her elfi yeraltı dünyasında sonsuza dek sürgün etmek. Dileğim bu Ölüm Kralı."

"Bu oldukça iddialı."

Tekrar gülümsedi. "Senin kadar hırslı değilim."

"Peki bir tanrıya nasıl boyun eğdirmeyi düşünüyorsun?"

Aynı gülümsemeyle bana baktı. "Riviana bizim aramızda zarar görmez olabilir ama Caelum'da dokunulabilir. O savunmasız. Bileklerini ve ayak bileklerini zincirleyeceğim. Bir tanrının amını sikeceğim ve tacını alacağım."

Bu yaratıktan korkmuyordum. Ne cüssesinden ne de hırsından. Ama sözleri ... ve beni hasta etti. Karımın ona ne olduğunu anlatırken döktüğü gözyaşlarını hatırladım. Ve Calista'ya olanlar için kendimi asla affetmeyecektim çünkü onun trajedisinden kendimi sorumlu hissediyordum.

Parmakları şakağına gitti. "Bizi lanetlediğinde, bize bir armağan bahşetti, zihinle saldırma armağanı." Elini indirmeden önce iki kez dokundu. Gülümsemesi her zamankinden daha genişti. "Fiziksel olarak üstün olabilir ama zihni benim kontrolüm altında kırılacak."

Omurgama bir korku dalgası yayıldı. Anavatanımdan denizin binlerce fersah ötesindeydik ama bu kara elflerden bazıları son bin yıl içinde ormanı terk edip başka yerlere taşınmış olmalıydı. Bu çok büyük bir tesadüftü. "Neden bu yeteneğini Kraliçe Eldinar'a karşı kullanmadın?"

"Çünkü ölümlüler üzerinde işe yaramıyor."

Bu benim üzerimde işe yarayacağı anlamına geliyordu. Ya da Khazmuda.

Dudaklarında hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Kraliçe Eldinar hizmetin karşılığında sana ne teklif etti? Ölüm Kralı'nın kendisinden aşağı bir müttefik seçmesi için başka bir sebep yok."

General Ezra ve diğerlerinin konuştuğumuzu duyabildiğinden emindim ama dil onlar için bilinmez içeriği anlamıyorlardı. Çok az kişi biliyordu çünkü bu dilin size bir armağan ya da lanet olarak bahşedilmiş olması gerekiyordu. "Denizin ötesindeki krallığım alındı. Ailem idam edildi. İntikamımı alırken benimle birlikte savaşacak kalan özgür ejderhaları bulmam gerekiyor. Kraliçe Eldinar onların yerini biliyor ve senin yenilmen karşılığında benimle paylaşacak."

Gülümsemesi geri gelmişti. "Ve sen ona inanıyorsun?"

"Halkının huzurunda yemin etti. Eğer yerine getirmezse, yalancı olacak."

"Yalancı olmak onun en iyi özelliklerinden biri."

Ben de onu sevmezdim ama düşmanlarının yanında ona hakaret etmezdim.

"Ejderhaların yerini bilen tek kişi o değil."

Ormanda kılıcım ve hızımla savaşmak için yürümüştüm, aklımla değil. Şimdi ise her hamlenin önemli olduğu tehlikeli bir satranç oyununa kilitlenmişim. "Eğer bu doğruysa, neden onlara gitmedin?"

"Ne yapmak için?" dedi. "Eğer ejderhalar ormanı yakarsa, Caelum Diyarı'na açılan kapıyı da yakmış olurlar. Orman onların türünün bizimle birlikte savaşması için çok sık, bu yüzden bu konuda değersizler."

"Nerede olduklarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ejderhaları insanlardan kurtardığımızda ve onlara sığınma hakkı verdiğimizde oradaydım. Hizmetim tamamlanana kadar Thalian Muhafızlarından biriydim ve Riviana Yıldızına dönmeme izin verildi. Ejderhalar için başka güvenli bir yer yok, bu yüzden yerlerini değiştirmediklerini biliyorum."

Ona inanmak aptallık olabilir ama .

"Bize katılın. Ölümlerden oluşan ordunu topla. Caelum Diyarını almama yardım edin, ben de size aradığınızı vereyim."

Barron Amca kara elflerin yardımı olmadan planında başarılı olamazdı. Riviana onları hiç lanetlememiş olsaydı, bu zihinsel boyun eğdirme yeteneği asla bahşedilmeyecek ve bunların yaşanmayacaktı. Suçu kimin hak ettiğinden emin .

-Alaric ya da Riviana.

Her iki durumda da bedeli ödeyen bendim.

Endişelendiğinde beni sıkıştırdı. "Ne diyorsun Ölüm Kralı?"

"İttifakıma ihanet edemem. Ben sözünün eri bir adamım ve dürüstlüğümlü korumak zorundayım."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Anlıyorum. O zaman savaştan çekil, ben de sana aradığın şeyi vereyim."

Elflerden korkuyor gibi görünmüyorlardı. Sadece benden.

"Ona güvenme Ölüm Kralı. Herkesin içinde elinizi sıkabilir ama kimse bakmıyorken sizi sırtınızdan bıçaklar. Bu ejderhaların güvenliği onun sorumluluğunda, bu yüzden Riviana'nın bir düşmanına güvenmesi için hiçbir senaryo yok."

"Riviana'ya düşman değilim."

"Yeraltı Tanrısı Bahamut'un soyundan geliyorsun. Sonsuza dek onun emri altındasın, yani evet, Riviana'nın düşmanısın." Alaric bana bakmaya devam etti. "Eğer kenara çekilmeyi kabul edersen sana yerlerini tam şu anda vereceğim. Bu, her şeyden çok istediğin şeye sahip olmak için küçük bir fedakârlık. Sana elimi uzatıyorum ve bunu geri çevirmek akıllıca olmaz."

Kalbim içinde bulunduğum durumdan dolayı hızla çarparken bakmaya devam ettim. İhtiyacım olan tek şey o ejderhalardı ve savaşıma devam edebilirdim ama onlar için ne bedel ödemeye hazırdım?

Alaric'in bakışları yüzüme kilitlenmişti, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, hissedilir bir çaresizlikle cevabımı bekliyordu.

O anda General Ezra bize katıldı. "Bu sırlardan bıktım usandım." Sert bakışları yüzümün yan tarafını delip geçti. "O ne diyor?"

Alaric sanki orada değilmiş gibi

davrandı. Hiçbir şey söylemedim.

General Ezra, "Konuş," diye emretti. Alaric

sırıttı.

"Kraliçe Eldinar'la bin yıldır savaş halindesiniz," dedim Alaric'le konuşmaya devam ederek. "Riviana Yıldızı ile savaşa girerseniz, ölenleriniz asla öbür dünyaya ulaşamayacak. Savaş, savunmasız ölümlülüğünüzü riske atmaya değmez. Caelum Diyarı çok sıkı korunuyor ve sizin bu savunmayı aşma şansınız yok.

Size bu ormanı boşaltmanız ve en az yüz fersah ötede ikamet etmeniz için bir hafta süre veriyorum. Hayatına devam etme vakti geldi Alaric."

"Belki de haklısın." Alaric rahatsız edici gülümsemesini takınmaya devam etti. Arkasını dönüp geldiği ağaçlara doğru yürümeden önce hafifçe eğildi. "Merhametiniz için teşekkürler Ölüm Kralı."

Bölüm 3

Calista

Kalbimdeki gerilim onu büzüştürdü. Kanımı taş gibi sertleştirdi. Ciğerlerim nefes almak için ağrıyor ama havayı yakalayamıyordu. Talon'un gidişinin üzerinden bir günden fazla zaman geçmişti ve hiçbir haber alamamıştık.

Dediğini yaptım, zırhımı giydim ve kılıcımı taşıdım. Başta ağır gelmedi ama her geçen saat ağırlıktan toprağa batmama neden oldu. Nefes almak zorlaştı. Neredeyse hiç uyumadım ve neredeyse hiç yemek yemedim, savaş için kötü bir hazırlıktı ama onun iyi olduğunu öğrenene kadar başka bir şey yapamazdım.

Khazmuda'ya Talon'un iyi olup olmadığını sormadım çünkü zihinlerimizle konuşamayacak kadar birbirimizden uzaktık.

Sonunda bir gözcüden ordunun geri döndüğü haberini aldık.

Kraliçe Eldinar'la birlikte kraliyet sarayında bekledim, hem amcamın hem de Talon'un ayrıldıkları günkü halleriyle döneceklerini umuyordum. Onların yokluğunda kraliçeyle konuşmamıştım çünkü hiçbir teselli sunmamıştı. Ben yokmuşum gibi davranıyor, annelik desteği sunmuyordu çünkü ailevi bir ilişkiyle ilgilenmediği açıktı. Topraklarına saldıran Behemothlar için hep beni suçlardı.

Bunu değiştirmeye çalışarak zamanımı boşa harcamazdım.

Askerler içeri girmeye başladı ve ilk kişi amcamdı. Ama ben ona doğru koşmadan Kraliçe Eldinar tahtını terk etti ve önce onun yanına gitti. Ona herkesin içinde şefkat gösterdiğini hiç görmemiştim ama hemen yüzünü kavradı ve başlarını birleştirdi.

Arkasından baktım ve Talon'u gördüm, siyah zırhı onu beyaz bir çarşafın üzerindeki kan lekesi gibi gösteriyordu. Yoğun bakışları benimkilere kilitlenmişti ve hâlâ yirmi adım uzakta olmasına rağmen ona tutundum.

Kimin gördüğü ya da ne düşündüğü umurumda değildi, doğruca ona koştum. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve çok yakışıklı görünüyordu.

Göğsüne doğru ilerledim ve onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Her iki kolu da beni çevreledi ve beni öperken yaklaştırdı, her zaman yaptığı gibi beni sıkmadı çünkü zırhının plakaları taş kadar sağlamdı. Beni bırakmadan önce geri çekildi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Savaş olmadığını görebiliyorum," dedi Kraliçe Eldinar. "Zırh lekelenmemiş. Hiç yaralanma yok. Peki, ne oldu?" Bakışlarını Talon'a çevirdi, sanki bir şekilde o suçluymuş gibi.

Ben yanında dururken ona baktı.

General Ezra arkasını döndü ve ona hayatımda gördüğüm en öfkeli bakışı attı. "Ne olduğunu bilmiyorum Majesteleri. Çünkü Ölüm Kralı, Alaric'le hiç duymadığım bir dilde iletişim kurdu."

"Ona ne dediğimi duydun," dedi Talon. "Ormanınızı terk etmesi ve en az yüz fersah uzakta bir yere yerleşmesi için ona bir hafta süre verdim. Onların türü artık sizin için bir tehdit ve bu süreçte hiçbir can kaybı yaşanmayacak."

Kraliçe Eldinar bozulmamış beyaz zırhını giymiş ve savaşa hazır bir halde yavaşça ona doğru yürüdü. "O da kabul etti mi?"

Geri çekildim çünkü sanki birbirlerine saldıracaklarmış gibi görünüyordu.

Talon onun bakışlarını tuttu. "Öyle görünüyor."

"Senden onları *yenmeni* istedim. Gitmelerini istemedim."

"Eğer yüz fersah uzaktalarsa, yenilmiş sayılırlar."

"Peki neden seni dinlesinler ki?" Gözleri kısıldı. "Bin yıldır onlarla savaş halindeyiz ve tek gereken Ölüm Kralı'nın kibarca rica etmesi mi?"

"Benden korkuyorlar."

Gözlerinde öfke parladı. "Eğer senden korkuyorlarsa, onları öldürmeliydin-"

"Ordum ve ejderham olmadan çok daha savunmasızım. Başka bir seçenek varken neden yaralanma ve ölüm riskini göze alayım ki? Belki de beni engellememiş olsaydınız, istediğinizi elde etmiş olurdunuz."

Başını hafifçe iki yana salladı, öfkesini bastırmak için ağzını sıkarken çene çizgisi gerildi. "Sen değersizsin-"

"Beni alt edebileceğinizi düşündünüz, oysa ben sizi her zaman alt edeceğim *Majesteleri*. Ben sözümün eriyim ve şimdi senin de sözünün eri olma zamanın geldi. Bizi ejderhaların bulunduğu yere götür."

Arkasını döndü, Ezra Amca'ya doğru yürüdü ve gözlerini ona dikti. "Bu gizli konuşma ne kadar sürdü?"

"Dakikalar." Ezra Amca suçlayıcı bakışlarını Talon'a çevirdi.

"Ve sonra siz yaklaştığınızda ortak dile mi geçtiler?" diye sordu.

"Evet."

Kraliçe Eldinar tekrar Talon'a döndü. "Neden iki yabancıнын konuşacak bu kadar çok şeyi var?"

Talon hiçbir şey söylemedi.

Ona doğru geri yürüdü. "Ne söylendi?" "Seni ilgilendiren bir şey değil."

Bu cevap benim bile hoşuma gitmedi ve kendimi huzursuz hissettim.

"Sen benim müttefikimsin, onlar da benim düşmanım," dedi Kraliçe Eldinar. "Bana söylemek istemelisin."

"Bana ejderhaların yerini göster, ben de ." "Bunu bana karşı kullanmaya nasıl cüret edersin-"

"Bunu bana karşı kullanman gibi mi?" Gözleri kısıldı. "Size bir şey söyleyeceğim, Majesteleri. Bana sana güvenmememi söyledi ve şimdi bu uyarıyı dikkate almalı mıyım diye merak ediyorum."

Orada durdum ve kalbimdeki sarsıntıyı hissettim, o kadar çok huzursuzluk hissettim ki patlamak istedim. Zarar görmeden geri döndüğünde çok rahatlamıştım ama bu hesaplaşma da bir o kadar yorucuydu.

Geri adım attı. "Bu konuşmanın ayrıntılarını paylaşmaya hazır olduğunuzda bana haber verin. Bu arada, hücrelerimizden birinde rahatınıza bakabilirsiniz." General Ezra'yı işaret etti. "Götürün onu."

Hayır.

General Ezra onun için harekete geçti.

Talon hepsinden daha hızlıydı, kılıcını çekti ve bir gardiyanın suratına dirsek attıktan sonra diğerinin suratına yumruk attı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu ve sonra amcamı yakalamayı başardı ve bıçağı boynuna tutarak onu döndürdü. "Ormanınızı garantili bir yok oluştan kurtardım. Behemothlar bu ormanı kendilerine mal edeceklerdi ve kara elfler de

şimdiye kadar Caelum Diyarına sızmış olurdu ve hepiniz ölmüş . Ünümün benden önce geldiğini biliyorum, ama bana güvenmemeniz için size hiçbir zaman bir sebep vermedim. Khazmuda benimle kendi seçimiyle birleşti. Inferno'ya her zaman bir seçenek sunuldu. Ve sonra beni kollarım arkamdan bağlı olarak savaşa gönderiyorsunuz ve ben düşmanlarınızı göldeki balıklar gibi kaçırıyorum ve siz bana böyle mi davranıyorsunuz?" Kılıcı amcamın boynuna tutmaya devam etti.

Kraliçe Eldinar kocasının boğazına dayanan bıçağa rağmen son derece sakın kalmayı başardı. "Eğer sana güvenmemi istiyorsan, o zaman bana ne söylendiğini anlat."

"Sana güvenmememi söyledi. Bunu sana zaten söyledim."

"Talon..." Sesim çıkarken kesildi çünkü korkuyordum, en çok verdiğim iki adama ne olabileceğinden korkuyordum.

Talon bana bakmadı ama sertliği azaldı. "Talon, lütfen bırak onu."

Öfkeliymiş gibi çenesini sıktı, sonra amcamı serbest bıraktı. Kılıcını yere fırlattı ve geri çekildi.

Vücudum sonunda rahatladı.

"Bana ne söylendiğini anlat Kral Talon," diye sordu Kraliçe Eldinar. "Neden direniyorsun-"

"Çünkü konuşmamız seni ilgilendirmiyor," diye tersledi. "Ben sana ihanet etmedim. Burada duruyorum, muhtemelen olmamam gerekirken hâlâ müttefikim. Benimle oyun oynadın ve hâlâ oynamaya devam ediyorsun."

Kraliçe Eldinar sert bir omurgayla durdu ve kocasının kanamayan boynunu kontrol etmedi. Gözlerini Talon'a dikmişti. "Haklısın. Size güvenmiyorum." Adamlara eliyle işaret etti. "Götürün onu."

"Hayır." Kraliçeye doğru ilerledim. "Majesteleri-"

"Bu seni ilgilendirmez." Bana bakmadı bile.

Muhafızlar Talon'un etrafını sardı ve onu kollarından yakaladı.

Talon hızla onların kurtuldu. "İnan bana, eğer bundan kurtulmak isteseydim, kurtulabilirdim."

Onu kraliyet sarayının yanındaki binaya götürdüler. Sonra

General Ezra'ya gittim. "Lütfen bunu durdurun."

"Calista-"

"İstediğinizi yaptı."

"Onları duymadın." Talon'un kılıcını yerden aldı ve bana döndü.

"Sen de öyle."

"Sözlerini anlayamadım ama davranışlarını anladım. Alaric'in yüzünde neredeyse tüm zaman boyunca iğrenç bir sırıtma vardı. Birbirleriyle eşitlermiş gibi konuştular, neredeyse arkadaş ya da yoldaş gibi. Talon hiçbir tehditte bulunmadı."

"Bunu bilemezsin."

"Sanırım Alaric ona bizi devirmek için bir komplo teklif etti ve Talon da kabul etti."

"O bunu asla yapmaz."

"Calista, aşkın insanı kör ettiğini anlıyorum. Hayatım boyunca seveceğim bir kadını seviyorum ve o da beni bir saniyeliğine sevecek. Bu karmaşık ve dağınık bir durum, bunu anlıyorum. Ama bu adamın gerçekte kim olduğunu göremiyorsun."

Gözlerimin arkasındaki yaşları hissettim. "Onu olduğu gibi görüyorum."

"Neler olduğunu anlamak için onları anlamama gerek yoktu. Talon onlardan gitmelerini istedi, ama bence bu kırmızı bir ringa balığı."

"Ne için kırmızı bir ringa balığı?"

"Geri dönüp Riviana'yı almaya çalışacakları için. Ve oraya vardıklarında Talon onlara yardım edecek."

"Neden? Bunu neden yapsın ki? Bundan ne çıkarı var?"

Tereddüt etti.

"Ortada bir sebep yok Ezra Amca. Korkudan dolayı temelsiz varsayımlarda bulunuyorsunuz."

"Alaric ejderhaların nerede olduğunu biliyor. Eminim Ölüm Kralı' neden bizimle birlikte yürüdüğünü anlamıştır ve bize sırtını dönmesi halinde yerini ona teklif etmiştir ve o da dönmüştür."

"O ."

Bana hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı. "Çünkü göremiyorsun, Calista."

"Sana ya da bana asla ihanet etmez."

"Onun Bahamut'un soyundan geldiğini anlıyor musun?"

Talon bana gücünün kökenini anlatmıştı ama hikâyesini anlatmamıştı. Bu kadar ağır bir konuyu tartışmak için çok güzel bir gece olduğunu söyledi.

"Bahamut ve Riviana düşman. Ormandaki müziğin değiştiğini fark ettiniz mi? Çünkü Bahamut'un hizmetkârlarından birinin bu ormanda yaşadığı her an onun için ıstıraptır. Yeraltı Tanrısı'nın bir kuklası olan Talon da en az kara elfler kadar öbür dünyayı yok etmek istiyor. Ormanımıza girmesine izin vermek bir hataydı. Alaric ve kara elfler geliyor ve hazırlıklı olmalıyız. Gözcülerimiz son tarihe kadar kara elflerin ormanı terk ettiğini rapor ederse, Talon'u serbest bırakacağız."

"Eğer kalmaya karar verdilerse, bu Talon'u suçlamak için hala yeterli değil."

"Katılmıyorum."

Talon'a baktığımda bir gölge efendisi ya da kötülüğün vücut bulmuş halini görmedim. Kötü bir tanrının kuklasını da görmedim. Kırık bir kalbi olan kırık bir adam gördüm... ama yine de bir kalp. "Endişeni anlıyorum ama onun hakkında yanılıyorsun. Hayatımı ortaya koyarım."

Bana acıyarak bakmaya devam etti. "O zaman bunu yapmak zorunda olmaman iyi bir şey."

Hapishanede Talon'dan başka mahkûm yoktu, bu yüzden Kraliçe Eldinar binanın dışına muhafızlar yerleştirdi.

Binaya girdiğimde onu demir parmaklıkların ardında, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş bir şekilde duvara yaslanmış, ağır zırhını hiçbir ağırlığı yokmuş gibi giyerken buldum. Taş duvarın tepesinde, içeri biraz ışık girmesini sağlayan küçük bir pencere vardı. İçeri girdiğimde ona bakıyordu.

Parmaklıkların önünde durdum ve ona baktım.

Bana bakmak yerine pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Kara elfler bir hafta içinde ayrılırsa seni serbest bırakacaklarını söylediler."

Bununla ilgilenmiyor gibiydi.

"Ve eğer , seni serbest bırakmalarını sağlayacağım."

"İstediğim zaman bu hücreden çıkabilirim." Yavaşça dönüp bana baktı. "Ama bunun için kraliçenizi kızdıracak şeyler yapmam gerekir." Koyu renk gözleri ağır bir hayal kırıklığıyla bana baktı.

Kendini özgür kılmak için ölüleri diriltecekti. Ya da Khazmuda'ya ormanı yaktırırdı.

"Bu çok ilginç. Bana güvenmediklerini söylüyorlar ama hepimiz biliyoruz ki burada bulunmamın tek nedeni gönüllü bir katılımcı olmam. Çünkü insanlarına ne acı çektirdiğini anladığım ölüleri rahatsız edemeyecek kadar dürüstüm."

"Alaric'in sana ne söylediğini neden onlara anlatmıyorsun?" "Çünkü." Tekrar pencereye baktı.

"Çünkü neden?"

Cevap vermedi.

"Bana söyleyecek misin?"

Bir süre pencereye baktıktan sonra bana döndü. "Bir gün."

"Anlamıyorum."

"Size ailemin nasıl öldürüldüğünü anlattım. Ejderhaların büyülü yetenekleri olan iğrenç bir yaratık tarafından boyunduruk altına alındığını söylemiştim. O varlıklara kara elf deniyordu ve bu ormandakilerle aynıydılar."

Gözlerim hemen düştü.

"Tam olarak aynıları değil ama... aynı türden." "Neden kraliçenin bunu bilmesini istemiyorsunuz?"

"Bu yeteneklere sahip olmalarının nedeni lanetli olmaları ve onları lanetleyen kişinin Riviana olması. Peki, sevdiğim herkesi kara elfler yüzünden mi yoksa bu ormanda yaşayan tanrı yüzünden mi kaybettim?"

Sözleri karşısında kanım dondu.

"Henüz karar vermedim." Tekrar pencereden dışarı baktı.

Şimdi neden kraliçenin bilmesini istemediğini anlıyorum, çünkü bağlılığı belirsizdi. Kraliçe'den intikam mı almak istiyordu?

Ormandaki canavarlara karşı mı yoksa taptıkları tanrıya karşı mı?
"Suçlanacak tek bir kişi var, o da ailenize karşı komplo kuran kişi.
Ejderhaları ele geçirdiğimizde, onu öldüreceğiz."

Pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Talon."

Yavaşça dönüp bana baktı.

"Alaric sana ejderhaların nerede olduğunu söylemeyi
teklif etti mi?" Cevap vermeden önce hiç tereddüt
etmedi. "Evet."

"Peki sen aldın mı?"

Şimdi bir tereddüt, uzun bir duraklama oldu. "Ona gitmesini
söyledim." "Bu benim sorumu yanıtlamadı."

"Ona gitmesini söyledim ve kraliçenizin yükümlülüğünü yerine
getireceği umuduyla geri döndüm. Ama yapmadı. Kraliçeniz
manipülatif bir yalancıyken bu hikayede bana kötü adam muamelesi
yapılıyor. Teklifini kabul etmedim ama şimdi keşke etseydim
diyorum."

"Neden bunu ona söylemiyorsun, böylece buradan çıkıp gidebilirsin?"

Sanki soruyu anlamamış gibi başını hafifçe eğdi. "Çünkü bana
inanmayacak ve beni öldürmeye çalışacaktı.

-Bu yüzden onu öldürmek zorundayım."

Bölüm 4

Calista

"Onu serbest bırakın." Kraliçe Eldinar'ın tahtında oturduğu kraliyet odasında, şık elbisesi yerine zırhını giymiş ve kısa kılıçlarını kalçalarına dayamış bir halde karşısına dikildim. Alaric'in Talon'un istediği gibi gitmek yerine ormanına yürümesini beklediği açıktı. "İstediği zaman o hapishaneden kaçabileceğinin farkında olmalısın. Kapıyı sökmek için ölüleri çağırabilir ya da Khazmuda'nın onu kurtarmaya gelmesini sağlayabilir. Ama size ve krallığınıza duyduğu saygıdan dolayı her ikisini de yapmaktan kaçınıyor."

Tüm bunları yüzünde sıkılmış bir ifadeyle dinledi. "Kraliçe Eldinar-"

"Evet, seni duydum." Bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını kolçağa vurarak oturuyordu. Ezra Amca onun yanında değildi, bu yüzden kapılarına kadar gelebilecek savaşa hazırlanıyor olmalıydı. "Eğer çıkmak istiyorsa, tek yapması gereken bana ne konuşulduğunu söylemek. Bilgi paylaşma konusundaki isteksizliği niyetini sorgulamama neden oluyor."

"Sorularınızın sorgulanabilir olduğunu düşünüyorum, Majesteleri." Gözleri hızla kısıldı.

"İkimiz de onu oraya ölmesi umuduyla gönderdiğini biliyoruz."

Parmakları kol dayama yerlerine vurmaya devam ediyor. "Hâlâ dünyanın öfkeli bir büyücü olmadan daha iyi olacağına inanıyorum."

"O zaman biz konuşurken ormanınız Behemothlar tarafından yönetiliyor olurdu."

"Baban hayatta olacaktı ve o gücü ele geçirmeseydi Akrep Vadisi'ni sen yönetecektin, dolayısıyla iddian doğru değil."

"Yine de ormanınızı kurtardı-"

"Çünkü onu neredeyse yok ediyordun." Sesini yükseltti, sözleri sarmaşıklarla kaplı taş duvarlarda yankılandı. "Ona güvenmiyorum. Kalbimde böyle bir şüphe ona ejderha cennetine kadar eşlik edemem. Hücremizin Ölüm Kralı gibi bir adamı tutamayacağının tamamen farkındayım ama savaş bitene kadar onu zapt etmeliyim."

"Ne savaşı?"

"Gerçekten de Alaric ve kara elflerin bu ormanı terk edeceğini mi düşündün?" diye sordu kuşkuyla. "Caelum Diyarı'na açılan kapıyı tehlikeye atacak bir anlaşma yaptıklarından şüpheleniyorum. Boyunduruk altına alınacağız ve öldürüleceğiz. Ve eğer Ölüm Kralı hapisanesinden kurtulursa, kılıcını ve ordusunu bize karşı kaldıracaktır."

"Daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Tersledim. "O asla Bunu yap."

"Gençsin ve şehvet ormanının derinliklerindesin. Yabani otlar bile bahçedeki güllere benziyor."

Ona olan fiziksel bağlılığım tensel bağlılıktan daha derindi. Onun dokunuşuyla arındığımı, gözlerinin iyileştirici gücüyle bütünleştiğimi hissettim. "Bu şehvetten daha fazlası."

Uzun bir süre bana baktı, düşünceleri zeki gözlerinin kapıları ardında kilitlenmişti. "O zaman sana o konuşmanın detaylarını anlatmış olmalı."

Kalbim bir atışı kaçırdığında sıkıştı ve bir boğulma bulutu üzerimden geçerek güneşi engelledi. Talon benden

ama bunu benimle paylaştığını biliyordum çünkü aramızdaki güven sarsılmazdı. "Hayır."

Başını hafifçe eğdi, gözleri yüzüme odaklandı. "Ve sen sormadın mı?"

"Bana söylemeyeceğini biliyordum."

Parmakları son birkaç dakikadır hâlâ kolçağın üzerindeydi ama bir kez daha vurmaya başladılar. "Sana inanmıyorum. Eğer ilişkiniz bu kadar derinse, o zaman güven, sadakat ve sevgiye dayanıyor demektir. Bu da sana söylemekten çekinmeyeceği ve sırrını koruyacağına inanmakta tereddüt etmeyeceği anlamına gelir."

Bakışlarını tuttum ve yüz ifademi sertleştirmemek için elimden geleni yaptım.

"Size krallığımda sığınma hakkı verdiğim halde bu bilgiyi kendinize saklamanız karakterinizi zedeliyor."

Talon'un sesi aklıma geldi. *Kraliçeniz çıkarıcı bir yalancı.* "Bana sığınma hakkı verdin çünkü bana güvenmiyordun. Bunu kalbinin iyiliği için yapmışsın gibi davranma. Ormanınızı seviyorum ve akrabanız olmayan bir ırkı koruma konusundaki kararlılığınıza hayranım, bu yüzden krallığınızı veya halkınızı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

Gün batımından sonra döndüm ve ona mutfağımda hazırladığım akşam yemeğini getirdim. Kaseyi yerdeki parmaklıkların arasından geçirdim ve çatalı bıraktım. Biraz şarapla birlikte bir matara su da getirdim.

Köşede bir koltuk vardı ve gölgeler içinde oraya oturdu. Pencereden ateş böcekleri görünüyordu. Bazıları hücrelerine girmiş ve karanlık binada bir fener görevi görerek orada asılı kalmış.

Biri yaklaştı ve sonra yüzü aydınlandı. Işık keskin çene çizgisini, dipsiz gözlerini ortaya çıkardı. Bileğini karşı dizine dayamış, eski bir sandalyede değil de bir tahtta oturuyormuş gibi bana bakıyordu.

"Bugün Kraliçe Eldinar'la konuştum. Serbest bırakılman için pazarlık yapmaya çalıştım." "Zamanını boşa harcama, bebeğim."

Parmaklıkların diğer tarafında yere oturdum ve metalin bizi ayırmamasını diledim. "Khazmuda bu konuda ne hissediyor?"

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Eğer bilseydi, bu konuda ne hissettiğini çok iyi bilirdin." Sandalyesinden kalktı ve yerde bana katıldı. "Bu ormanı ve içindeki herkesi yakıp kül ederdi." Omurgası dik bir şekilde oturdu ve kâsedan bir ısırik aldı. Sebze karışımıydı ve olabildiğince doyurucu bir şey yapmaya çalışmıştım ama bunun onu et kadar tatmin etmeyeceğini biliyordum. Ama o şikâyet etmedi. "Yemek için teşekkür ederim."

"Seni beslediklerinden emin değildim."

"Sanki lanet bir kuşmuşum gibi bana bir torba tohum verdiler." Kontrol edilemeyen bir kıkırdama kaçtı.

"Başka bir şaka mı?"

"Sadece yapıyorsam şaka olur." Birkaç ısırik aldıktan sonra verdiği şarabı açtı.

"Seni serbest bırakmasını sağlayacağım."

"Beni uzun süre tutamayacağını biliyor. Planını şimdiden görüyorum." Lokmalar arasında konuştu.

"Planı ne?"

"Alaric ve kara elfler toprakları boşaltırsa beni serbest bırakacak. Bırakmazlarsa, bu ormana yürüyecekler. Alaric'e yardım etmediğimden emin olmak için savaş boyunca beni hapsedecek. Her türlü senaryoda o kazanır çünkü kendimi bu hapishaneden kurtarırsam onun bir kuralını ihlal etmiş ve o da bunu nefretini haklı çıkarmak için kullanır."

"Alaric'in geleceğini düşünüyor musun?"

Son birkaç lokmayı bitirirken gözlerini kâsesine dikti. "Bilmiyorum. Ama ejderhaların yerini öğrenmeden buradan ayrılamam, o yüzden bu cevabı alana kadar bekleyeceğim. Ya büyük bir savaş olacak... ya da hiç savaş olmayacak."

"Seni serbest bırakması için uğraşmaya devam edeceğim."

"Zamanını boşa harcama, bebeğim." Şarabı kaptı ve ağır bir yudum aldı.

"Seni daha yeni geri getirdim." Bizi ayıran parmaklıklara baktım, ikimizin de delemeyeceği sert metallere. Yanımda o varken yatağımın sıcak olması gerekiyordu. Ağzıma ve boynuma kondurduğu öpücüklerle boğulduğumu hissetmem gerekiyordu. Onun dağı vadilerimin üzerinde yükseldiğinde kendimi güvende hissetmem gerekiyordu. Onu bir kez daha avucumun içine aldığımda, asla ayrı kalmak istemedim ve sonra ellerimden çekip alındı. "Benim için çok zor." Tüm mutsuzluğumun nedeni o olabilirdi ama aynı zamanda kurtarıcımdı, sadakatini kanıtlayan tek adamdı, beni kâbuslarımdan koruyabilecek tek adamdı.

Bana bakarken şarabı bir kenara bıraktı. "Ben buradayım, bebeğim."

"Aynı şey değil." Dokunulduğunda soğuk olan bara tutundum.

Eli benimkine doğru ilerledi ve metale yaslandı. "Bebeğim, bana bak."

Birleşen ellerimize odaklanmaya devam ettim.

Daha önce yaptığı gibi bakışlarına karşılık vermemi emretmedi. Şimdi nazikti, cesaretimi kendi başıma bulmam için bana zaman veriyordu. Parmakları benimkilere karşı sıcaktı, hala sonsuz bir güvenle güçlüydü.

Sonunda ona tekrar baktım.

Alnını bara yasladı. "Ben buradayım."

Ben de aynısını yaptım, teninin bazı kısımlarını tenimde hissettim. "Ben her zaman buradayım."

Hücresinin sert zemininde onun yanında uyandım.

Sabah olmuştu, kuş sesleri güneş ışığından daha çok dikkat dağıtıyordu. Ellerimiz hâlâ bir gece önce bıraktığımız yerde, kapıların ardında birlikteydi. Yanımda ona baktım, gardını indirdiğinde daha da yakışıklı oluyordu.

Orada uzandım ve yüzünü inceledim, çene çizgisindeki gölgeyi, boynunda bir bıçak ucuna ait olması gereken küçük yara izini gördüm. Ağaç evimde olsaydık, çarşafaların altında çıplak olurduk ve gözlerini açtığı anda yine üzerimde olur, beni bir gece önce öptüğü öpücöklere boğardı.

General Titan'la olanlardan sonra seksten zevk alacağımı düşünmemiştim ama Talon'la birlikte olduğumda can atıyordum. O kadar gerçeküstü bir deneyimdi ki rüya gibi geliyordu. Aramızdaki bağ bedenlerimizden daha büyüktü, ruhlarımızı da içeriyordu. Seks beni kırmıştı ama Talon'la beni iyileştirdi.

Elimi nazikçe onunkinden çektim ve ağaç evime dönmek üzere hapisneden ayrıldım. Duş almak ve ona kahvaltı hazırlamak istiyordum. Ağaç evin sarmaşıklarına doğru yaptığım uzun yolculuktan sonra duş aldım ve mutfakta çalışarak ona sevebileceği bir şeyler hazırlamaya çalıştım ama elimdeki tek şey çilekli yulaf ezmesiydi. Muhtemelen kahvaltıda yumurta ve domuz pastırması gibi doyurucu bir şeyler tercih ederdi ama bu mümkün değildi.

Zırhımı bir kez daha giydim ve sarmaşıklardan aşağıya doğru indim, ama dibe ulaştığımda bir terslik olduğunu anladım - çünkü orada en az on iki muhafız vardı.

Elimde bir kase yulaf ezmesiyle son asmadan da indim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Muhafızlardan biri, "Kraliçe Eldinar huzurunuza çıkmanızı rica ediyor," dedi.

"Ve bu mesajı iletmek için on iki kişiye mi ihtiyacı vardı?" Alaycı bir şekilde sordum.

Öndeki eliyle yolu işaret etti. "Onu burada bırakın ve gidelim."

Kaseyi daha sonra almak üzere merdivenin dibine bıraktım ve yanlış bir şey yapmadığım halde bana bir mahkum gibi davranarak kraliçeye kadar eşlik etmelerine izin verdim. Kraliyet odasına girdiğimde, yaz günündeki nem gibi gerginliği hissedebiliyordum.

Kraliçe sandalyesinde oturmuyordu. Zırhı ve silahlarıyla sanki savaşa gitmeye hazırmış gibi karşımda duruyordu. Bana bakışı sisle dolu bir kış sabahı kadar buz gibiydi. "Düşman Riviana Yıldızı'na doğru ilerliyor."

Hayal kırıklığı mideme düşen bir taş gibi ağırdı.

"Ölüm Kralı'nın isteği kulak ardı edilmiş gibi görünüyor." Gözlerindeki bakış manyaklık sınırındaydı, sanki tüm bunlar tamamen benim suçummuş gibi suçlama dolu bakıyordu. "Kara elfler yalnız yürümüyor. Son savaştan kaçan Behemoth'larla bir ittifak kurdular. Ordularımız birbirine denk ve bu savaşın sonucu bıçak sırtında."

Avuçlarımdaki ter anlıktı. Kalbimdeki korku hissediliyordu. "Kahretsin."

"Ormanın eviniz olduğunu iddia ediyorsunuz, bu yüzden bizimle savaşacaksınız." Bu bir rica değil, bir emirdi. "Güçlü kuvvetli her elf savaşa çağırılıyor. Ordumuz sadece krallığımızı değil, öbür dünyayı da yok etmek isteyen düşmanlara meydan okumak için yeterli değil. Birçoğumuz ölecek ama Caelum Diyarı korunursa yaşamaya devam edeceğiz. Kılıcınıza güvenebilir miyiz?"

Talon beni kılıç konusunda eğitmişti ve iyi bir kılıç ustasıydım ama asker değildim. Ayrıca korkak da değildim ve Riviana'yı kaderine terk etmek bir seçenek değildi. "Elbette yapabilirsin Kraliçe Eldinar. Ve lm Kralı'na da gvenebileceğinizi biliyorum."

Gözleri kısıldı. "lm Kralı'nın bağlılığı belirsiz. Savaş sırasında hapishanesinde kilitli kalacak. Hapishane doğuda çok uzakta olduğu için, zafer çoktan belirlenene kadar savaştan habersiz kalacak."

Kalbim zaten bir kez düşmüştü ama bir kez daha düşmeyi başardı. "Zafer kazanma yeteneğinden zaten şüphe duyuyorsan, onun yardımını görmezden gelmenin daha da az anlamı var. Bırak senin için savaşsın."

"Hayır," dedi. "Ve isteklerime karşı gelmediğinden emin olmak için, benim yanımda kalacaksın."

"Bu bir hata-"

"Onun ormanıma girmesine izin vermek hataydı." General Ezra'ya döndü. "Onu kılıcı ve hanerleriyle donatın."

General Ezra silahlarımı aldı ve bana verdi.

Talon'un bana verdiği kılıca baktım ve almadan önce tereddüt ettim. Hatırladığımdan daha ağırdı, muhtemelen eğitimden ziyade savaşta ihtiyacım olacağı için, muhtemelen kendi hayatımı korumak için ona ihtiyacım olacağı için. Kılıcı kalama sabitledim ve eldivenlerimin içine yerleştirdim.

Amcam önümde durdu. "Ondan senin katılımını affetmesini istedim ama tüm elfler savaşa çağırıldığı için, bu benim açımdan bariz bir kayırmacılık olurdu... ve o haklı."

"Anlıyorum Ezra Amca. Savaşmak istiyorum. Sadece bunu Talon yanımdayken yapmayı tercih ederim." Kendimi koruma arzum bencilceydi ama Talon'un aynı anda hem arkamı hem de nm kollayabilecek tek kişi olduğunu biliyordum.

Tek yaptığı başını sallayıp uzaklaşmak oldu.

Güzel sabaha rağmen buz gibi bir ürpertinin vücuduma yayıldığını hissettim. Huzur, yaklaşmakta olan kıyamet tarafından yok edilmişti. Talon uyandığında ve orada olmadığını fark ettiğinde şüphelenecekti. Akşamdan önce dönmediğimde ise şüpheleri daha da artacaktı.

Muhtemelen bunu tamamen kendi başına çözecektir.

Ölüler ordusunu çağırarak, kraliçeye ettiği yemini bozacak ve hepimizi kurtaracaktı.

Akşam karanlığında varmışlar.

Etlerini göremiyordum ama ateşlerini görebiliyordum. Meşaleler uzakta parlıyordu, o kadar çoktular ki karanlık gökyüzünde yıldızlar gibi görünüyordular. Ağaçların arasında belirip tekrar kayboluyor, ancak bir saniye sonra tekrar ortaya çıkıyorlardı.

Korkmamış gibi davranmak istedim ama korkmuştum.

Kraliçe Eldinar ve General Ezra, yirmi dört askerden oluşan kişisel muhafızlarıyla birlikte Büyük Ağaç'a doğru yürüdüler. Diğer elflerden daha iriydiler, daha ağır zırhları ve asık suratlarıyla daha kaslıydılar.

Onların arasındaydım, gözleri hep üzerimde olduğu için ayrılamıyordum.

Ulu Ağaç'ilk kez baktığımda, büyüü çıplak gözle görebiliyordum. Gövdesinde ya da ateş yoktu ama geliyormuş gibi görünen bir iç ışıltıyla aydınlanıyordu. Ulu Ağaç, geniş bir çimenlikte tek başına duruyordu ve en az yüz metre uzaklıktaki komşu ağaçlardan belirgin bir şekilde ayrılıyordu. Daha kalın bir gövdeye sahipti, dalları yakındaki ağaçlar kadar genişti ve yüksekliği gökyüzüne kadar uzanıyordu.

Ve müzik... burada daha yüksekti. Ama aynı zamanda çarpık ve acılıydı, sanki Riviana davetsiz misafirlerin topraklarına girdiğini hissedebiliyordu.

Ağacın ortasında solmuş dallardan yapılmış bir kapı vardı ve sağlam bir bariyer oluşturmak için ön taraf boyunca uzanıyordu. Dallar sağlam ve budaklı görünüyordu, bu yüzden keskin bir baltayla bile temizlemek uzun zaman alacaktı.

Kraliçe Eldinar Ulu Ağaç'ın önünde durdu ve ona bir anne sevgisiyle baktı. "Seni hayatım pahasına koruyacağım Riviana." Ağaca doğru ilerledi ve avucunu kapının ortasına yerleştirdi. Sonra nefesinin altında ana dilinde bir şeyler fısıldadı.

şarkı değişti, bir ninni gibi yumuşadı.

Amcam durduğu yerden onu izliyordu, bir eli kılıcının kabzasındaydı ve ona ağaca duyduğu sevgiyle bakıyordu.

Kraliçe Eldinar ağaçtan uzaklaştığında doğruca amcamın yanına gitti.

"*Fleur Nia*," dedi sessizce. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bu ağacın düşmesine izin vermeyeceğim." Ona sakın bir kararlılık ve biraz da boyun eğmişlikle baktı. "Hayatımı alacağından şüpheleniyorum ama Riviana Yıldızı'nın Kraliçesi olarak bu benim görevim. Bu ağacın düşmesine izin veremem."

Ezra Amca kelimeleri bulmakta zorlandı, adamlarının huzurunda ifade edemediği duygularla gözle görülür bir şekilde boğuşuyordu. Gözleri aralarındaki yere kaydı ve derin bir nefes aldı. "evreyi korumak için elimden geleni yapacağım." enesini kaldırıp tekrar ona baktı, acısı mümkün olduğunca bastırılmıştı.

Onun yanağını okşadı. "Yapacağını biliyorum."

Onu bileğinden yakaladı ve avucunun içine dönerek elinin iç kısmına bir öpücük kondurdu. Orada öylece durdu, ona bakarken bileğini tuttu, ölümsüz aşk gözlerinde bir ışık gibi parlıyordu. Sonra onun içine doğru ilerledi ve yanaklarını avuçladı.

Onu öptü, parmakları saçlarına kayd, onu bir seyircinin önünde sergilemek yerine yalnızlarmış gibi öptü.

Bakışlarım rahatsız edici hissettirdi, ben de başka tarafa baktım.

Ezra Amca sonunda uzaklaştı ve karısını ya da beni bir daha göremeyeceğini bilerek ağaçtan ayrıldı.

Kraliçe Eldinar'a baktım.

Adam açıklıkta gözden kaybolana kadar ona baktı. Sonra o duygusuz ifadesine geri döndü, gözleri kan şehvetiyle doluydu ve ağzı sert bir kararlılık içindeydi. Zırhı formdaydı, kollarındaki ve bacaklarındaki kaslarla minyon bedenini gösteriyordu. Bütün gün tahtta oturuyormuş gibi görünen bir hükümdara göre güçlü görünüyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra ona hitap ettim. "Onun ağacı koruyacağını biliyorum, Kraliçe Eldinar."

Gözlerini açıklığa dikmiş, orada olmayan bir şeye odaklanmıştı.

"Lütfen..."

"Bu ağaç onun umurunda bile değil Calista," dedi. "Girişini yasakladığı için hepimizi nasıl etkilediği de umurunda değil."

"Ne demek giriş yasağı var?" Önüne

bakmaya devam etti.

"Kraliçe Eldinar-"

"Fikrimi değiştirmeyeceğim Calista. Bu ağacı ateşe veren ilk kişi o olur."

"O düşündüğün gibi kötü biri değil-"

Bana döndü, yüz ifadesi öfkeliydi. "Calista, az önce kocama muhtemelen son kez veda . Sence ben

Ŗu anda yeraltı dünyasındaki sevgilin umurunda mı? Benim tek derdim sevdiklerimin öbür dünyasını korumak.      Alaric içeri girdiğinde hepimiz ."

"O bu ağacı korurdu, Kraliçe Eldinar." "Hiçbir Ŗey bilmiyorsun,  ocuk."

"Ağaç onun için hiçbir Ŗey ifade etmeyebilir, ama benim için bir Ŗey ifade ediyorsa, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır," dedim. "YanlıŖ karar veriyorsun."

Tekrar önüne baktı. "Bu konuŖma sona ermiŖtir. Benimle bir daha konuŖma."

 fkelenip bir dizi hakaret savurmak istedim ama söylediğim hiçbir Ŗeyin fikrini de iŖtirmeyece ini biliyordum. Bunun yerine, ateŖ böceklerinin aydınlattığı açıklığa baktım ve Ezra Amca ile askerlerinin d Ŗmanın ormana girmesini engellemek için yeterli olmasını umdum.

"Buradalar." Kraliçe Eldinar yerinden kıpırdamamıŖtı, omurgası dik bir Ŗekilde duruyor ve gözlerini geceye dikiyordu.

M zi in durduğunu fark ettim ve bunun ne anlama geldiğinden korktum.

"Riviana korkuyor." Bunu ağacın etrafını saran adamlardan ziyade kendi kendine söylüyor gibiydi. Orada olduğumu unutmuŖ gibiydi      bana bir kez bile bakmadı.

Sonra duydum... SavaŖın sesini.

Çeliğin  elik üzerindeki sesi. Zafer çığlıkları ve yenilgiyi iŖaret eden ıstırap çığlıkları. Kan toprağa dökülüyor ve ağaçların köklerini zehirliyordu. MeŖalelerden çıkan ateŖler uzaktaki ağaçları tutmuŖtu ve onların gökyüzüne doğru yanıŖını izledim.

Savaş daha yeni başlamıştı ve bu çok fazlaydı.

Hayatımda iki kez savaş deneyimi yaşamıştım ama ikisi de kısa sürmüştü. Ya canımı kurtarmak için kaçmıştım ya da biri beni kurtarmaya gelmişti. Ama bu sefer köşeye sıkışmıştım, Talon'a kaçamıyordum çünkü yirmi dört muhafızdan biri beni yakalayacaktı.

İhtiyacım olan tek kişiye koşamadım.

Savaş çığlıkları daha da yükseldi ve amcamın sesinin de onların arasında olmasından korktum.

Yangınlar devam etti, ağaçları yaktı ve alevler gittikçe yaklaştı.

Kraliçe Eldinar'ın gözü korkmadı.

İtiraf etmekten korkmuyordum, dehşete kapılmıştım.

Müzik kesilmişti ama şimdi ağaç çığlık atmaya başlamıştı. Bir ıstırap feryadı, durmadan tekrarlanan taşlaşmış bir koro.

"Ormandalar," dedi Kraliçe Eldinar. "Kendinizi hazırlayın." "Siktir."

Amcamın komutları ormanda ve açıklıkta yankılandı. "Kuzeye doğru ilerleyin. Diğerleri güneyden gelen düşmanları engellesin."

Bu kulağa hoş gelmedi.

Açıklıkta on bir asker belirdi ve ağacı açıklığa akın edebilen düşmanlardan korumak için yeni bir hat oluşturdu.

Bıçağım kınımda kaldı çünkü çekmeye korkuyordum. Çektiğim anda... bu gerçek olacaktı.

Ezra Amca elfleri sıraya dizdikten sonra doğruca bize doğru koştu ve kraliçenin önünde durdu. "Alaric'in başka müttefikleri de var. Sayıca üstün durumdayız. Bir dakika içinde çemberi yaracaklar." O

ya kondisyonundan ya da adrenalinden dolayı nefes nefese kalmadan konuştu.

Kraliçe Eldinar sakinliğini koruyordu ve görünen o ki tek sakin de oydu. "Müttefikler kim?"

Hemen cevap vermedi.

"Size bir soru sordum, General."

Söylemeden önce yüzünü buruşturdu. "Goblinler."

Goblin diye bir şey duymamıştım. Neye benzediklerini bile bilmiyordum. Ama lanet olsun, kulağa kötü geliyordu.

"Alaric'in böyle yaratıklarla dost olmasına şaşırmadım." Kısa kılıçlarını kınlarından çıkardı. "Ağacı korumak için daha fazla elfe ihtiyacımız var."

"Düşman ormanın çoğu tarafını kuşatmış durumda. Adamlarımız akışı azaltmazsa, istila edileceğiz."

Kraliçe Eldinar başka bir emir vermedi, sanki hiç emri yokmuş gibi. "O halde elimizden geleni yapacağız."

Boku yemiştik.

Çıglıklar geceyi deldiğinde Kraliçe Eldinar açıklığa tekrar baktı. Meşaleler taşıyan karanlık bir düşman havuzu, çevreyi ve ağaç sınırını aşarak çimenlik alana dolmaya başladı. Bu mesafeden bile kara elflerin farklılıklarını, tenlerinin hastalıklı ve gri görünüşünü ayırt edebiliyordum. Behemoth'ları ormanın kenarından tanıdım, yedi ayak boyundaki yaratıkları. Ama goblinler... Görülmesi gereken korkunç bir manzaraydı. Derileri siyah ve parlaktı, ağızlarından iki diş çıkıyordu, sırık gibi kolları ve bacaklarıyla hafifçe kamburlaşmışlardı. Behemotlar gibi derin çıglıklar atmıyorlardı ama tarif bile edemeyeceğim tiz çıglıklar atıyorlardı.

Hepimiz ölmek üzereydik.

Kraliçe Eldinar adamlarına döndü. "Yerinizde kalın. Eğer ağacı kaybedersek, her şeyi kaybederiz."

Arkası dönükken amcama baktım. "Ezra Amca-" "Kaç Calista," diye fısıldadı. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Kaçmayacağım." Kaçacak kadar korkmuştum ama elflere olan yükümlülüğüm daha ağır basıyordu. "Ama yaşamamı istiyorsan, Talon'u serbest bırak."

Kraliçe Eldinar adamlarıyla ilgilenmeye devam etti ve onları Caelum Diyarı'na açılan kapıyı korumak üzere düzene soktu.

Ezra Amca bana baktı, arkasındaki düşman giderek büyüyordu.

"Bizi kurtarabilecek tek kişi o ve bunu sen de biliyorsun."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti, verdiği karar aklını kurcalıyordu.

"Sana söz veriyorum." Elimi kalbimin üzerinde gezdirdim. "O bizim için savaşacak." Kalbimde ya da aklımda hiçbir şüphe yoktu. Talon o ejderhaları ne kadar isterse istesin, elflerin yok olmasına izin vermeyecekti. Ölümünden sonraki yaşamın, onu yozlaştıracak olanlar tarafından ele geçirilmesine izin vermezdi. Derinden değer insanlara ihanet etmezdi.

Ezra Amca tek kelime etmeden doğuya doğru döndü ve koşmaya başladı.

Safların bozulduğu farklı yönlerden gelen daha fazla düşman açıklığa akın etti. Ağaçların önündeki elf sırası, elfleri doğrama tahtasındaymış gibi kesen vahşi yaratıklar tarafından hızla yok edildi.

Behemotlar bir sıra oluşturduktan sonra hücumla geçerek elfleri bozguna uğrattı ve ağaçlara doğru bir yol açtı.

Kraliçe Eldinar hazırıldı. "Arkamda kal Calista. Seni korumak için elimden geleni yapacağım."

Kılıcımı iki elimle kavradım, keşke Inferno'nun biz birleştığımızda bana verdiği güç sahip olsaydım. Sonsuz derecede güçlü, sonsuz derecede hızlıydım. Şimdi, gözlerinde ölüm olan bir orduyla karşı karşıyaydım ve onu durdurmak için kendimi güçsüz hissediyordum.

Talon bir dakika içinde gelmezse tüm umutlar tükenecekti. Kraliçe Eldinar şişlenecek, kapı tehlikeye girecek ve ben de muhtemelen ölecektim.

Behemothlar üzerimize geliyordu ve kraliçenin hizmetindeki muhafızlar hemen onu korumaya koştu. Ben yollarından çekilmek için geride dururken orklar üzerlerine saldırdı. Kraliçe açıkça daha üstün bir dövüşçüydü çünkü bir orku tek başına haklarken, muhafızlardan biri tek bir hamlede öldürüldü.

Diğerlerinden daha kısa ve küçük olabilirdi ama gücündeki eksikliği hızıyla telafi ediyordu. O kadar hızlı hareket etti ve kaçır gibi yaptı ki başka bir Behemoth'u boynundan kesmeden önce ona çelme taktı. Hüneri kusursuzdu ama zafer kısa sürdü çünkü ağaca giden yol açıldığından beri bir düşman havuzu üzerimize akın ediyordu.

Kaos vardı; kara elfler, goblinler ve Behemothlar aynı anda geliyordu.

Tek yapabildiğim hayatta kalmaya çalışmak ve çok yaklaşan her şeye kılıcımı savurmaktı. Bir goblin elinde kanlı bir hançerle bana saldırmadan önce çığlık attı ama Talon'un eğitimi kas hafızası olarak devreye girdi ve onu yere serdim.

Başka bir goblin üzerime atladı ve bıçağını göğsüme sapladı ama zırhım bıçağı derime girmeden durduracak kadar güçlüydü. Siyah kılıcımı doğrudan göğsüne sapladım ve yuvarlanıp ölmeden önce çığlık attı.

Kendimi ayağa kaldırdım ve ağacın önünde bir yığın ceset gördüm.

Kraliçe Eldinar tek başına beş düşmanla karşı karşıyaydı ve şimdiden koluna saplanmış bir hançer vardı. Bir Behemoth'un kılıcını kesti, ancak bir goblin onu yandan yakaladı ve zırhına bir kılıç sapladı ve ardından iki parçaya ayrıldı.

Ağaca bakarken kara bir elfin yaklaştığını gördüm, elinde bir balta vardı ve yüzünde bir sırıtış vardı.

Kraliçe Eldinar bir bıçak böğrüne saplanıp etini kestiğinde çığlık attı.

Muhafızların çoğu düşmüştü, ölü bedenleri çoktan öldürdükleri canavarların üzerindeydi.

Bir seçim yapmalıydım ve bunu hızlıca yapmalıydım. Kendimi ayağa kaldırdım ve ağaca ulaşmış olan kara elfe doğru koştum. Hançerimi kaptığım gibi boynuna sapladım ve kan donduran bir çığlık atmasını sağladım. Bana vurmak için baltasıyla yana doğru döndü ama darbeden kaçınmak için tam zamanında eğildim. Kolunu dizime vurup baltayı düşürmesini sağladıktan sonra hançeri kaptım ve bir kez daha sapladım.

Bu sefer yere düştü.

Kraliçe Eldinar ayakta kalan son kişiydi ve bir şekilde hâlâ hayattaydı ama zar zor.

Kılıcını tutmaya devam etti ama sallanıyordu. Bir kara elf kılıcıyla omzuna vurdu ama kız kılıçtan kaçamayacak kadar yavaştı. Kara elf bir tekme daha atarak onu çimlere savurdu, beyaz zırhına kendi kırmızı kanı bulaşmıştı. Adam kadının üzerinde durup zaferinin tadını çıkararak zalimce sırıttı.

Savaşamayacak kadar güçsüzdü, vücudu sonunda pes etti.

"Majesteleri." Kılıcını göğsüne saplamak üzere kaldırdı.

"Hayır!" Daha fazla düşman ağaca ulaşmaya çalışarak açıklığa kraliçe tarafından engellendim. Tek yapabildiğim kılıcımı kaldırıp hayatta kalmaya çalışmaktı ama sıranın bana geleceğini biliyordum.

Ama sonra onun birdenbire ortaya çıktığını gördüm. Siyah kılıcı ve arkasında dalgalanan peleriniyle bıçağını kara elfin boynuna sapladı ve kafasını omuzlarından ayırdı. "*Calista!*" Bana bakmak için dönemedi, kılıcı ona doğru gelen tüm iğrenç yaratıkları kesip biçti, Kraliçe Eldinar'ın yaptığından daha fazlasını yaptı ama tek bir darbe bile almadan. Khazmuda'nın gücünün damarlarında ateşlendiğini biliyordum ve o eşleştiremeyecek bir rakipti.

Ezra Amca kraliçeye benden önce ulaştı. Pelerinininden bir parça kopardı ve kanayan yerin etrafına sabitledi.

Bir goblin onlara arkadan saldırmaya çalıştı ama ben onu sırtından vurup yere düşürdüm. "Talon, ben buradayım!"

Şimşekten daha hızlı hareket eden, kafaları ve kolları kesen, toplamda yirmi askerden daha fazla güce sahip bir kılıçla başka bir grup düşmanı yendi. Kendisine en yakın son düşmanı da öldürdükten sonra dönüp bana baktı.

Bana bakarken zaman durmuş gibiydi, bakışları öylesine öfkeliydi ki şiddetliydi ama aynı zamanda beni görünce rahatlamıştı. "General Ezra, kapıyı koruyun. Calista, kraliçeyle ilgilen ve kafamın arkasındaki gözler ol."

General Ezra, muhtemelen bunu yapmak onu kıracak olsa da karısını serbest bıraktı. Kılıcını kınından çıkardı ve dallardan yapılmış kapıyı bıçaklayıp pençeleleyen goblin ve elfleri yere serdi.

Kraliçenin yanına koştum ve başını destekledim. Pelerinin beline bağlandığı yere kanamayı durdurmak için baskı uyguladım. Kraliçe

zor nefes aldı ve gözleri buğulanmaya başladı. "Benimle kalın, Majesteleri." Talon'u izlemek için başımı kaldırdım.

Tek başına tüm orduyu geride tuttu, safları yarmaya ve ağaca ulaşmaya çalışan düşmanları kesmek için bir o yana bir bu yana hareket etti. Geçmeyi başaran birkaç kişi Ezra Amca tarafından kesildi.

Talon'un çalışmasını izledim, alnından akan teri ve güç ve zarafetle hareket ederken pelerininin çırpınışını izledim. Ejderhasının armağanı ona, kendisinden bir karış uzun düşmanlarının bile erişemeyeceği bir güç veriyordu.

Ama çok fazla olduklarını biliyordum.

O da bunu biliyordu çünkü kraliçeye döndü. "Eğer ölüleri çağırmazsam, hepimizin işi biter. İzniniz var mı?"

Zor nefes almaya devam etti, yüzü solgunlaşıyordu.

Talon arkasını döndü ve izlenemeyecek kadar hızlı darbeler savurdu. Bir Behemoth'u göğsünden bıçakladı, bıçağı ejderha pullarından yapıldığı için zırhını delip geçti ve sonra başka bir goblinin kafasını kesti, öyle bir güç uyguladı ki her tek vuruşta öldürdü. "Bir hiç uğruna ölmeyeceğim. Lanet ağacını kurtarmamı istiyor musun, istemiyor musun?" Yavaş yavaş ölmesine zerre kadar acımadan kraliçeye baktı, bakışlarındaki öfke ateş gibiydi.

Konuşmak için dudaklarını açmadan önce zorlukla nefes aldı, ama hiçbir şey çıkmadı. Tek yapabildiği gözleri kapanmadan önce başını sallamak oldu ve vücudu benim elimde zayıfladı.

Talon arkasını döndü ve onu geçmişte gördüğüm gibi avucunu kaldırdı. Parmaklarını sert bir yumruk haline getirdikten sonra göğsüne bastırdı.

Ormandan gelen toplu çığlığı duydum, Caelum Tanrısı kirletilmeyi protesto etmek için çığlık atıyordu.

Talon savaşa geri döndü ve kılıcını düşmanlarına doğru savurarak onları ağaçtan uzak tuttu. Savaşın gidişatının değışmesi sadece birkaç dakika sürdü ve Talon ağacı koruduğı için daha az düşmanla karşılaştı.

Kara elfler ve müttefikleri dikkatlerini Talon'un komutası altında savaşmak için topraktan çıkan ölümler ordusuna zorunda kaldı. Canavarları, hepsi farklı taraflarda savaşan bölümlere ayırdı.

Ezra Amca Caelum Diyarı'ndaki pozisyonunu korudu, sırtı kapıya dönüktü. "*Fleur Nia*?"

Nabzını kontrol ettim. "Hâlâ hayatta." Gözleri kapanmıştı ve solunumu azalmıştı.

", *Fleur Nia*," dedi. "Benim için."

Gözleri kısa süreliğine açıldı ama sonra tekrar kapandı.

Diğer yerlerdeki kanamayı durdururken basınç uygulamaya devam ettim.

Talon daha fazla düşmanı keserek kimsenin kraliçeye ya da ağaca yaklaşmasını engelledi. Ama sonra düşmanlar dağıldı ve kara bir elf yaklaşırken büyük bir açıklık bıraktı, zırhı yağ gibi siyahtı, gözleri Talon'a kilitlenirken uğursuzdu.

Talon meydan okuyana bakarken kılıcını bileğinin etrafında döndürdü.

Kara elf mesafesini korudu. "Kraliçe Eldinar ölümle yaşam arasında gidip geliyor. Senin için savaşmaları için ölümlerden bir ordu toplayabilirsin ama onlar konuşamaz. Perdenin ötesine geçtiğinde aradığın şeyi sana vermeyecektir, zaten vermek niyetinde de değildi. Kenara çekil ve ben de sana en çok istediğın şeyi vereyim."

Talon kıpırdamadan durdu, pelerini rüzgârda savruluyordu. Yüzü benden gizlenmişti, bu yüzden bu sözler verdiğı tepkiyi bilmiyordum... baştan mı çıkmıştı yoksa iğrenmiş ?

Elf ona dik dik bakmaya devam etti. "Bana Caelum Diyarı'nı ver, ben de sana ejderhaların yerini vermekle kalmayayım, ejderhaları da *vereyim*." Parmaklarını kaldırdı ve şakağına vurdu. "Eğer sana hizmet etmeyi reddederlerse, onları sana hizmet ettireceğim. Topraklarınızı tüm ihtişamıyla geri alacaksınız. Düşmanlarının zihinlerini kontrol edeceksin. Gelmiş geçmiş en büyük kral olacaksın."

Kraliçe Eldinar kollarımda daha sert nefes almaya başladı. "Hayır..." Sesi acı dolu bir fısıltı olarak kaçtı. Kollarımdan ayrılmaya çalıştı ama vücudu işbirliği yapamayacak kadar güçsüzdü. "Calista... durdur onu."

"Onu durdurmama gerek yok..." İnandım ve tüm kalbimle inandım.

Kara elf devam etti. "Caelum Diyarı bize yasak. Bunu değiştirebiliriz. Caelum Tanrısı'nı yenebilir ve onu tam olarak istediğimiz hale getirebiliriz. Her şeye sahip olabilirsin Talon. İntikamını ve kurtuluşunu."

Elfin sözlerini tam olarak anlamamıştım. Anlayabileceğim bir dilde konuşuyorlardı ama mesaj bana hâlâ yabancıydı.

"Tek yapman gereken kenara çekilmek." Kolunu kaldırdı ve Talon'un sahneden inmesini ve perdenin arkasından kapanmasını ister gibi sağını işaret etti. "Ve şimdiye kadar istediğin her şeye sahip olacaksın."

Talon'un kılıcını kaldırmasını bekledim ama .

Talon orada durmaya devam etti, pelerini etrafında dalgalanıyordu, savaş gözlerinin önünde devam ediyordu, ormanı ve ağacı korumak için kendilerini feda eden elfler hâlâ kesiliyordu.

Kalbim zayıflamaya başladı. İncancımı kaybetmeye başladım. Tam onun adını söyleyecektim ki ilk o konuştu.

"Teklifini reddediyorum Alaric." Kılıcı bileğinin etrafında döndürdükten sonra ilerledi.

Alaric bir an tereddüt etti, Talon'un kararına şaşırılmış gibiydi. Ama kılıcını kınından çıkardı ve Talon'un kılıcını kendisine çarpmadan önce engelledi. Talon kendi darbesiyle döndü ve ikisi de kılıçların izlendiğinden daha hızlı dans ettiği bir savaşa kilitlendi.

Talon'a meydan okuyan diğer canavarların aksine Alaric gerçekten de kılıç kullanmada yetenekli ve ayakları üzerinde hızlıydı. Talon'un darbeleri hiçbir zaman hedefine ulaşamadı çünkü hızı eşitti. Adamlar birbirlerinin etrafında dönerek diğerinin zırhında bir açık bulmaya çalışıyordu. Her ikisinin de pelerinleri zarif bir dansla etraflarında savruluyor, kılıçları birbirlerinin yanından geçerken çarpışıyor ve sürtünüyordu.

Ezra Amca öne çıktı ve ağaca ulaşmaya çalışan düşmanları yenerek bizi ve kapıyı tek başına korudu. Amcam bir general ve iyi bir kılıç ustasıydı ama Talon'la yetenekleri arasındaki fark, düşmanına bir yerine üç ya da dört darbe indirdiğinde ortaya çıkıyordu.

Kraliçeyi hayatta tutmak için elimden geleni yaptım ama yapabileceğim çok şey vardı. Ağaca ulaşmaya çalışırken düşmanlar etrafımızı sardı ve Talon eşitiyle bir savaşa kilitlendi. Orman canavarlar ve ateş tarafından tahrip edilmeye devam ediyordu. Duman gökyüzüne yayılıyor ve yıldızları kapatıyordu. Çığlıklar geceyi delmeye devam ediyordu.

Alaric Talon'un saldırısını savuşturdu ve geri çekildi. "Neden bu kaltağı savunuyorsun?" diye hırladı. "Sana o yeri asla vermeyecek. Eğer beni öldürürsen, sonsuza dek yok olacak. Ne yaptığının farkında mısın?"

Talon açıklığı yakaladı ve bıçağını adamın boynuna sapladı.

Alaric'in başı yere düştü ve vücudu altında ezildi.

Yüzünü bana döndü, pelerini arkasında dönüyordu ve yüzünde aynı öfkeyle bana doğru yürüdü. "Ezra, kraliçeyi bir şifacıya götür. Calistayı da yanına al. Kraliçe iyileşene kadar ağacı savunacağım.

düşman yenildi." Hâlâ ağacı pençelemek isteyen kara elfler, Behemothlar ve goblinlerle yüzleşmek için arkasını döndü. Kılıcını bileğinin etrafında bir kez daha döndürdükten sonra saldırdı ve düşmanlarını kolaylıkla yere serdi.

General Ezra Talon'a soru sormadı ve karısını kollarına aldı. "Hadi, Calista." Arkasını dönmeye başladı.

Ama kalıp Talon'a baktım, onu terk etmek istemiyordum.

"Calista." Amcamın sesi dikkatimi çekti. "O iyi olacak."

Talon bana dönmeden önce bir düşmanı daha öldürdü ve gözlerimiz kilittlendi. "*Git.*"

Ezra Amca onu elf toplumunun en savunmasız üyelerinin savaş bitene kadar kalacakları doğuya götürmek için ormanın içinden koşarak geçti. Şifacılar zaten oradaydı ve cepheden uzaklaştırılanların tedavi ediyorlardı.

Ancak kraliçe getirildiğinde, tüm dikkatlerini ona yönelttiler.

Hâlâ sağlam olan zırh parçalarını hemen çıkardılar ve onurunu hiçe giysilerini kestiler. Solgun teni boynundan kalçalarına kadar görünüyordu. Göğüsleri tamamen meydandaydı, ama koşullar nedeniyle kimse umursamıyor gibiydi, amcam bile.

Ona duyduğum saygıdan dolayı gözlerimi kaçırdım.

"Kraliçeyi kurtarın," diye emretti Ezra Amca. "Karımı kurtarın."

Dışarı çıktım çünkü amcamın acı çekmesini izlemek istemiyordum. Şifacı değildim ama Kraliçe Eldinar'ı kollarımda tutarken sona yaklaştığını, ışığın her geçen dakika daha da azaldığını izlemiştim. Yaraları çok korkunç görünüyordu, kan kaybı

çok büyük. Kendime baktığımda zırhımdaki tüm kanın ona ait olduğunu gördüm.

Uzaklara baktım ve ormanı yakan ateşleri gördüm. Savaş çıgılıklarını dinledim. Her şeyin yakında sona ereceğini biliyordum, çünkü Ölüm Kralı hepimizi kurtaracaktı. Uzaklara bakmaya devam ettim ve sonra tüm ormanda büyük bir rüzgâr estiğini ve ardından yangınların söndüğünü fark ettim.

Rüzgârı yoktan var edenin kim olduğunu biliyordum. "Riviana..."

Bölüm 5

Talon

Goblini kalbinden bıçakladım ve bıçağımdan kayması için vücudunu yere doğru tekmeledim. Siyah kan bıçağı kabzasına kadar kapladı ve orada öylece duran, sadece göz çukurlarıyla bana bakan ölüler ordusuna önce damlamasını .

Savaşın bittiğini biliyordum çünkü ortalık sessizdi. Geride kalan düşmanlar geldikleri saklanma yerlerine geri kaçmaya başlamıştı. Liderleri, onu infaz ettiğim yerde, çimenlerin üzerinde ölü yatıyordu. "Hizmetin tamamlandı. Huzur içinde git." Ölülere alışkındım, açıkta kalan kemiklerine ve kuru eklemelerine, kafasız bedenlerine, bazılarının hala kemiklerinin üzerinde et olmasına alışkındım. Tüm sevdiklerim dünyanın öbür ucunda ölmüştü, bu yüzden beni rahatsız etmiyordu. Ama sevdiklerim burada olsaydı... bu beni çok rahatsız ederdi.

Yavaşça uzaklaştılar ve benim emrimle mezarlarından çıkarıldıkları mezarlığa geri döndüler.

Arkamda bir varlık hissettim, gardım düşmüşken bana sinsice yaklaşmaya çalışan bir düşman. Döndüm ve kılıcımı savurarak boynuma yönelik olduğunu tahmin ettiğim bir saldırıyı engelledim.

Ama düşman ne bir Behemoth ne de bir goblindi. Bir kara elf de değildi.

Kendi ışığıyla parlayan kıvıll saçlı bir kadındı.

Görünmez bıçakların her yerime saplandığını, kan akıtmadan etime battığını, hissedebildiğim ama göremediğim fiziksel bir acı verdiğini hissettim. Gözleri orman gibi yeşildi ama şimdiye kadar gördüğüm tüm renklerden farklıydı. Güzelliği eşsizdi ve varlığı bir kasırga kadar güçlüydü. Bana temkinli bir ifadeyle bakmaya devam etti, etrafındaki ışık o kadar parlaktı ki ifadesi belirsizdi.

Tanıştırılmadan kim olduğunu biliyordum-Riviana, Caelum'un Tanrısı.

Konuştığında sesi dudakları dışında her yerden geliyordu, sanki ağaçlar onun adına konuşuyormuş gibi etrafını sarıyordu. "Bahamut senin efendin, yine de bana hizmet etmek için kalan hayatını riske attın."

Kılıcımdaki siyah kan hâlâ dururken, onu sırtımda kınına soktum.

Ben bir şey söylemeyince bir adım öne çıktı ve avuçlarını kaldırdı. Az önce var olmayan rüzgâr bir anda hızlandı ve bir hava girdabı ağaçların tepelerinden geçerek ateşleri anında söndürdü.

Bu topraklara girdiğimden beri Bahamut'u görmemiştim ve sebebinin onun bu ormandan yasaklanmış olması olduğunu biliyordum. Güney Denizi'nin derinliklerindeki adasına yelken açtığımndan beri ondan uzak kaldığım tek zamandı.

Riviana bana döndü, kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Sen sadece yaşayanları korumadın. Daha önce yaşamış olanları da korudunuz. Senin sayende Caelum Diyarı'nda barış hüküm sürmeye devam ediyor." Şimdiye kadar tanıdığım tüm ölümlülerden daha fazla zekâyâ sahip gözleriyle bana bakmaya devam etti. "Kalbin artık bir başkası için atıyor olsa da Vivian'a olan aşkın yanmaya devam ediyor."

Onun adı kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Öyle güçlü bir acı ki sonsuza dek sızlayacak. "Her zaman yanacak..."

Saçları rüzgâr olmadan etrafında dalgalanmaya devam ediyor, güzelce akıyordu. "Ama sen farklı bir yol seçtin. Seni ondan sonsuza dek ayıracak bir yol."

"Kararımdan pişman değilim."

"Talon Rothschild, sen hem sevgiye hem de affedilmeye layıksın. Çok geç öğrendiğin bir ders."

"Bu asla öğrenemeyeceğim bir ders."

Gözleri hafifçe yumuşadı, sanki bana acıyormuş gibiydi. "Umarım huzur bulursun Talon. Bir şekilde. Bir şekilde."

Hissettiğim tek huzur, Calista ile geçirdiğim sessiz anlarda, onun bana, benim de ona baktığım zamanlardı. Kim olduğumu saklamak zorunda olmadığım zamanlardı. O benim kahraman olduğuma inandığında ve diğer herkes benim kötü adam olduğumu düşündüğünde. "Elfleri lanetlememiş olsaydın, ailemi kaybetmezdim."

Bana baktı.

"Amcam ejderhalara boyun eğdirmek için kara elflerin gücünü kullanmazdı. Kaybettiğim her şey... senin yüzünden."

Bakışları saniyeler boyunca öylece kaldı. "Ama yine de kılıcını kaldırdın ve benim adıma savaştın. İntikam hırsın bunca yıl seni ayakta tuttu ama bir de aşk var. Kırık bir kalple bile olsa, bir kadını tüm benliğine seviyorsun."

"Karımı her zaman seveceğim-"

"kişi o değil."

Üzerime yeni bir acı çöktü, karanlık bir kıyıya vuran gelgit gibi.

"Kendini suçlu hissetme, Talon."

Gözlerimi kaçırdım, sözleri en hassas dokuma çarpmıştı.

"Eğer tüm arzularınıza ulaşırsanız, birlikte geçireceğiniz zaman çok kısa olacaktır. Artık paylaşamayacak hale gelmeden önce aşkınızı bildiğinden emin olun."

"Bu çok zalimce."

Bir kez bana baktı. "O bilmiyor..." "Hayır."

"Peki ya Khazmuda?"

Bunu nasıl bildiğini ben de bilmiyordum. "Hayır."

Sessizleşti, gözleri yargılayıcı ve deliciydi. "Bu çok zalimce."

Her şeyi bilen bir tanrının bakışlarıyla karşılaşmaktan utanarak gözlerimi kaçırdım. Bahamut'tan mizaç olarak çok farklıydı ama varlığı ve da benziyordu. Gözlerimi kapatsam, auraları aynı hissi verirdi. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Bahamut sana bir lanet verdi. İzin ver sana bir hediye bahşedeyim." Ona tekrar baktım.

"Minnettarlığımı hissetmeni istiyorum." "Bir tanrıdan gelen hediye nedir?"

"Kalbinizin en çok arzuladığı şey," dedi. "Ve ne kadar doğru ve nazik olduğu için kalbini herkesten çok daha kolay hissedebiliyorum."

bekledim.

"Bu kadar iyi bir ruhun krallığıma asla giremeyeceğini bilmek kalbimi kırıyor."

"Kararımdan pişman olmadığımı söyledim."

"Sevdiğin kadını ve en iyi arkadaşını geride bıraktığında bile mi?"

Bunu düşünmek istemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"O zaman pişman olacağından ."

Sesim zayıf çıktı. "Şimdi değiştiremem." "Hayır."

Sessizlik gidiyordu. Düşüncelerim
ağırlaştı. Bana bakmaya devam etti.

"Hediye nedir?"

"Bir oğlunuz mu yoksa kızınız mı olduğunu asla bilemediniz. Buna
senin için cevap verebilirim."

Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum ve doğmamış
bebeğimden bahsetmesi hemen koyduğum gözyaşlarını getirdi.
Dudaklarımın titrediğini hissettim. Boğazımın kalınlaştığını ve
ıslandığını hissettim. Hiç görmediğim birini nasıl bu kadar çok
sevebilirdim? Tek hissettiğim rahmimdeki küçük bir tekmeydi... ve
ben çok derinden aşık olmuştum.

"Bilmek ister misiniz?"

Konuşamadığım için tek yapabildiğim başımı
sallamak oldu. "Bir kızım var, tam da
düşündüğün gibi."

Gözlerimden yaşlar süzülürken derin bir nefes aldım. "O orada mı?"
Soru karşısında sesim çatallaştı.

"Öyle."

Gözyaşlarım çok fazla geldi ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Tek bildiği huzur."

Ckapt'ca W

Calista

Savaş sona erdi.

Çok fazla yaralı ve çok az şifacı vardı. Dışarıda birçok insan yerde yatıyordu, kanlar içinde ve kırılmıştı, onlarla ilgilenecek kimse yoktu. Hem dost hem de düşman cesetleri ormanın zeminini kaplamıştı. Gücü yetenler, ölülerini mezarlığa taşımak ve sığ mezarlara yerleştirmek gibi acı verici bir göreve başladılar. Mezar taşları yoktu ve sevdiklerinin onları teşhis edebilmesi için cesetlerin üzeri toprakla örtülmemişti.

Öldürülen düşmanlar toplu bir mezara gömülmek üzere Riviana Yıldızı'nın dışına taşındı. Ateş ormanı yeterince yaralamıştı, bu yüzden cesetlerini söndürmek için ateş yakılamayacaktı.

Saatler geçmişti ve ben hala Talon'u görmemiştim.

Hayatta olduğunu biliyordum çünkü cesedi Büyük Ağaç'ın dibinde değildi. Belki de beni arıyordu. Ya da belki de boşluğa ihtiyacı vardı. Neden ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama içimden bir ses ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Kraliçeyi kontrol etmek için şifacılara döndüm. Gece boyunca onun üzerinde çalışmışlardı ve şimdi şafak söktüğüne göre bir gelişme olmasını umuyordum. Sadece yönettiği elfler için değil, amcam için de iyileşmesini umuyordum.

Oda diğ er yaralı elflerle doluydu, yani kraliçe yalnız değıildi. İyileş mek için özel bir odası yoktu, bu trajedi zamanında kendi aralarında olmayı tercih etmişti. Onu odanın köşesindeki bir yatakta gördüm, Ezra Amca yanında, eli onun elinin içindeydi. Hâlâ zırhının içindeydi, sanki bütün gece oradaymış gibiydi.

Yaklaştım ve Ezra Amca'nın bana bakmasını bekledim.

Bunu yaptığında elini nazikçe çekti ve yatağıın üzerine bıraktı. Uyuyor gibi görünüyordu, bu yüzden benimle özel olarak konuşmak için uzaklaştığında fark etmedi. Sabah gökyüzünün altında dışarı çıktık.

"O nasıl?"

"Ağır yaralı," dedi. "Ama yaşayacağını düşünüyorlar."

"Bunu duyduğıuma sevindim."

"Kanında bulunan büyü onun çabuk iyileş mesini sağılıyor."

"B y  m ?"

"Caelum Diyarı Riviana Yıldıızı'ndadır        elfler Caelum Tanrısı Riviana'nın soyundan gelmektedir. Kraliçe Eldinar'ın soyu onu doğırudan onun soyundan yapar."

"Bana elflerin bir tanrının kanına sahip olduğıunu mu söylüyorsun?"

"Kısmen," dedi. "Neredeyse  l ms z olmalarının nedeni de bu."

"Hiçbir fikrim yoktu." Ama şimdi tamamen anlamlıydı.

"Bu onların arasında bir sır."

İçime sindirmem gereken çok şey vardı ama yavaş yavaş  z msedim. "Bunun onun sonu olmasından korkuyordum."

"Ben de  yleydim." Bana bir kez daha bakmadan önce etrafımızı çevreleyen ağı lara baktı. "Onun hakkında haklıydın. Eğıer dinlemiş olsaydık, insanlar kurtulmuş olacaktı."

Böyle bir şey için asla böbürlenmezdim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. "Nerede o?"

"Bilmiyorum."

Cevabım üzerine gözleri kısıldı.

"Kalbim bana onun boşluğa ihtiyacı olduğunu söylüyor. Hazır olduğunda bana gelecektir."

Ezra Amca tekrar yola baktı. "Sanırım artık hazır."

Bakışlarını takip ettim ve Talon'u biraz uzakta gördüm, hala zırhı ve üniforması içindeydi, sanki duş almak ya da üstünü değiştirmek için ağaç eve dönmemiş gibiydi. Zamanını başka bir yerde, ormanın derinliklerinde, gerçekten yalnız kalabileceği bir yerde geçirmişti.

İçimde bir duygu seli ılık bir banyo gibi köpürdü. Savaşın tüm adrenalini kaybolmuştu ve şimdi kalbim bir bulut kadar yumuşaktı. Talon'a koşmadan önce amcama veda etmedim, bedenlerimizin nihayet bir araya gelmesini istiyordum.

Yoğun gözleri benimkileri yakaladı ve ben ona doğru koşarken beni yakalamak için hafifçe çömeldi. Ellerini kığımın altına soktu ve beni yukarı kaldırdı, bir araya geldiğimizde bacaklarım onun belini çevreledi. Boynuna sarıldım ve yüzlerimizi yaklaştırdım, yeniden bir araya geldiğimiz için çok minnettardım.

"İyi misin?" Koyu renk gözlerine bakarken fısıldadım.

"Sadece birkaç sıyrık."

"Demek istediğim bu değil." Gözlerinin içine bakmaya devam ettim ve hafifçe irkildiklerini gördüm. "Bütün gece yoktun." Kılıcının ucuyla yere çizdiği çizgiyi gördüm. Geçmemi istemediği sınırı anladım. Birlikte geçirdiğimiz zaman samimi ve sınır tanımaz hale gelmişti, bu yüzden onu daha önce anladığımdan daha iyi anladım, hiç açıklamadığı şeyleri anladım.

"Ben iyiyim," dedi. "Peki ya sen?"

"Sadece birkaç çizik."

"Güzel. Peki ya Kraliçe Eldinar?"

"Şifacılar hayatta kalacağını
düşünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Beni tekrar yere indirdi ve gözlerimiz artık aynı hizada değildi. Bana bakabilmek için çenesini eğmek zorunda kaldı. "Burada bize ihtiyaç var mı?"

" sanmıyorum."

"Güzel. Çünkü açım, kirliyim, yorgunum ve seninle olmak istiyorum."

Güneş ışığı tüm pencerelerden içeri giriyor ve ağaç evi aydınlatıyordu ama ikimiz de o kadar yorgunduk ki güneş ışığı uyumamıza engel .

Talon duş aldıktan sonra ağaç evin etrafında sadece boxer'ıyla yürüdü ve işte o zaman çürükler görünür hale geldi. Her iki kolunda, göğsünde ve karnında. Orada olduklarının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Aksi takdirde etrafta gösteriş yapmazdı. Yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa baktı.

"Yemek yapıyorum."

"Umarım biftedir." Dolabı kapattı ve sandalyelerden birine çöktü, saçları hâlâ hafif nemli ve dağınıktı. Yorgunluğuna ve morluklarına rağmen güneş ışığında otururken çok yakışıklı görünüyordu, koyu renk gözleri her zamankinden biraz daha açıktı.

"Özür dilerim."

"O zaman yakında gitmem gerekecek. Bu boku daha fazla yiyemem." "Amcam ve diğerleri idare eder-"

"Kara elfleri gördün mü?" diye tersledi. "Amcanızdan çok daha büyükler çünkü insanlarla besleniyorlar. Behemothlar ve goblinler olmasaydı bile, halkınızın hayatta kalabileceğinden şüpheliyim." Kötü ruh hali açlık ve uykusuzluğun birikimiydi, bu yüzden karşılık vermedim. "Gerçek bir yemek için yakında ormandan ayrılmam gerekecek. Tavşan yemeğiyle daha fazla yaşayamam."

Ben çocukken babamın ne kadar sinirlendiğini hatırladım. Sonra annem onun önüne yemek koyardı ve birkaç dakika içinde eski haline dönerdi. Bana kocamı mutlu etmenin en iyi yolunun onu asla aç bırakmamak olduğunu söylemişti.

"Kraliçeniz sözünü tutarsa yakında yola çıkacağız. Ama tutacağından pek emin değilim."

"Yapacak."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sandalyede kambur duruyordu, kötü ruh hali hâlâ gözlerinde dolaşıyordu.

Öğle yemeğini bitirip önüne koydum, kaya tuzu ve baharatlarla tatlandırılmış domates sosunda patates ve kök sebzelerle mümkün olduğunca doyurucu bir şeyler yapmaya çalıştım.

Tüm vücudu masanın üzerinde öne doğru eğilmiş halde, şikayet etmeden yedi. Bir somun ekmeğin tamamını tek başına yedi. Bir galon suyu tek bir bardakmış gibi içti. bittiğinde karnı hâlâ sert ve düzdü. Ben yemeğimi yerken masada kalacak kadar kibardı, yorgun gözleri pencereden süzülen bir sinek kuşunu izliyordu.

"Yatağına gidebilirsin, Talon."

Kuşun çiçekten çiçeğe konmasını, taç yapraklarının içindeki nektarı içmesini izlemeye devam etti.

Ne onun kadar hızlı yiyebiliyordum ne de onun kadar çok yiyebiliyordum. "Onu gördün mü?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Caelum'un Tanrısı."

Bakışları bir duvar kadar sertti.

"Onun rüzgârı tüm ateşleri söndürdü. Onu görmüş olabileceğinizi düşündüm."

Sessizliğin ağır ağır geçmesine izin verdi, bir dağ kadar sağlam hissettiren bir an. "Ben yaptım."

Onunla ilgili hatıralarım sanki yeni olmuş gibi hâlâ çok netti. "O çok güzel."

"Evet." Gözleri sakın bir durgunlukla üzerimde kaldı. "Ama senin kadar güzel değil."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu söylemen çok hoş." "Benim samimiyetsiz olduğumu düşünüyorsun."

"Bence sen pürüzsüzsün."

"Sana istediğim zaman yumuşak davranmadan sahip olabilirim," dedi. "Söylediklerimde ciddiydim. Görülmeye değer bir manzaraydı, gri tonlar ülkesi yerine renk ve canlılık dünyasıydı, ama güzelliği senin cehennemini karşısında bir mum gibi yanıyor."

Gözlerim düştü çünkü bu sözler beni etkiledi. "Onunla konuştun mu?"

Tekrar sessizleşti, sessizlik aniden ağırlaştı.

Konuşmayınca ona baktım.

Gözleri taş gibi sert ve boş bakıyordu. "Hayır."

Yatağa girer girmez ikimiz de uykuya daldık ve onun kalın kolunun vücuduma dolandığını hissetmek özlemini çektiğim yakınlıktı. Ne zaman

parmaklıklar vardı, tek hissedebildiğim onun eliydi. Hapishaneyi terk edip kraliçenin yanında kalmaya zorlandığımda, onun koruması için çaresiz kalmıştım. Güvenebileceğim tek kişi oydu ve o da benden alındı. Kimseye güvenemeyeceğim için kimseye ihtiyaç duymama izin vermemiştim ama Talon'a hayatım pahasına güvenebileceğimi biliyordum.

Saatlerce bu şekilde uyuduk, bacağım onun kalçasına dolanmış, kaslı kolu vücudumu sıkıca sarmıştı. İkimiz de o kadar yorgunduk ki gün boyunca hareket etmedik, yorgunluk sinirlerimizi etkilediği için bedenlerimiz ara sıra seğiriyordu.

Cırcır böceklerinin ve kurbağaların sesini duyduğumda gece olduğunu anladım. Gözlerimi açtığımda Talon'un yanımda ölü gibi uyuduğunu gördüm, sakın olduğunda yüzü çok yakışıklıydı, rahatladıkça çene çizgisi daha az keskinleşiyordu.

Bütün gün uyuduktan sonra kalkmaya hazırdım ama Talon'un yaptığı gibi kendimi zorlamamış ve savaştırmamıştım. Riviana Star'ı kılıcım ve güçlerimle kurtarmamıştım. Bu yüzden orada uzandım ve hareket etmedim, onun ihtiyacı olduğu kadar uyumasını istedim.

Sadece ona baktım ve bu kadarı yeterliydi.

Bir ara tekrar uykuya daldım ve tekrar uyandığımda sabahın erken saatleriydi. Talon hala uyuyordu, hala hareket etmemişti, vücudu iyileşiyordu. Hâlâ benimle olduğuna dair kendimi rahatlatmak için nefes alışını izledim.

Sonsuza kadar onunla yatmak istiyordum ama hemen işemezsem mesanem patlayacaktı. Yavaşça kollarının altından ayrıldım ve onu uyandırmadan yatağın kenarına kadar geldim. Sonra koridordaki işimi halledip pencereden dışarı baktım ve sabah ışığında şarkı söyleyen kuşları dinledim. Orman savaştan sonra değişmişti ama yaban hayatı orayı huzurlu bir yer yapmaya devam ediyordu.

"Bebeğim." Sesi her zamankinden daha derindi, boğazı hâlâ uykudaydı.

Koridora döndüğümde onu sırtüstü yatmış, çarşafı beline kadar çekmiş, kumaşın altından sert aletin dış hatları görünür halde buldum. "Seni uyandırmak istememiştim."

Çarşafı geri çekti ve yanındaki yeri . Yatağa geri döndüm ve onun yanına sokuldum.

Ama sarılmaktan daha fazlasını yapmak istiyordu. Hemen üzerime yürüdü, külotumu tuttu ve çekerek çıkardı. Gömleğim kurtuldu ve sonra boxer'ına geçti ve bacaklarımın arasında kendini evinde hissetmeden önce onları çıkardı, beni altına katladı ve topraklarımı işgal etmeden önce beni yatağa sabitledi.

Yavaş bir nefes alarak içime gömüldü ve beni cüssesiyle doldurdu. Bir adamın en sevdiği atının dizginlerini kavradığı gibi eli saçlarıma kaymadan önce bedenimin izin verdiği kadar derine indi. Her dokunuşu sahipleniciydi, her bakışı zihnimi, bedenimi ve ruhumu ele geçirdi. Beni mümkün olan her şekilde kendine ait kıldı, onun kadını olduğumu, onun tek kadını olduğumu ve benim ona ait olduğum kadar onun da bana ait olduğunu kesin bir dille ifade etti.

Ağlamaya başladım, canımı yaktığı ya da beni boşalttığı için değil, her şey çok ağır geldiği için. "Çok korkmuştum..."

Henüz içime girmemişti, sadece bedenimin tadını çıkarmak için zaman ayırıyordu. Koyu renk gözleri daha da derinleşti, eli saçlarımdan kurtulup yanağımı kavradı.

"Seni benden aldılar."

Sözlerim karşısında sustu, yoğunluğu bir an için durakladı, bakışlarının yerini keder aldı.

"Çok korkmuştum." Hayat zor ve acımasızdı. Kaderimi kabullenmeyi seçerek uzun zaman önce ağlamayı bırakmışım. Ama sonra onunla tanıştığımdaya hayat daha iyi olmaya başladı ve tüm bu korkular yüzeye çıktı. Zorlukların sorumlusu o olsa da, aynı zamanda

beni bundan kurtaran kişi. O hayata asla geri d nemezdim.

Başparmağı gözyaşlarımdan birini yakaladı. "Ben buradayım bebeğim. Tam ."

O ağaç evde, savaşı ve sonrasını unutmak kolaydı. Uykumuzu aldıktan sonra zamanımızın geri kalanını yatakta geçirdik, tutkunun ve daha önce hiç yaşamadığımız bir yakınlığın sancılarına kilitlendik.

Talon her zaman üstteydi, her zaman bacaklarımın arasındaydı, gözleri benimkilere kilitlenmişti, sanki başka yere bakamazdı yoksa ölecekti.

Ağrılarım arttığıında bile şikâyet etmedim çünkü acıya rağmen onu istiyordum, bedenim artık tahammül edemese bile onu istiyordum. Çünkü bu bağ mutluluktı. Her daha güçlü, daha tutkulu, daha derindi.

O kadar derindi ki, kalbimi acıttı.

Yanına uzandığıında, parmaklarım çene çizgisini izledi, sert göğsüne dokundu, kalbinin atışını hissetmek için kalbinin üzerinde durdu. Kol kaslarındaki kesiklerden boynundaki damarlara kadar her parçasını ezberledim. Onları saydım bile.

Bana da aynısını yaptı, eski yaralarımı  p p yok olmalarını sağladı, bedenime sanki Caelum Tanrısı Riviana'ya adanmış bir heykelmiş gibi taptı.

O ağaç evin dışındaki dünyayı, hatta Khazmuda'yı bile unutmak kolaydı.

Yanına uzandım, ikimiz de pencereden sızan ışıkt  güneşleniyorduk. Kalçam onun kalçasının ve yüz yüze bakıyorduk. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki bunun ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibiydi.

"Alaric sana istediğın her şeyi teklif etti ama sen yine de hayır dedin. Daha küçük adamlar anlaşmayı kabul ederdi ama senin etmeyeceğini biliyordum. İlk tanıştığımızda karakterini ne kadar yanlış değerlendirdiğimi şimdi anlıyorum."

"Beni yanlış değerlendirmedin." Koyu renk gözleri keder ve kendinden nefretle doluydu.

Elim tekrar kalbine gitti, atışı güçlüydü. "Katılmıyorum." "Zor bir karar değilmiş gibi davranmayacağım, çünkü öyleydi."

"Eğer baştan çıkarıldıysanız, bu kararınızı daha da etkileyici kılıyor."

"Daha büyük bir adam ilk etapta baştan çıkmazdı. Ama ailemi kaybetmemin sebebi Alaric'in türü. Eğer ölümsüzlerin zihinlerine boyun eğdirebiliyorlarsa, bu Khazmuda da dahil olmak üzere kalan özgür ejderhaları kontrol edebilecek güce sahip oldukları anlamına gelir. Belki de bir noktada özgür ejderhaları kendileri için alacaklardı ve tarih tekerrür edecekti ama kurban benim yerime başkası olacaktı. Onları yok etmek zorundaydım. Khazmuda'yı ve onun türünü korumalıyım."

"Yani bunu onu korumak için

yaptın." "Bunu birçok

nedenden dolayı yaptım."

Bana bu nedenlerin ne olduğunu söylemesini bekledim ama . Onu daha fazla zorlamadım çünkü ruh hali aniden ciddileşmişti.

Kapı çalındı.

Talon yanımdan ayrıldı ve koridora çıkmadan önce boxer'ını çekti.

"Kapıyı bu şekilde mi açacaksın?"

Ön kapıya yönelirken ayak sesleri azaldı.

Umarım amcam değildir.

Kapı açıldı ve sonra sessizlik oldu.

Bir şeyler beklerken kulaklarımı zorlamaya devam ettim.

"Majesteleri huzurunuzda çıkmak istiyor." Arayan Komutan Luxe'tü.

Talon sessizliğini korudu.

Yüzündeki o kızgın ifadeyi hayal edebiliyordum. Alnında patlayan damarı ve kara gözlerindeki ölüm vaadini gözümde canlandırabiliyordum. Anında utandım.

Talon kapıyı yüzüne kapattıktan sonra yatak odasına geri döndü. Yüz ifadesi tam da hayal ettiğim gibiydi, öfkeyle kırmızıya boyanmıştı.

"Hiçbir şey olmadı," dedim. "Deli gibi davranıyorsun."

Beni görmezden geldi ve üniformasını yerde yattığı yerden aldı.

"Talon, buna bir son vermeliyiz."

Bana geri döndü. "Eğer bir kadın beni becermeye çalışsaydı daha büyük bir deli olurdun."

"Cariyelerinin senin dikkatini çekmek için savaştığını gördüm-"

"İlişkimiz artık farklı ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledi. "Eğer bir kadın benden bir parça almaya çalışırsa, onu kaybedersin ve ben de kaybetmeni isterim. Çünkü sen benimsin, ben de senin." Sözlerini çürütmem için bana meydan okurcasına sert bir bakış attı ve ben çürütmeyince kıyafetlerine döndü ve giyinmeye devam etti.

Tartışmayı sürdürmedim, yolumda durdum çünkü öfkesine rağmen o güne kadar duyduğum en romantik şeyi söylemişti. Artık Komutan Luxe'e olan nefretini kontrol edememesi umurumda değildi. "Buraya gel."

Bana döndü, gözleri hâlâ öfkeliydi ve sadece pantolonuyla duruyordu.

"Buraya gel dedim." Çıplak bedenimi görebilmesi için çarşafı ittim. Son birkaç gün içinde benimle birçok kez birlikte olmuştu ama ben onu istersem beni tekrar isteyeceğini biliyordum.

Pantolonunu ve boxer'ını tek seferde indirmeden önce birkaç saniye bana baktı, aleti beklediğim gibi sertti. Dizleri yatağa çarptı ve üstüme çıktı, yumuşak arasından geçerek koca aletini tekrar bana verdi. "Sen benimsin. Söyle."

Kıçını tuttum ve onu sertçe içime çektim. Nefesim kesildi çünkü acıyordu ama çok iyi acıyordu. "Ben seninim."

Zırhımı ve kılıcımı giymek yerine, bana verdikleri elbiselerden birini giydim, adaçayı yeşili, bir çift sandalet.

Talon'un üzerinde sadece üniforması ve zırhı vardı, bu yüzden ağaç evden benimle birlikte çıktı, tekrar savaşa girmek üzereymiş gibi görünüyordu. Kılıcı bile sırtındaydı ve bırakmasını istediğimde reddetti.

Riviana Star'a sadakatini kanıtladıktan sonra, ne isterse yapmasına izin verdim.

Yolda birlikte yürüdük ve kuşların şarkılarını dinledik. Aramızda bir ayak mesafesi vardı, bu yüzden dışarıdan bakan herhangi biri için müttefik gibi görünüyorduk, daha fazlası değil, arkadaş bile değil. Son iki gündür paylaştığımız tutku cehennemine dair hiçbir belirti yoktu.

Kraliyet sarayına yaklaşırken ormanda ne kadar çok değiştiğini fark ettim. Birçok yerde yangın hasarı gördüm ve nüfustaki azalma acı bir şekilde hissediliyordu. Eskiye oranla çok daha az elf dışarıdaydı. Güneş ışığında cıvıldaayan kuşlara rağmen, Büyük Ağaç'tan gelen müzik melankoli doluydu.

Sevgilimin kollarındayken yıkımı ve harabeyi unutmak kolaydı ama şimdi hüznü iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Kraliyet sarayına vardık ve bize içeriye kadar eşlik edildi.

Kraliçe Eldinar tahtının üzerindeydi ama eskisi gibi değildi. Teni eskisinden daha solgundu ve gözlerinde her zamanki sessiz düşmanlık yoktu. Başını dik tutmasına rağmen, yüzünde bir yenilgi ifadesi vardı. Sürekli bir yorgunluk ifadesi takınmıştı.

Ezra Amca onun yanında sıradan bir sandalyede oturuyordu, eli elinin içindeydi, gözleri yüzünün yan tarafındaydı.

Talon yanımda durdu ve sert bir yüz ifadesiyle ona baktı. Hiç konuşmadı.

Kendimi görünmez hissettim, bu yüzden

görünmez kalmaya çalıştım. Ezra Amca

karısına bakmaya devam etti.

Kraliçe Eldinar karşısında duran Talon'a baktı, ilk kez görüyormuş gibi görünen Talon'un görünüşünü kavrarken gözleri hafifçe ileri geri kayıyordu. Genelde ona elle tutulur bir öfkeyle bakardı ama gözlerindeki hançerler artık yoktu. "İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim, Majesteleri." Sözlerinde alaycı bir dil yoktu. Sadece sessiz bir samimiyet vardı.

Talon cevap vermeden önce uzun bir süre bu sözleri düşündü. "Siz de Majesteleri."

Birbirlerine karşı hiç bu kadar nazik olmadıklarını bildiğimden, bir ileri bir geri baktım.

"Birçok kılıç zırhınızı deldi," dedi. "Bunun hükümdarlığınızın sonu olacağından korkuyordum Kraliçe Eldinar."

"Ben de aynı şeyden korkuyordum Ölüm Kralı. Eğer bir dakika sonra gelseydin, savaşa çağırdığın ölülerin arasında savaşıyor olacaktım. Kocam çok genç yaşta dul kalacak ve kırık bir kalpten ölecekti. Ama sen beni kurtarmaktan fazlasını yaptın. Halkımı kurtardın.

-Ve sen bizim en değer verdiğimiz şeyi kurtardın." Konuşurken gözleri onunkilere kilitlenmişti, hayranlık ve saygı dolu bir bakışla ona bakıyordu. Her koşulda güzeldi, ama ağzı çatık olmadığı ve gözleri nazik olduğu zaman daha da olağanüstü oluyordu. Kendini kaldırmak için kolçakları itmeye başladı ama güçsüzlüğünden zorlandı.

Ezra Amca ona yardım etmek için hemen ayağa kalktı. "*Fleur Nia*-"

"İdare edebilirim." Adamın elini itti ve dik durdu, omurgasını dikleştirdi ve sallanma ihtimaline karşı hareketsiz durdu. Sonra ileriye doğru adım attı, üzerinde beyaz bir elbise vardı ve merdivenlere yaklaşırken yalınayaktı.

Ezra Amca onun yanına geldi ve kolunu ona uzattı.

Onu almayı reddetti, merdivenleri tek başına indi ama her seferinde bir adım atarak. "Ölüm Kralı'na eşitim olarak hitap etmek istiyorum." Dibe vardığında durdu, son basamakları bitirip Talon'la yüz yüze gelmeden önce bir an durakladı. "Çünkü Riviana Star'ın müttefiki ve bir dostu olduğunu kanıtladı."

Bakışlarındaki her türlü düşmanlık kalıntısı silinip gitmişti.

Kraliçe Eldinar ona uzun bir süre baktıktan sonra yavaşça eğildi.

Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi -ve bir damla duygu.

Bir kez daha doğruldu ve ona baktı, neredeyse eşit boydaydı çünkü son derece uzun boylu bir kadındı. "Akrabalarımızın çoğunu kaybettik. Binlerce yıldır burada duran ağaçlar yok oldu. Ormanımız, hem dost hem de düşman tarafından toprağa dökülen kanla sonsuza dek yaralanacak. Ama Ulu Ağaç hâlâ dimdik ayakta çünkü sen onu korumak için hayatını riske attın. Başkasına hizmet etmek için tanrına ihanet ettin. Tüm alçakgönüllülüğümle, karakterinizi ne kadar yanlış değerlendirdiğimi itiraf edeceğim, Ölüm Kralı. Ve bunun için,

en derin özürlerimi kabul edin. Umarım pişmanlığımın yanı sıra minnettarlığımı da kabul edersiniz."

Sanki yavaş yavaş etrafını saran duygu dallarıyla savaşmak için elinden geleni yapıyormuş gibi sert bir bakışla ona bakmaya devam etti. Kararlılığında düşüşler, gözlerinde kaymalar, bakışlarında belirsizlik anları vardı. "Aradığım şeyi bana vererseniz her şey affedilir Majesteleri."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ne kadar kan dökülürse dökülsün, ne kadar yorulursan yorul, görevinden caymayacaksın."

Bakışları sertleşti. "Hayır."

"Başarılı olursanız, bu size huzur getirecek mi?"

Bakışları birkaç uzun saniye boyunca devam etti, düşünceleri kasanın arkasına gizlenmişti. "Hayır."

"Güney Adalarının Kralı bu topraklardaki tüm hükümdarlardan daha güçlüdür. Kudretli pullarının yansımasıyla gökyüzümüzü aydınlatması gereken yaratıklara boyun eğdirmek için doğa kanunlarına ihanet edecek. Empati ve nezaketten yoksun ama zalimlik ve duygusuzlukla dolu. Sen onuruyla savaşan bir adamsın, ama o savaşıyor. Korkarım ki bu ejderhaların yardımıyla bile kazanamayacağın bir savaş ve senin hayatına mal olacak." Onu incelerken gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Senin gerçek karakterini herkesten önce gören bir kadının bağlılığına sahipsin. Ölümsüzlük armağanını paylaşmayı seçen kudretli bir ejderhanın sevgisine sahipsin. Eğer zafer sana huzur getirmeyecekse, o zaman belki de bu savaş yapılmaması gereken bir savaştır."

"Riviana Star için yaptığım onca şeyden sonra, bana söz verdiğin şeyi hâlâ inkâr mı ediyorsun?" Sesini yükseltmedi, kızgın görünmüyordu, sadece kırılmıştı.

"Sözlerimi yanlış anladınız Ölüm Kralı," dedi nazikçe. "Sadece ejderhaların yerini paylaşmakla kalmayacağım, aynı zamanda size oraya kadar şahsen eşlik edeceğim - hem de gözlerinizi bağlamadan. Ejderhaların müttefiki olduğunu .

Bu muhteşem yaratıklar ve siz de benim akrabalarım yaptığınız gibi onları savunmak için kılıcınızı kuşanıyorsunuz. Sizi caydırmaya çalışmamın tek bir nedeni var, o da önemsemem."

Tek tepkisi nefes alış verişinde hafif bir artış oldu. Gözleri onunkiler arasında gidip gelirken sertliğini kaybetti. "Ailem benim aptallığım yüzünden öldü. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ve babamı burnunun dibinde gizlenen ihanet konusunda ikna etmek için daha çok çabalamalıyım. Ama yeterince çabalamadım... ve barışı hak etmiyorum. Bunu onlar için yapıyorum, kendim için değil. Bunu Khazmuda için yapıyorum çünkü sevdikleri hâlâ yaşıyor. Savaşın hayatımı alacağını düşünmekte haklısın, çünkü . Ama bu beni en ufak bir şekilde caydırmaz çünkü uzun zaman önce onlarla birlikte ölmeliydim."

Acı kalbimi bir askerin kılıcının kabzasını kavradığı gibi kavradı. Sözlerindeki kendinden nefret fizikseldi. Onlarca yıl boyunca acısını taşımış ve zamanla daha da kötüleşmişti.

Kraliçe ağır bir keder ifadesiyle onu izlemeye devam etti. "Madem onlarla birlikte ölmen gerekiyordu, neden şimdi yaşıyorsun?"

"Bana bu konuda bir seçenek sunulmadı."

Cevap vermesi için baskı yapmadı ama bakışlarıyla onu dürttü.

"Khazmuda beni kurtardı, kurtarılmak istemediğimi fark etmemişti."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Khazmuda'nın bu kararı vermesinden dolayı mutlu olduğumuzu söylerken sanırım buradaki herkes adına konuşuyorum."

Bakışları başka yöne kaydı, ilk kez göz temasını kesmişti. "Çünkü sen kurtarılmaya değerdin, Talon Rothschild."

Gözleri bir daha onunkileri

bulamadı. Ağır bir sessizlik geçti.

Talon'un duygularıyla mücadele edişini, onları ve var olduklarına dair her türlü izi yok etmeye çalışmasını izledim.

Sonunda bir kez daha kraliçeye baktı. "Ne zaman yola ıkıyoruz?"

Onun bakışlarını tutarken sessizdi. "İyileşmek için birkaç güne daha ihtiyacım var. Sonra birlikte ata bineceğiz."

Talon'un sabırsızlandığını, şimdi gidebilmek için yerle ilgili ayrıntıları öğrenmek istediğini biliyordum ama kraliçeyi aşağılamak istemiyordu. "Sizi ormanın dışında bekleyeceğim Majesteleri."

Kaşlarım kalktı.

"Sonsuza dek ve her zaman ormanımıza hoş geldin Ölüm Kralı."

"Kusura bakmayın ama patates ve böğürtlenden daha fazla yiyeceğiz ihtiyacım var, özellikle de böylesine zorlu bir savaştan sonra."

Yavaşça başını salladı. "Tamamen anlıyorum. Ama bu, size uymak için esnetemeyeceğim bir kural. Bu orman burada yaşayan herkes için bir sığınaktır."

"İnançlarını anlıyorum," dedi. "Onları benim için değiştirmeni asla beklemem. Ama değiştiren bile, yine de Khazmuda ile birlikte olmaya ihtiyacım var. Bir süredir ayırız ve onun da benimle birlikte olmak istediğini biliyorum."

"Bu beni şaşırtmadı," dedi, "aranızdaki bağ bu kadar güçlüyken. Hazır olduğumuzda sizinle sınırda buluşacağız."

"Teşekkür ." Ona hafif bir selam verdi.

Kraliçe ilk kez gülümsedi. "Teşekkür , Ölüm Kralı." Arkasını döndü ve kraliyet odasını terk etti.

Kraliçeye hitap etmeden önce onun gidişini izledim. "İkinizin iyi anlaştığını görmek beni memnun "

"Bu beni de memnun ediyor," dedi. "Tahmin ettiğimden daha büyük bir adammış." Bana tekrar bakmadan önce adamın kaybolduğu kapıdan dışarı baktı. "Kalbini biliyorum

Bu adam için atıyor. Bunu sen fark etmeden önce ben fark ettim. Söyleyeceğim hiçbir şey olacakları ama yine de sizi uyarmak zorundayım."

"Beni neye karşı uyaracaksın?"

"Bu aşk kısa sürecek." Bana doğru baktı, amcam hâlâ onun yanındaydı. "Kendini hazırla."

"Neden onun düşünüyorsunuz?"

Uzun bir süre baktı, gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce düştü. "Çünkü o yok olmak istiyor."

Bölüm 7

Talon

Kraliyet sarayının dışındaki açıklıkta durdum ve görünen ağaç sırasına baktım. Ağaçların tepeleri yanmış, yaprakları kül olmuş ölü dallar ortaya çıkmıştı. Elfler hâlâ ölenleri gömüyorlardı. Tenime değen bıçakların hissi hâlâ mevcuttu ama o kadar keskin değildi.

Calista saraydan çıktı ve yanıma geldi. "Eşyalarımı alayım ve sınıra doğru yürüyelim."

Ona bakmadan önce bir süre daha ağaçlara baktım.

Bakışlarımdaki tedirginliği hissetmiş olmalı ki hitap etti. "Ne?"

"Yalnız gitmek istiyorum."

"Ah." İncinmişliği yüzüne dalga dalga yayıldı. "Seni orada istemediğim için değil."

"O zaman... neden?"

"Khazmuda bana kızgın. Sen ve ben yeniden bir araya geldiğimizden beri kendini terk edilmiş hissediyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözleri biraz daha az acılı baktı.

Ayrılığımızın onu ne kadar incittiğini, bana her zaman ne kadar ihtiyacı olduğunu söylemişti, bu yüzden tüm bunları söylerken kendimi bir pislik gibi hissettim. Gözyaşlarının ötesinde kalbine kazınmış travmayı gördüm. Beni kalbine tamamen kabul etmişti, zerre kadar şüphe duymadan ve bana ihtiyaç duymasına izin vermişti. "Senden ayrı kalmak istemiyorum."

"Biliyorum." Kendini toparladı, sözlerimin yol açtığı acıyı sakladı.

"Uzun zamandır sadece Khazmuda ve ben vardık."

"Seni çalmak istememiştim," dedi. "Onun bana kızmasını istemiyorum."

"Beni çalmanı istedim bebeğim." Doğruyu söylemek gerekirse, kalmak istiyordum. O ağaç eve dönmek ve kalan zamanımızı yatakta sevişerek, birbirimizin kalp atışlarını hissederek geçirmek istiyordum. Yakında ormandan ayrılacaktık ve o andan itibaren her şey iş olacaktı. Bu sessiz anlar yok olacaktı. Ve sonra ailemin intikamını almaya çalışırken ölecektim... ya da onların intikamını aldıktan sonra ölecektim.

Gözleri yumuşadı.

"Ve sana kızgın değil. Öfkesini bana saklıyor." "Sen de bunu hak etmiyorsun."

Ona doğru ilerledim ve yüzünü kavradım, parmaklarım saçlarına uzandı. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

Parmakları bileğimi kavradı. "Tamam."

Ona sıkıca sarıldım ve onu sertçe öptüm.

Her zaman yaptığı gibi dokunuşumla eridi. Kendini bana nasıl teslim ettiğini, tamamen açık ve savunmasız olduğunu, yaptığım her korkunç şey için beni nasıl affettiğini hissedebiliyordum. Geçmişe sünger çekilmişti ve ben onun gözünde tamamen aklanmıştım.

Geri çekildim ve gitmesine izin verdim.

Gözlerindeki hüznü saklayamadı, iyi olduğunu iddia edemedi, beni daha iyi hissettirmek için bile.

Dayanamayacağımı bildiğim için arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Sınıra ulaştığımda akşam olmuştu. Orada bulunan elflerden hiçbiri ilerleyişime müdahale etmedi ya da beni alıkoymaya çalışmadı. Anlayabildiğim kadarıyla, istediğim gibi gelip gitmekte özgürdüm.

Khazmuda orada değildi. *Ben*

buradayım. Hiçbir şey yok.

Zihnini hissedebiliyordum, bu yüzden yakınlarda olduğunu, sadece beni görmezden gelmeyi seçtiğini biliyordum.

Düşen dallardan bir ateş yaktım ve kibritle alevlendirdim. Sıcaklık hemen soğuğu kovdu. Çadırımı çıkardım ve Khazmuda'nın soğuk omzunu durdurmasını beklerken çadırımı kurdum.

O .

Khazmuda, ama.

Sessizlik.

Seni görmeye geldim.

Sesi zihnimde patladı, nasırlaşmış öfkesiyle doluydu. ***Sadece ben istediğim için, kalbin istediği için değil.***

Hayatımda sadece iki ciddi kadın olmuştu ve ikisi de davranmamıştı. *Kalbim hep seni arzuluyor, Khazmuda.*

Sessizlik.

Calista ile dikkatim dağıldı ve bunun için üzgünüm. Onunla olan yakın ilişkimden dolayı, üçümüzün de

birlikte. Sanırım hepimiz rahatsız olurduk.

Kimsede o kadar dayanıklılık yok Talon.

Buraya gelmem bütün günümü aldı, Khazmuda. Bir ileri bir geri gitmek hiç uygun değil. Ama ormandan ayrılmak üzereyiz, bu yüzden bu sorun yakında çözülecek.

Bir an sonra, karanlık gökyüzünde kanatlarının sesini duydum. Sonra alçalırken ve kamp ateşinin karşısına konarken pullarının ateşte parladığını gördüm. Kanatlarını katladı ve kamp ateşinde yüzü görünecek şekilde başını eğdi. ***Neden bahsediyorsun?***

Kraliçe Eldinar ejderhalara kadar bize eşlik etmeyi kabul etti.

Ne zaman?

Ne zaman iyileşirse. Savaşta ağır yaralandı.

Senin sayende yaşıyor.

Kamp ateşine baktım.

Görünüşe göre Talon Rothschild hakkında yanlışmış. Hepsi öyleydi.

Calista değil. O bana her zaman inandı.

Çünkü o da benim gibi senin kalbini

biliyor. Ateşe bakmaya devam ettim.

Uğruna çalıştığınız her şeye sahip olmanın eşiğindesiniz. Kılıcının kabzası gibi avucunun içinde. Yine de üzüntünü hissedebiliyorum.

Gözlerim alevlerin dansını izledi.

Ama kaynağını belirleyemiyorum.

Ona söylemek zalimlikti. Ona söylememek de zalimlikti. Ama hangisi daha zalimce olurdu?

Talon mu?

Gözlerim onunkilere dikildi. "Kraliçe Eldinar bizi ejderhalara götürebilir ama bu bizim için savaşacaklarının garantisi değil."

Onlarca yıldır bu topraklarda ejderhaları aradık ve sonunda bulduk. Ne derlerse desinler, bu yine de bir ilerlemedir. Ejderhalar cesur ve kudretli için, eminim pullarını savaşımıza adayacaklardır.

"Bence iyimser davranıyorsun."

Ve bence kötümser oluyorsun. Elfleri düşmandan dosta çevirdin. Aynı şeyi ejderhalar için de yapmamamız için bir sebep yok.

"Belki..."

Bir süre bana baktı, alevler burnunun etrafındaki pullardan yansıyor. ***Seni özledim, Talon Rothschild.***

"Tüm adımları söylemek zorunda değilsin ama ben de seni özledim."

Sen tek başına savaşırken hiçbir şey yapmadan durmak beni öldürdü.

"Bütün ormanı yok edebilirdiniz."

Orman yanıp kül olabilir. Tek sensin. Ve güzel.

Acıkmıştım ama avlanmak için çok karanlıktı. Sabaha kadar beklemek zorundaydım.

Buraya geldiğimizden beri farklısın.

"Nasıl farklı?"

Kaleden ayrılmadan önce Calista'dan o kadar nefret ediyordun ki onu terk etmek istiyordun. Ama gözlerini ona diktiğin anda bambaşka bir adam oldun. Onu bir çiçekmiş gibi suluyorsun. Onu bacakları yokmuş gibi taşıyorsun. Ona bir bahçıvanın güllerine gösterdiği şefkati gösteriyorsun. Bu senin daha önce hiç tanımadığım bir versiyonun. Ve o seninle değilken bile, bunu görebiliyorum.

Kütüğe yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken bir dizimi destekledim.

Yerim değişmiş gibi hissediyorum.

"Khazmuda, senin yerin doldurulamaz."

Gözleri alevlere kaydı. ***İşlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorum. Ejderhalar insanlardan farklı değildir. Bir eş buluruz ve o bizim yuva arkadaşımız, en iyi dostumuz olur. İlk tanıştığımızda o kadar kırılmıştın ki yaşamak istemiyordun ama bunca yıl sonra uğruna yaşayacağın birini buldun. Bencil olmak yerine, senin için mutlu olmalıydım... ve olmadığım için üzgünüm.***

Bu yalanı bu kadar uzun süre taşımak kolay olmuştu çünkü başarı her zaman ulaşılamaz görünüyordu. Onlarca yıl daireler çizerek geçmişti ama şimdi hiç olmadığımız kadar yakındık. Yalan daha ağır geliyordu. "Özür dileme Khazmuda. Hayatımda bir kadın olması seni görmezden gelmem için bir bahane olamaz."

Belki de akrabalarımı özgür bıraktığımızda bir eş bulurum.

Bu düşünce bana üzüntü verdi, çünkü bunun gerçekleştiğini görmek için etrafta olamayacaktım. "Eminim göreceksin."

Hep yavrularım olsun istemişimdir. Onlara uçmayı ve ateş püskürtmeyi öğretmek.

Acının kalbimi terk etmesini beklerken ellerim kollarımı sıktı. Akmasını beklemediğim gözyaşlarımla savaşıırken.

Gözleri benimkilere kilitlendi, muhtemelen beklenmedik ıstırap dalgamı hissettiği için. ***Bu seni neden incitti?***

Kelimeleri bulmaya çalıştım ama başaramadım. Vivian'la hamile kalmamız birkaç ayımızı aldı ve bu keşif en büyük mutluluklarımızdan biriydi. Bir oğlum ya da kızım la yaşayacağım hayatı, göstereceğim ve öğreteceğim her şeyi hayal ettim. Caelum Diyarı'nda küçük bir kızım olduğunu bilmek, asla tanıyamayacağım bir kızım olduğunu bilmek beni her zaman öldürürdü. "Umarım babalığın zevklerini yaşarsın Khazmuda." Keşke görebilseydim. Onun siyah pullarıyla küçük ejderhalar. Güçlü ve hızlı büyüyen ejderhalar, vahşi yırtıcılar haline gelen yavrular.

Duyarsız olmak istememiştim.

"." Ellerim kollarımın üzerinde gevşedi.

Hayalin hala gerçekleşebilir Talon. Calista yavruların için harika bir anne olacak.

Bu konuşmaya daha fazla katlanamazdım. Ruhumu Bahamut'a sattığımda böyle rüyalar görmemiştim. Yaşadığım sürece başka bir kadına karşı bir şey hissedebileceğimi düşünmemiştim. Ama sonra yıldızlı bir gecede Calista'yı gördüm... ve kayboldum. Bu yavaş bir yanmaydı, yanan bir kibritten ocaktaki bir ateşe ve ülkeyi saran bir cehenneme dönüştü. Ve şimdi beni diri diri yaktı, içten dışa doğru yaktı.

Hâlâ acı çekiyorsun.

"Calista'ya çok değer veriyorum ama o benim eşim değil."

O zaman o ne?

"Bilmiyorum."

Koyu renk gözlerini birkaç saniyede bir kırıştırtarak bana baktı. ***Eğer bir önceki eşiniz ölürse başka bir eşe sahip olmakta sorun yok-***

"Bunu yapmayalım."

Ona Vivian'dan bahsettin mi?

"Az önce ne ben?"

Neden bilmesini istemiyorsun?

"Onun bilmesini istemediğimden değil. Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum."

O zaman ona söylememi ister misin?

"Hayır."

Bence o-

"Bırak onu."

Talon, onu sevdiğini biliyorum-

"Ormana dönmemi istemiyorsan, bunu bırakacaksın. Ciddiyim." Buraya yoldaşımla, en yakın arkadaşımınla birlikte olmak için gelmişim ama şimdi ormandan hiç ayrılmamış olmayı . Şu anda Calista'nın yatağında tek kelime etmeden yatıyor olabilirdim.

Khazmuda normalde tartışmasını sürdürürdü ama beni kaybetme riskine girmeye cesaret edemedi. Uzun zamandır burada yalnızdı, Calista ile ne zaman yakınlaştım zihnimin ona kapandığını hissediyordu... ki bu çoğu zaman oluyordu.

Aramızdaki ateş çıtırdıyordu. Cırcır böcekleri yüksek sesle cıvıldıyordu. Bir esinti kamp ateşimizin içinden geçti ve saçlarımı hışırdattı. Küller etrafa saçıldı ve duman tekrar başka bir yere gitmeden önce bana doğru üflendi.

Khazmuda'nın ruh hali ciddiydi, gözleri benim yerime ateşteydi.

Plan nedir?

Güzel, işimize dönelim. "Kraliçe iyileştiğinde ejderhalara gidip ricamızı ileteceğiz."

Peki bunu nasıl yapmalıyız?

"Bence konuşmayı sen yapmalısın. Benim nedenlerimle ilgilenmeyecekler."

Ama bir insanın neden bu uğurda hayatını riske attığını bilmeleri gerekecek.

"O zaman onlara söyleriz," dedim. "Ama bence onları ikna etme olasılığınız benden daha yüksek."

Kelimelerle aran her zaman daha iyiydi.

"Ama hiçbir söz benim onlardan biri olmadığımı unutturamaz."

Bana kalırsa sen de bizden birisin. Ve bunu görmelerini sağlayacağım. Şu anda ailen bir şekilde sana geri dönmüş olsa bile, yine de benimle savaşaacağını biliyorum.

Babamla tekrar konuşup son konuşmamızdaki gidermek, kardeşime sırtmak ve onun da bana sırtmasını hayal etmek istemiyordum. Onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra Vivian'ın gözlerinin içine bakma cüretini asla gösteremezdim. Onu her düşündüğümde içimi boğucu bir utanç kaplıyordu. "Evet, bakardım."

Kaç tane ejderha olduğunu merak ediyorum.

"Kraliçe Eldinar'a soracağım."

Eğer sadece bir avuç varsa, yeterli olmayacaktır. Gölge Taşı'nda edindiğiniz kuvvetlerle bile.

"köprüye geldiğimizde geçeceğiz."

Ve bir plana ihtiyacımız olacak.

"Düşmanı tanımadan bir plan yapamayız. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu. Eminim çok şey değişmiştir."

Uzun yıllar oldu. Ama bizi bekliyor olabilirler. Bizi vahşi doğada uzun süre aradılar. Kaçtığımızı biliyorlar. Amcan Ölüm Kralı'nın Calista'nın topraklarını fethettiği haberini almış olabilir. Sen olduğundan şüphelenebilir.

"Belki."

Hazırlıklı olduğunu varsaymalıyız ve aynı şekilde hazırlıklı olmalıyız.

Riviana Star'a döndüm, uzun ağaçların oluşturduğu gölge alanlardan geçtim, güneş vurduğunda zırhımın ve giysilerimin sıcaklığını hissettim. İlerideki müzik uzaktı ama kuşlar üstümdeki dallarda kendi şarkılarını söylüyordu.

Uzun yürüyüşü ama huzurluydu.

Sınırdaki devriye gezen elfler geçişimi durdurmadı. Kılıcımı ve hançerimi bırakmamı istemediler. Onlardan biriymişim gibi geçmeme izin verdiler.

Saatler sonra Riviana Star'a vardım ve çevresine adımımı atar atmaz hüznü hissettim. Burası geldiğim zamanki gibi hissettirmiyordu. Artık sessiz bir huzurla değil, ölümlle doluydu.

Patikadan aşağı doğru devam ettim ve Calista'nın ağaç evini buldum. Yaylı sarmaşıklar garip bir merdivendi ve pazardan aldığı malları tepeye taşırsa düşeceğini endişeleniyordum. Ama yakında buradan ayrılacaktık ve artık bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Kapıyı çalmadan kendimi içeri attım çünkü burası onun olduğu kadar benim de evim gibiydi. Gözlerim hemen onun oturduğu yemek masasına gitti, tek başına yemek yiyordu, muhtemelen bir kase tavşan yemeği ve yeşil çay.

Beni görünce gözleri büyüdü ve bakışlarında bir sevgi patlaması oldu.

Keşke onun duygularını da Khazmuda'ninkiler gibi ama kalbinin kolundaki görüntüsüyle yetinmek zorunda kalacaktım. Sevincine, geri döndüğüm için gözle görülür bir şekilde mutlu olmasına, beni ne kadar çok istediğine ve bunu göstermekten korkmamasına sırtmamak zordu.

Masadan kalktı ve doğruca bana doğru ilerledi, yumuşak vücudu zırhıma çarptı, parmak uçlarında yükselip kollarını boynuma dolayarak beni öptü.

Kolumu kıçının altından geçirerek onu göz hizama getirdim, böylece onu öpmek için boynumu aşığı eğmek zorunda kalmayacaktım. Kollarımda kendini hafif hissediyordu, savaşıta kullandığım iki elli kılıçtan daha küçüktü.

Beni öperken parmakları saçlarıma gömüldü ve ayrı kaldığımız kısa süre içinde beni ne kadar özlediğini gösterdi. İki günden az olmuştı ama sanki çok daha uzun sürmüştü. Eliyle yüzümü kavradı ve başparmağı yanağımda gezinirken bana baktı, öyle güçlü bir sevgiyle bakıyordu ki sanki doğrudan güneşe bakıyor gibiydi. "Seni zledim." Sözleri ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Ve ben de seni."

"Yemek yedin mi?"

"Evet." Khazmuda ikimiz için avlanmıştı ve eski günlerdeki gibi bir yemeği paylaştık.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Biliyorum, ama sanırım senin yüzünden." Khazmuda ile konuştugmdan beri kalbimde bir acı vardı. Acı her zaman oradaydı, atan kalbim gibi kalıcı bir paramdı, ama ne zaman onunla olsam, önemli ölçüde azalıyordu. En huzurlu anlarımızda bile hiç fark etmemiştim.

Başparmağı ağızımın köşesinde durdu ve gözleri duyguların derinliklerine inerek bana bakmak için durakladı. "Beni yatağa götür."

"Akşam yemeğiniz ne olacak?"

Dudakları tekrar benimkilere geldi. "Sen benim akşam yemeğimsin."

Sesindeki arzuyu duyduğumda içimi bir sıcaklık kapladı. Kadınlar beni her zaman istemişti, ama Calista'dan geldiğinde özlem farklı hissettirdi. Beni daha derinden vurdu, daha sıcak yaktı.

Onu yapmadığı buruşuk yatağa taşıdım ve zırhımın ve üniformamın tüm parçalarını bırakarak çıplak tenime ve sert aletime kadar soyundum.

Altımdaki yatakta çırılçıplak yatıyordu, sert meme uçları tavana dönüktü, saçları arkasında güzel bir dağınıklık . Seksi çoktan parıldıyordu, sanki kapıdan içeri girdiğim anda beni arzulamış gibiydi.

Davetini kabul ettim ve yumuşak kalçalarının arasına kaydım, etinin sıcaklığını hissettim ve gözlerimiz kilitlenirken içine daldım. Onunla bu anı yaşamak, o pisliğin bozduğu her şeyi düzeltmek için bir ömür boyu sabretmek gerekmişti ve şimdi aramızdaki bağ saf ateşti. Hem fiziksel hem de duygusaldı, aramızda engel yoktu, kalbinin etrafında hiçbir duvar yoktu.

Ne kadar kaygan olduğunu, vücudunun bana nasıl bir coşku seliyle karşılık verdiğini hissettiğimde nefesimin kesildiğini hissettim. Bacaklarını altıma katladığımda aletim evim dediğim yerin içinde seğirdi. Gözleri çoktan zevkten sersemlemişti ve dudakları çıkaracağını bildiği inlemeler için büzülmüştü.

Yavaşça içine doğru sallanmaya başladım, onun iyiliği için değil, kendi iyiliğim için. Çünkü...kahretsin.

Elleri üzerimdeydi, bazen göğsümde, bazen saçlarımdaydı. Boynumun arkasını kavrar ve dudaklarımı

Ben onun içinde sallanmaya devam ederken beni öptü, bana çok seksi bir güven gösterdi.

O dünyanın en seksi şeyiyken ben dayanamazdım.

"İçime gel," diye fısıldadı dudaklarıma, parmakları hâlâ saçlarımdaydı. "Çok iyi hissettiriyor."

Gözlerimi kapatırken tüm bedenim durdu. Onun güvenini kazanmak bir ömür sürmüştü ve şimdi en sevdiğim fahişelerin hepsinden daha iyi bir sevgiliydi. Ama aynı zamanda daha iyiydi çünkü fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Uzun zamandır bilmediğim türden bir derinliğe sahipti. Tenin ötesindeydi, bir barda iki yabancı arasındaki ateşli bir andan daha derindi. O kadar gerçekti ki acıtıyordu. Onu bastıramadığım bir iniltiyle doldurdum, lanetli gölgemin yenemediği öbür dünyanın parıltısını hissettim. Her şey altın rengine dönmüştü, tıpkı bir yaz sabahındaki güneş ışığı gibi, kış otlarını kovalıyordu.

Dudakları en seksi şekilde aralandı, göğüs uçları sertleşti ve tırnakları göğsümde gezindi. "Talon..."

Aletim sanki yeni ateşlenmemiş gibi sertleşmişti ve bir kez daha, bu sefer daha sert bir şekilde içine girdim, küçük klitorisine bastırduğımdan ve nefesini çaldığımdan emin oldum. Bacaklarının arasındaki cennette kaybolmuş bir halde onu içime alırken kendi boşalmamın içinden kaydım. "Bebeğim..."

Gece boyunca aralıklarla uyuduk. Tek bir dokunuş aramızda kıvılcım çıkarırdı ve sonra alevler çarşaflara tutuşurdu. Ay ışığında çok güzeldi, ışınlar açık tenine vuruyordu. Uzun zamandır içmediğim ve şimdiye kadar farkına bile varmadığım viski ve purolarımdan daha bağımlılık yapıcıydı.

Yanımda elleri ve dizleri üzerine çöktü, sonra omzunun üzerinden bana baktı.

Yatak başlığına yaslandım ve

bakakaldım. "Sonunda yetti mi?"

Hayır. Kalçasından tuttum ve onu sırt üstü çevirmeye

çalıştım. Dokunuşuma karşı koydu. "Neden hep

yapıyorsun?"

Elimi çektim ve bakışlarıma devam ettim.

"Neden beni bu şekilde istemiyorsun?" Bana yazın olgunlaşan nektarinleri hatırlatan güzel poposunu kaldırarak vücudunu bana doğru döndürdü. "Bana öğretebilirsin."

"Bir fahişeyi böyle becerirsin ve sen fahişe değilsin."

Bana bakmaya devam etti. "Ya beni bir fahişe gibi becermeni istersem?"

Sikim çarşafın altında saklı olduğu için şanslıydım çünkü baharda bir nehir gibi kabarmıştı. "Seni becermiyorum bebeğim. Seninle sevişiyorum, yüz yüze, göz göze." Fahişelerimi yüzleri aşağıda, kıkları yukarıda, acımasızca becerdim çünkü benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Ama Calista çok şey ifade ediyordu.

Karanlıkta bana baktı, derin bakışlarıyla bakışlarımı okudu. "Neden ikisine de sahip olamıyoruz?"

"Çünkü ikisine birden sahip olmak istemiyorum."

Bana doğru sürünerek yaklaştı, diri göğüsleri sergileniyordu, hiç çaba göstermeden çok seksiydi. "Sanırım biliyorsun." Çarşafın tutup aşağı çekti ve kumaşın altında saklayamadığım sert sikimi ortaya çıkardı. Parmakları taşaklarıma gitti ve ona öğrettiğim gibi nazikçe okşadı. "ama..."

Güzel bir kadın onu becermem için bana yalvarıyordu ama ben hayır demeye devam ettim. "Bu bir iltifat Calista. Benim için gerçekten bir şey ifade ediyorsun." Nazik parmakları sikime doğru ilerleyip yumuşak teniyle okşarken nefes alış verişlerim arttı.

"Beni anlamıyorsun." Bana doğru eğildi, dudakları dudaklarıma yaklaştı.
"Bir fahişe gibi becerilmek istiyorum, *senin* tarafından."

Calista ve ben kraliyet odalarına girdik ve Kraliçe Eldinar'ı tahtında, geçen günlere göre çok daha az yorgun görünüyordu. Omurgasında bir güç ve bakışlarında daha önce olmayan bir keskinlik vardı. Her zaman solgundu ama şimdi yanaklarında bir parça pembelik vardı.

Calista hafifçe eğildi. "Nasılsınız Majesteleri?"

"Sağlığım büyük ölçüde düzeldi. Kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum - yeniden kendim gibi düşünebiliyorum." Dikkatini bana çevirdi. "Khazmuda nasıl?"

Ona yaklaştım ve hafifçe selam verdim. "Yalnız."

"O kadar uzun süredir birliktesiniz ki bu beni şaşırtmıyor."

"Yakında yolculuğa çıkmaya hazır olacak mısınız?"

"Sizi çağırmamın nedeni de buydu," dedi. "Yarın sabah yola çıkacağız. Kuzeye gitmek için birkaç günlük yolumuz var."

En büyük arzuma nihayet ulaşmıştım ve bunu hiç bu kadar az istememiştim. Bunca yıldır hayatta kalmamın nedeni buydu ama şimdi bu motivasyon sönmekte olan bir ateş gibi sönmüştü. Suçluluk duygusu göğsümde yavaş yavaş yükseliyor, dağların tepesindeki karlar eridikten sonra bir göl gibi yükseliyordu. Kalbimin daha sert atmasına neden oldu.

"Bu sizin için uygun mu Ölüm Kralı?"

"Evet," dedim. "Ve Talon iyi."

"Buraya ilk geldiğinde egemenliğini sürdürmek konusunda çok , ama şimdi bunun *senin* için hiçbir anlamı yok gibi görünüyor." O

bir cevap beklemiyormuş gibi gözlemini yüksek sesle dile getirdi. "Arkadaşlar arasında unvan hiçbir şey ifade etmez."

Kurnaz gözleri sözlerim karşısında yavaşça yumuşadı. "Özel olarak konuşabilir miyiz *arkadaşım*?"

Calista'ya baktım.

Başını salladı ve dışlanmaktan incinmiş gibi görünmedi. Sözsüzce odadan çıktı ve ormana geri döndü.

O gittiğinde kraliçeye tekrar baktım.

"Gelin." Tahtından kalktı ve odaya doğru ilerleyerek yüksek arkalıklı sandalyeleriyle on iki misafiri rahatlıkla ağırlayabilecek büyük bir masa gösterdi. Masanın ortasında, en az on iki ayak genişliğinde, ahşaptan yapılmış ince bir hendek tarzı vazo uzanıyordu ve kabın içinde sıkıştırılmış topraktan beyaz çiçekler büyüyordu. Masanın başına oturdu, beyaz bir elbise giymişti ve başında çiçekten bir taç vardı. "Otur."

Solundaki sandalyeyi çektim ve doğrudan ona bakacak şekilde çevirdim. "General Ezra ve ben eşitler olarak toplantılarımızı burada yapıyoruz." Çünkü biz de . "Beni onurlandırdınız Kraliçe Eldinar."

"Size saygı duyuyorum Ölüm Kralı." Sandalyede arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Calista ve ben tanışmamızın koşulları yüzünden hiçbir zaman yakınlaşamadık. Kraliçe olarak görevim nedeniyle onu teyze olarak kucaklama lüksüne sahip değildim. Şimdi böyle bir girişimde bulunmak zorlama ve samimiyetsizlik olur."

"Calista kin tutacak bir tip değildir. Kolayca affedebilen bir kalbi var."

Gülümsedi. "Çünkü o genç. Yaşadığı zorluklara rağmen, sadece gençlikte var olan bir yaşama sevincine sahip."

"Belki de."

Parmakları birbirine kenetlendi. "Aramızdaki ilişkinin var olmaması, benim sevgimin de var olmadığı anlamına gelmez."

General Ezra beni küçümsediğini açıkça belli etmişti. Savaştan sonra bunun değişmesini ummuştum ama belki de değişmemişti.

"Daha önce de söylediğim gibi, o genç. Ve siz de görünüşte aynı yaşta görünen ama ruhen onlarca yıl daha yaşlı bir adamsınız."

"Kusura bakmayın ama General Ezra ile aranızdaki yaş farkının birkaç on yıldan ziyade bir yüzyıl olduğu düşünülduğünde bunu ikiye bölünmüşlük olarak görüyorum."

Yorumum karşısında irkilmedi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. "Bence General Ezra da buna benzer bir konuşmadan faydalanabilirdi. Onun sevgisini engellemek için elimden geleni yaptım ama beni gördüğü anda kararlı davrandı. Ben gençliğimin bir damlasını bile zar zor harcarken onun tüm gençliğini kullanmak bencilce bir aşk."

Dürüstlüğüne şaşırdım ama bunu belli etmedim.

"Ama aramızda büyük bir fark var. General Ezra'nın sevgisine karşılık verebildim ve birlikte yaşamayı kabul ettim. Seninle yaptığımız son konuşma beni hala rahatsız ediyor çünkü Calista'ya aynı şeyi veremeyeceğini hissediyorum - asla bilemeyeceğim nedenlerden dolayı. Biz yeni arkadaşız ve beni ilgilendirmeyen konular hakkında sizi sorgulamayacağım. Sadece geride bırakacağın yıkımı düşünmeni istiyorum."

Kraliçenin zekâsını ve kurnazlığını hafife almıştım ve bu hatayı bir daha yapmayacaktım. "Her gün üzerimde bir ağırlık var."

Gözleri bu cevapla birlikte bakışlarımı da içine çekti. "Calista'yı bu aşkın kısa süreceği konusunda uyarmıştım. Kocamın bana baktığı gibi sana bakmaya devam ettiğine bakılırsa bu uyarıyı ciddiye alıp almadığını bilmek zor."

Bir kılıç göğsümü delip geçti, suçluluk duygusu keskin bir bıçak gibi kalbime saplandı.

"Her biriniz bu ilişkinin farklı bir versiyonunu yaşıyorsunuz. Siz yaklaşan kıyametten korkarken, o güneşin doğuşu için yaşıyor. Onun nazik kalbini korumak için beklentilerini yönetin. Sizin için bu uzun hayatınızdaki bir başka an, ama onun için bu onun hayatı, çünkü siz onun hayatısınız."

Bölüm 8

Calista

Bize ormanın kenarına, doğu tarafına ve ötesindeki düzlüklere çıkmamız için atlar verildi.

Khazmuda bizi orada karşılamak için güneyden uçtu ve tepemizde süzüldüğünde Kraliçe Eldinar ve onu korumakla görevli elfler başlarını kaldırıp güneşi engelleyen kara ejderhaya hayranlıkla baktılar.

Süzülerek aşağı indi ve ağır bedeni, yeri titreten belirgin bir gümbürtüyle toprağa çarptı. Kanatlarını katladı ve hepimize baktı.

Talon'la paylaştığım attan indim ve koşarak ona doğru gittim. "Seni gördüğüme çok sevindim." Sonunda devasa pençeleri olan güçlü bacaklarından birine koştum ve elimden geldiğince ona sarıldım, ellerim kolanının diğer tarafında buluşamadı.

Başını eğdi ve burnunun yumuşak tarafını saçlarıma sürttü, burun deliklerinden çıkan sıcak hava bir an için saç tellerimi dans ettirdi.

Ben de seni özledim, güzelim.

"Talon'u rahatsız ettiğim için özür dilerim. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Beni bir yavruymuşum gibi okşamaya devam etti. ***Ejderhalar sevdiklerini bir hazineymiş gibi sahiplenirler. Talon da senin ve paylaşmam gerek. Eğer eşimi bulursam.***

Talon'un anlayacağını biliyordum. Kara gözlerinden biriyle bana bakabilmek için geri çekildi.

"Çok tatlısın, Khazmuda." Sert pullarından birine bir öpücük kondurdum. "Ejderhalarla tanışacağın için heyecanlı olduğunu biliyorum. Belki seninkiler kadar güzel pulları olan dişi bir ejderhayla tanışırsın."

Belki de.

Kraliçe Eldinar atından indi ve Khazmuda'ya yaklaştı. "Seni tekrar görmek çok güzel dostum." Üzerinde orijinali kadar bozulmamış yeni bir zırhla hafifçe eğildi.

Khazmuda'nın sözlerini herkes duyabilsin diye tercüme ettim. ***Siz de, Kraliçe Eldinar.***

"Kuzeye doğru birkaç günlük yolumuz var. Dilerseniz bizimle sahil şeridinde buluşabilirsiniz."

Talon ve Pretty ile kalmak istiyorum. Çok uzun zamandır ayırınız.

"Elbette," dedi. "Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm." General Ezra da dahil olmak üzere adamlarına döndü. "O zaman gidelim."

Atıma döndüğümde, Talon eyere geri dönmeme yardım etmek için çoktan yere atlamıştı.

". "

Sırıttı. "Seni itersem daha iyi yaparsın. . "

Kulpuna tutundum ve ayağımı üzengiye geçirdim. Kendimi yukarı çektiğimde, elini kışıma koydu ve beni iterek atın tepesine ulaşmamı kolaylaştırdı.

Arkamdaki eyere geçti ve dizginleri tuttu, düşmemem için beni göğsüne yaslamayı tercih etti. Çocukken ata binmişim ama Akrep Vadisi beni tutan adam tarafından alındığından beri ata binmemiştim.

Talon topuklarını ata vurdu ve Kraliçe Eldinar'la birlikte hayvanı hayatı boyunca atlara ve ejderhalara binmiş gibi idare ederek havalandı. Ormandan geçerken sık ağaçlar yüzünden yolun çoğunu yürümüştük, bu yüzden ilk kez tam gaz yola çıktık.

Şimdi, önde olduğum için mutluydum.

Tedirginliğimi hissedince kolunu belime doladı ve bir eliyle dizginleri tuttu.

Koluna tutundum çünkü eyerin ön tarafındaki kulptan daha güvenli hissettiriyordu. Göğsü ve kolu arasında sıkışmış olmak beni o kadar rahat hissettirdi ki, sıçramamın imkânı yoktu.

"İlk kez mi ata biniyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Sadece uzun zaman oldu." Ve babam koşmama asla izin vermezdi, sadece patikalarda yürür ve manzaranın tadını çıkarırdı. Son sürat koşan güçlü bir ata binmek, Inferno'nun sırtında uçmaktan çok daha korkutucuydu.

"Merak etme. Ben ."

Kalbim pır pır etti. "Sevdiğini biliyorum."

Gün batımına kadar at sürdükten sonra açık alanda kamp kurduk. Dağın diğer tarafındaki krallığın aksine, burası çoğunlukla ıssızdı. Bir sürü yemyeşil vadi ve güçlü çamlarla dolu ormanlar. Hiçbir yerde insan ya da elf görünmüyordu.

Askerler Kraliçe Eldinar'ın çadırını toplayıp etrafında çember oluşturarak onu her yönden korumaya aldılar. Ama bu topraklarda tek başımıza olduğumuz ve kocasının ordunun komutanı olduğu düşünülürse muhtemelen buna gerek yoktu.

Talon, ateşle birlikte paylaşacağımız küçük çadırı kurdu. Atı, çimenlerde otlayabilmesi için gevşek bir ipe bağlıydı.

Gökyüzü her geçen saniye daha da soluklaşıyor, gün batımı derinleştikçe renkler kan turuncusuna dönüşüyordu. Khazmuda uzun bir günün ardından yorgun düşmüş bir köpek gibi arkamızda yere uzandı.

Gün batımını gözle görülür bir takdirle izlerken saçları rüzgârda dalgalanan Kraliçe Eldinar'a doğru yürüdüm. "Majesteleri, bu topraklarda başkaları da yaşıyor mu?"

"Evet."

"Çok açık... ve boş görünüyor."

"Bu topraklarda yaşayan tek uygarlık biziz. Ama burada başkaları da yaşıyor, Behemothlar ve goblinler gibi, her ikisiyle de tanıştınız. Başka varlıklar da var. Biz onlara canavar diyoruz."

"Neden böyle iğrenç yaratıkların olduğu bir ülkede yaşıyorsunuz?"

Bana bakmak için döndü, esinti yüzündeki saç tellerini hafifçe çekmeye devam ediyordu. "Çünkü perili topraklarda başka kimse yaşamak istemiyor, bu yüzden barış içinde kalıyoruz. Eğer krallığınızdan gelen insanlar dağları nasıl aşacaklarını bilselerdi ve güzel topraklar ve sahipsiz araziler bulsalar, ormanımızı istila edip evler ve kaleler inşa etmek için keserlerdi. Canavarlar örümcekler gibidir; daha kötü yaratıkları uzak tutarlar."

"Canavarlar size hiç meydan okumadı mı?"

Başını iki yana salladı. "General Titan onları kendi çıkarları için kullanmaya karar verene kadar hiç kavga etmedik. Ormanda yaşadığımızı biliyor olabilirler ama Behemotların yenilgisine tanık olduktan sonra eminim uzak duracaklardır."

"Şu anda bize yakın bir yerdeler mi?"

"Hayır. Batıda, dağlara daha yakın bir yerde yaşıyorlar. Gördüğünüz her şey sadece doğa tarafından sahipleniliyor - olması gerektiği gibi."

Neredeyse bitmek üzere olan gün batımına tekrar baktım, güneşin kenarı ufku altına batıyordu. Yaz akşamında hava ılıktı, güneş neredeyse battığı için güzel bir soluklanma olmuştu. Kurak Kumlar'da on yıl görev yaptıktan sonra, karşılaştığım herhangi bir sıcaklık, kıyaslandığında bana hafif gelecekti.

"Biraz uyu," dedi Kraliçe Eldinar. "Gün doğmadan yola çıkıyoruz." Sarı saçları rüzgârda dans ederek döndü, bir zambak gibi bembeyaz giyinmişti.

Talon'la paylaşacağım kamp alanına döndüğümde ateşin üzerinde kızartma pişirmeye başlamıştı bile.

Elflere baktım ve bazılarının onaylamayan bakışlar attığını gördüm.

Talon ateşin önündeki kütüğün üzerine oturdu ve alevlerin dansını izledi. "Ormanın dışındayız."

Yanına oturmadan önce hiçbir şey söylemedim.

Khazmuda bize katıldı, kamp ateşinin ışığının tadını çıkarırken çenesini yere dayadı. ***Kraliçe Eldinar'a Thalian'da kaç ejderha yaşadığını sordun mu?***

"Hayır," dedim. "Ama yakında öğreneceğiz."

Benden farklı olup olmayacaklarını merak ediyorum. Pulları daha mı parlak olacak? Pençeleri daha mı keskin?

"İmkânsız," dedim gülümseyerek.

Ya benden büyüklerse?

"O zaman savaş kolayca kazanılacak," dedi Talon. "Çünkü sen çok büyüksün."

Haklısın. Ben muazzamım.

Talon etin eşit pişmesi için çevirdi, sonra matarasını açtı ve bir yudum içti. Paylaşmam için bana uzattı. "Bu su değil."

"O zaman nedir?"

"İyi bok."

Matarayı hafifçe geriye yatırmadan önce tereddüt ettim ve küçük bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı ateş gibi indi ve neredeyse tükürüyordum.

Talon sırttı.

Yüzümde tiksinti dolu bir ifadeyle geri uzattım. "Bu *değil* şarap."

"Şaraptan daha iyi."

Matarama uzandım ve kötü tadı suyla yıkadım.

Sence beni sevecekler mi?

Khazmuda'ya döndüm. "Tabii ki yapacaklar. Sen çok güzelsin, hem için hem de dışın çok güzel."

Güzel mi?

"Korkunç olduğunuzu ve pullarınızın gece yarısı renginde olduğunu söylüyor," dedi Talon. "Senden korkacaklar ve sana saygı duyacaklar - ve bu her iyi ilişkinin temelidir."

"Söylediklerimde ciddiydim," dedim. "Endişelenecek bir şey yok. Beni ve Talon'u sevmeyebilirler."

Kimse Talon'u sevmiyor. Ama herkes seni seviyor, güzelim.

Gülümsedim.

"Teşekkürler," dedi Talon soğuk bir sesle. Ateşe yaklaştı ve eti dilimlemek için şişi çıkardı. Ne zaman avlandığından emin değildim ama benim kısa yokluğumda bir şeyler yakalamıştı. Eti aramızda paylaştırdı ve bana bir tabak uzattı.

"Hayır, teşekkür ."

Tabağını devirmeden önce tereddüt etti ve benim porsiyonumun onunkinin üzerine yuvarlanmasına izin verdi. "Yemek yemelisin."

"Yiyecek paketledim."

"Artık ormanda değiliz ve sen de onlardan biri değilsin."

"Biliyorum ama yine de beni rahatsız ediyor."

Konuşmanın bitmesine izin verdi ve sessizce yemeğini yedi.

Sen ormana gittiğinden beri şişmanladım. Tek yaptığım yemek yemek ve uyumak.

"Fark etmedim," dedim.

Bir ejderhanın üzerinde bunu

fark etmek zordur. "Fark ettim,"

dedi Talon sırtarak. Khazmuda

sessiz bir hırıltı çıkardı.

"Şaka yaptığımı biliyorsun." Talon yemeğini bitirdikten sonra ellerini sildi. "Erzakını bana verirsen, senin için bir şeyler pişirebilirim."

Çantamı aldım ve kaya tuzuyla tatlandırılmış siyah patates ve sebze karışımını çıkardım. Yemeğe çıtırtı katmak için biraz fındık da vardı.

Talon çantasından bir tava çıkardı ve ateşin üzerinde her şeyi soteledi. Etinden çok daha çabuk pişmişti ve bana uzatmadan önce tabağına boşalttı.

"Teşekkür ."

Artık karanlıktı, tepedeki yıldızlar parlaktı, güneş ışığı gibi parlıyorlardı çünkü çok fazlaydılar. Gökyüzünde bir çizgi parladı, sanki bir yıldız göklerdeki yerinden düşmüş gibiydi.

Talon ateşe bir kez daha bakmadan önce bir süre ona baktı.

Yemeğimi bitirdim ve tabağı çantasına geri koydum.

Khazmuda uyumaya hazırmış gibi gözlerini kapatmıştı.

Birisi kamp ateşimize yaklaştı ve dumanın içinde görünür hale geldi. Zırhı ve üniformasıyla Komutan Luxe duruyordu, uzun sarı saçları yüzüne dökülüyordu.

Talon sanki kışkırtılmış gibi ayağa kalktı.

Komutan Luxe benim yerime ona baktı. Talon

da ona baktı, gözlerinde alevler vardı.

"Ölüm Kralı," dedi Komutan Luxe. "Biraz miyiz?" Gözlerim iki

adam arasında bir ileri bir geri gidip geldi.

Talon'un pelerini rüzgâra hafifçe takıldı. Komutan Luxe'e aynı tarafta müttefik oldukları halde savaştaki bir düşmanmış gibi baktı. "Konuş."

"Özel olarak demek istedim."

Talon sesini yükseltmedi ama tonu koyulaştı. "Şu anki ortamda konuşabilirsiniz."

Komutan Luxe'e baktım.

Khazmuda başını yerden kaldırmadı ama yorgun gözleri açıldı ve önündeki manzarayı izledi.

Komutan Luxe bana bakarak bir hata yaptı. "Konuş

dedim."

Komutan Luxe şimdi gözlerini Talon'dan başka bir şeye dikmemişti.

"Zaten gecemi mahvettiniz. Bunun boşa gitmesine izin verme."

Saniyeler süren sessizliğin ardından Komutan Luxe ricasını dile getirdi. "Kraliçemi kurtardığınız ve evim dediğim ormanı koruduğunuz için aramızdaki gerginliği gidermek istiyorum. Siz kraliçemizin dostusunuz ve ben de dost olmak istiyorum."

"Sen benim arkadaşım değilsin."

"Talon." Aşağılandığım için yüzümü kapatmak istedim. Bana karşı sadece nazik davranmış olan bir adama karşı gereksiz bir düşmanlık besliyordum.

"Kraliçe Eldinar dostluğumu kazandı. Ormanınız saygımı kazandı. Ama sen hiçbir şey kazanmadın. Şimdi gözümün önünden kaybol ve bir daha asla dönme."

Komutan Luxe bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu anlamışa benziyordu çünkü tek kelime etmeden kamp alanını terk etti. Yürüdü ve gecenin içinde kayboldu.

O gittikten sonra Talon kütüğe döndü ve hiçbir şey olmamış gibi alevlere baktı.

Yüzünün yan tarafında sıcak bakışlarımı hissedebildiğini biliyordum ama görmezden geldi. Khazmuda ile konuştum. Hep böyle miydi?

Kendi türündeki diğer insanlardan daha derin duygular hissediyor. Onunla tanıştığımdan beri, duygularının her zaman yüzeyin hemen altında olduğunu fark ettim. Her zaman kızgın. Her zaman acı çeker. Her zaman depresif. Ve her an, bu duygular kaçabilir. Ama seninle birlikte, bu duygular değişti. Şimdi, o her zaman sahiplenici. Her zaman korumacı. Her zaman duygusal. Ama arada huzurlu olduğu anlar da var. Ne yazık ki, bu o anlardan biri değil.

Talon'a çok kızmıştım ama Khazmuda bir şekilde beni daha az kızdırdı.

Ejderhalar da aynı şekilde. Eşimizi bulduğumuzda, onun için dünyayı yakarız. Yavrularımız için dünyayı yakarız. Normalde pragmatik ve sakin yaratıklarızdır ama tehdit altında korkulan canavarlar haline geliriz. Talon'un damarlarında ejderhaların kanı var, bu yüzden çoğu kişiden daha derin hissediyor.

Bende ejderhaların kanı da var.

Ve onun için ne hissettiğini anlamak çok kolay. Çenesini yerden kaldırdı ve bana baktı. Onu senden başka bir kadınla hiç görmedim, bu yüzden bu yönü her zamankinden daha da yoğun. Onu affet, güzelim.

Sırtımı sertleştiren sert zeminde tek başıma yatağıma uzandım. Ama yanımda Talon olsaydı böyle bir rahatsızlığın farkına varmayacağımı biliyordum. Yolculuktan ve çadırın dışındaki dramdan sonra çok yorgundum ama Talon yanımda olana kadar zihnim dinlenmeyecekti.

Ama yatağa gelmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Kapağa doğru süründüm ve ateşin önünde ona baktım, sırtı bana dönüktü ve kaslı omuzları alevlere karşı bir silüet oluşturunuyordu. "Talon."

Beni görmezden geldi, sesimden en ufak bir irkilmedi.

"Yatağa gel." Orada oturup ona baktım, ateşi bırakıp alevlerini bana getirmesini arzuluyordum.

Hiç tepki vermedi.

Bir şeyler olmasını beklemeye devam ettim ama olmadı. "Yorulдум."

"O zaman git uyu."

Bana yanlış bir şey yapmışım gibi davranmasına sinirlenerek içimi çektim. Ama yapmak istediğim son şey kavga etmektir. "Seni istiyorum." Özlemimi bundan daha iyi ifade edemezdim. Ondan başka hiçbir şeyin bastıramayacağı bir çaresizlikti bu.

Ama o orada oturmaya devam etti.

Kapağı açtım ve yatağa geri sürünürken iç çektim, sert zeminde üşüyordum, bana huzur veren adam olmadan yalnızdım ve aynı anda ateş püskürten ejderhalar gibi hissettiren kelebekler. Gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım.

Kapağı açtı ve çadıra girdi.

Onu gördüğümde sanki beni zamansız bir ölümden kurtarmış gibi rahatladım.

Zırhını ve pelerinini çıkardı, kılıcını yatağın yanına yere koydu ve sadece pantolonuyla benimle birlikte yatağa girdi.

Yaklaştığı anda göğsüne doğru ilerledim ve ona sarıldım. Bacaklarım onunkilerin arasında sıkışmıştı ve vücudundan gelen sıcaklığın bedenimi ve bizi çevreleyen yatak örtüsünü hemen erittiğini hissettim.

Hiç kadar yorgun hissediyordum.

Dudakları saç çizgime yaslandı ve hareketsiz kaldı, kalp atışları yavaş yavaş yavaşlamaya başladı.

Bir ninni gibi dinledim ve uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı. Kamp ateşi yanıyordu.

Sadece birkaç dakikadır mı uyuyordum yoksa yeni bir gün müydü emin değildim. Yanımdaki Talon'a uzandığımda gitmişti, bu yüzden gün doğumunun yakın olduğunu varsaydım. Doğruldu ve inledim, yorgunluktan ölüyordum ve tekrar uyumak istiyordum. Herkes toplanırken kamp alanından gelen sesleri fark ettim ve beni uyandıranın da bu olduğunu düşündüm.

Kapak açıldı ve Talon zırhı ve peleriniyle tek dizinin üzerinde belirdi.
"Hareket zamanı."

"aydınlanmadı bile."

"Oraya ne kadar çabuk varırsak, bu iş o kadar çabuk
biter." "Bu şu anda bana hiç yardımcı olmuyor."

Sırıttı ve kıyafetlerimi alıp bana uzattı. "Yolda uyuyabilirsin."

"At üstünde mi?" İnanamayarak sordum.

"bebeğim," dedi. "Düşmene asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Üç gün boyunca bu şekilde seyahat ettik. Gecelerimiz açık havada kamp kurarak, sabahlarımız ise karanlıkta geçti. Atlar tüm yolu kat etti, her gün düzinelerce fersah yol kat etti, ancak yürüyüş o kadar uzundu ki oraya varmak sonsuza kadar sürdü. Kıyıya yaklaştığımızda havadaki değişimi, tuz ve su kokusunu hissedebiliyordum, dünya soğudukça sıcaklıktaki düşüşü hissedebiliyordum.

Görülecek ejderha yoktu, bu yüzden bunun yolculuğumuzun sonu olmadığını biliyordum.

Oraya vardığımızda neredeyse gün batmak üzereydi, kıyı boyunca uzanan dalgalar ışıktaki kristal mavisi bir renk alıyordu. Rüzgâr denize bu yakinken çok daha güçlüydü ve saçlarımı savurduğunu hissedebiliyordum. Görünüşe dünyanın sonuna kadar gelmiştik.

Talon hiçbir şey söylemedi, sadece Kraliçe Eldinar'ın planın bir sonraki kısmını açıklamasını bekledi.

Elfler dağılıp kıyı şeridine doğru ilerlediler ve otlaklarda ve kayalıkların yakınlarında gizlendikleri yerlerden sandallar çıkardılar

On iki adamın sığabileceği bir tekne. Onları küreklerle birlikte kumun üzerine yerleştirdiler.

Küçük küçük teknelere, sonra da denizin üzerindeki uçsuz bucaksız ufka baktım. "Bundan hoşlanmadım..."

Talon sessizliğini korumaya devam ederek kraliçenin arkasından baktı ve onun adamlarıyla görüşmesini bitirmesini bekledi. Pelerini rüzgârda dans ediyordu ama o bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Khazmuda yanlışlıkla kimseyi ezmek için mesafesini korudu.

Kraliçe amcamdan uzaklaştı ve bize yaklaştı. "Şimdi yelken açıyoruz."

Talon ona tekrar bakmadan önce teknelere bir göz attı. "Calista ve ben Khazmuda'ya yukarıdan bineceğiz."

"Khazmuda'nın burada beklemesi gerekecek." Talon'un yanından geçip çimlerin üzerinde oturan ejderhaya baktı. "Her ne kadar sizi ağırlamak istesek de, gideceğimiz yerde yer yok. Yolculuğumuz kısa sürecektir, hemen köşeyi dönünce uçuşumun kenarına varacağız." Yüzünü solumuzdaki dağlık uçuşuma döndü, arazi sarptı. "Limanımız kayalığın içinde karadan gizlenmiş durumda. Kalyonlarımız ve malzemelerimiz orada depolanır. Oraya ulaşmanın tek yolu sandal. Yelken açtığımızda Khazmuda'ya haber verirsin, böylece biz yelken açarken o da uçar."

Talon planı öğrendiğine göre artık daha kabul edilebilirdi. "O zaman gidelim."

Atlar dönüşümüzü bekleyecek birkaç muhafızın yanına bırakıldı ve geri kalanlar suya açılmadan önce teknelere doluştu. Herkes bir kürek kaptı ve dalgalara karşı kürek çekti, durgun denize ulaşana kadar her tarafımıza su sıçradı.

Talon tam olarak ne yapacağını biliyor gibiydi, küreği nasıl kullanacağını ve diğerleri gibi ne zaman taraf değiştireceğini biliyordu.

Sola döndük ve arazinin köşesindeki uçuşuma yaklaştık ve yaklaştıkça girişini gördük. Bir uçuşum gibi görünüyordu.

Uzaktan gölge gibi görünüyordu ama yaklaştıkça doku değişti ve derinlik fark edilebilir hale geldi.

İçeriye kürek çektik, yüzlerce metre yukarıya yükselen tavan, yelkenlerini açmış birkaç kalyonun bulunduğu devasa bir koyu ortaya çıkardı. Surlarda ve rıhtımda Elfler görünüyordu ve kraliçenin yavaşça bulundukları yere doğru yelken açmasını izliyorlardı.

Birisi onlara orada olduğunu söylemediği sürece kimse burayı bilemezdi.

Tekneler kenara bağlandı ve biz de ahşap rıhtıma . Bize en yakın olan kalyon bal rengini andıran sıcak bir ahşaptan yapılmıştı. Pruvada, uzun saçlarına çiçekten bir taç takmış olan Kraliçe Eldinar tahtaya oyulmuştu. Gördüğüm manzara karşısında büyülenmiş bir halde gemiyi inceledim ve suyun içinde yavaşça sallanmasını izledim.

Talon'un yanımda olmadığını fark ettiğimde, onu bulmak için döndüm.

Rıhtımda daha da ilerlemiş, kalyonun işçiliğini takdir ediyormuş gibi gemiyi hayranlıkla incelemişti. Geri çekildi ve yelkenleri inceledi, yukarıdaki karga yuvasına baktı, sanki bunlardan birini daha önce görmüş ya da hayatında hiç görmemiş gibi geniş gözlerle baktı.

"Bu gece burada dinleneceğiz," dedi Kraliçe Eldinar. "Sabah yelken açacağız."

"Yolculuk ne kadar sürecektir?"

"Bu rüzgarın hızına ve yönüne bağlı" dedi. "Ama birkaç gün ya da bir hafta sürebilir." Arkasını döndü ve sessizce konuşmak için General Ezra'nın yanına gitti.

Söylediklerini başıyla onayladı ama gözleri sanki gerçekten dinlemiyormuş gibi donuklaştı, kızın görünüşüne odaklanamayacak kadar kapılmıştı. Sonra birlikte uzaklaştılar, General Ezra hep onun biraz gerisindeydi.

Talon'a geri döndüm.

Gemiye incelemeye devam etti. Ben

de onun yanına geldim. "Çok

güzelmiş."

"Öyle," dedi onaylayarak. "Çok iyi yapılmış." "Nasıl

anladınız?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözleri şaşkınlık içinde, tahtalara bakmaya devam etti. "Çünkü eskiden bir denizciydim."

Bize gerçek bir yatak ve şilte bulunan özel oda tahsis edildi. Üç gece boyunca yerde uyumaktan sırtım tutulmuştu ve bu rahatsızlıktan kurtulacağım için rahatlamıştım.

Talon duş aldıktan sonra odaya sadece boxer'ıyla girdi. Kolları kas çizgileriyle kesilmişti ve karın kasları da aynı şekilde, çok belirgin ve keskin görünüyordu. Saçları hâlâ nemliydi ama kurutacak kadar önemsiyor gibi görünmüyordu.

Yatakta doğruldum, duştan yeni çıkmıştım, onun dik bir omurga ve yuvarlak omuzlarla kendini taşımasını izliyordum. Ocakta bir ateş yanıyordu çünkü alevleri o başlatmıştı. Uzun boşmuş gibi görünen odaya sıcaklık getiriyordu. "Ne zamandır denizciydin?"

Yavaşça bana dönmeden önce soruyu duyunca sustu.

Geçmişle ilgili sorularıma hiç cevap vermedi. Bana mümkün olduğunca az şey anlattı, sanki geçmişinin bazı kısımlarını paylaşmak ruhunun parçalarını vermeye benziyormuş gibi. "Neredeyse yirmi yıl."

Kaşlarım şaşkınlıkla yavaşça yüzüme doğru kalktı. "Vay canına. Nereye yelken açtın?"

"Her yerde."

"Peki ne için denize ?"

Soru karşısında tereddüt etti ve bu konuşmamızın sonu gibi göründü. Ama beni şaşırtarak cevap verdi. "Denizci çok cömert bir kelime. Ben bir korsandım, yağmalayan ve çalan türden."

Yargılanmadığımı hissettim. Bana ne söylerse söylesin, hakkında asla kötü düşünmeyecektim. "Hoşuna gitti mi?"

Yatağın kenarına, şöminenin tam önüne oturdu, gözleri yanımdaki duvardaydı. "Mürettebata bir mahkûm olarak katıldım ve o zamanlar hiçbir şey hakkında bir fikrim yoktu."

"Neden esir alınıldınız?"

"Kaptan Blackstorm ve ekibi görevi devraldığında sakın bir köyde yaşıyordum. Son görevlerinde mürettebatlarının bir kısmını kaybetmişlerdi ve güvertede elamana ihtiyaçları vardı. Daha yeni erkek olmuş bir çocuğu yanlarına almak istediler, ben de onun yerini aldım."

Gözlerim yumuşadı. "Çok nazıksın."

"Onun bir ailesi vardı ve benim yaşayıp yaşamadığım umurumda değildi."

Bir keder dalgası beni vurduğunda yumuşaklık kayboldu. Sesindeki acıyı duyabiliyor, bakışlarındaki dipsiz kuyuyu görebiliyordum.

"Bir önceki yıl balıkçılık yapmıştım, bu yüzden mürettebatlarına iyi bir katkı sağladım. Bana söyleneni yaptım ve yıllarca birkaç kelimedenden fazla konuşmadım. Ama sonra işler değişmeye başladı. Kaptan Blackstorm benden hoşlandı ve beni komutanı yaptı. Denizlerde uzaklara yelken açtık... ve sanırım okyanus beni bazı yönlerden iyileştirdi."

"Özlüyor musun?"

Uzun bir süre sorumu düşündü. "Eskiden olduğum kişiyi özlemiyorum. Yaşamaktan çok ölüydüm. Ya öleceğim ya da acım dinecek umuduyla her gün aynı şeyleri yapıyordum. Kaptan Blackstorm bana tanıdığı en cesur adam olduğumu söylemişti,

ama sadece ölmek istiyordum." Gözlerini duvardan ayırmadı. "Ama basitliği özlüyorum. Tek yaptığımız yelken açmak ve yağmalamaktı. Tekrar tekrar. Rüzgârlara, gelgitlere ve fırtınalara karşı. Fetihlerimizi barda büyük bir birayla kutlar ve neredeyse öldüğümüz tüm zamanlara gülerdik. Khazmuda tüm bunların zaman kaybı olduğunu, yapmamız gerekenden sadece bir dikkat dağıtma olduğunu söylüyor ama ben hala kırılmış ve şoktaydım... ve yeniden canlanmak için o zamana ihtiyacım vardı."

Hayatıyla ilgili daha fazla şey paylaşmasını umuyordum ama bu onu kendimden uzaklaştıracaksa, ona bu konuda baskı yapamazdım. "Paylaştığın için teşekkürler. Eminim çok seksi bir korsandınız." Ne zaman limana gelse, kadınlar ondan bir parça almak için can atardı. Muhtemelen muhteşem bir bronzluğu ve şimdiki gibi yırtık kasları vardı.

Gülümsemedi, sanki akıllı hâlâ karanlıktaymış gibi.

"Kral olman gerekirken nasıl yelken açılacağını bilmene şaşırdım."

"Babam, hayattaki konumu ne olursa olsun her erkeğin nasıl avlanacağını ve hayatta kalacağını bilmesi gerektiğini söylerdi. Bu yüzden bana ve Silas'a yelken açmayı, dilek tutmayı ve vahşi doğada hayatta kalmayı öğretti."

"Silas?"

Tereddüt etti, nefesi bile kesildi. "Küçük kardeşim."

Bu basit kelimelerdeki acısını hissedebiliyordum, bunu yüksek sesle söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu hissedebiliyordum. "Özür dilerim..."

"Asla kolaylaşmıyor," diye fısıldadı. "Sadece onların alışıyor." "

"Evet."

"Eğer babam bana öğretmeseydi, neredede emin değilim."

"Bunu yaptığına memnunum, çünkü seni bana getirdi."

Bana bakmak için dönmeden önce bu sözlerin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi, gözleri boş ve cansızdı... uzakta bir ışık vardı. Görüşü benimkine kilitlendiğinde, orada kaldı ve bana yeni bir derinlikle baktı.

Kollarımdaki şişlikleri, kalbimdeki ağırlığı, bacaklarımın arasındaki arzuyu hissettim. Bir erkeğe ruhumda bu kadar çok duyguyla bakacağımı hiç düşünmemiştim. Kelimelerin ötesine geçen bir bağ hissetmek. Uğruna iki kez düşünmek zorunda kalmadan ölebileceğim birine sahip olmak. Bedenim hırpalanmış ve yaralanmıştı, kalbim ölesiye dövülmüştü ama o beni iyileştirdi.

Vücuduma tırmanmadan önce yatağa yaslandı ve yüzü benimkinin hemen üzerinde, başlığa dayanana kadar üzerimde ilerledi. Kendine özgü yoğunluğuyla bana güneşiymişim, ayıymışım ve yıldızıymışım gibi baktı. Başını eğdi ve burnunu burnuma değdirerek bana bir şekilde öpücük kadar iyi gelen bir şefkat gösterdi.

Nefesimin ciğerlerimi terk ettiğini, vücudumun aynı anda hem yandığını hem de uyuştüğünü hissettim. Kalbimin göğsümden çıkıp sonsuza dek kalmak istediği onunkine atladığını hissettim.

Başını eğdi ve beni öptü, dudaklarımız yavaşça birbirine değdi, o kadar yumuşak bir öpücüktü ki gölün durgun sularına düşen bir yaprak gibiydi. Beni öperken gözleri açıldı ve hâlâ bana bakıyordu, dokunuşuna verdiğim tepkiyi izliyor ve karşılığında benim de onunkini görmeme izin veriyordu.

Başını diğer tarafa çevirdi ve beni daha sert öptü, neredeyse dudaklarımı morartacak bir öpücük verdi. Sonra dili, nefesi, her şeyi vardı. Tüm bunlar olurken kendini üzerimde tutuyordu, vücudu sıkı ve güçlüydü, güçlü kaslarından damarlar fışkırıyordu.

Kolunu sırtımın altından geçirdi ve beni hafifçe kaldırarak yatağa, başım yastığa yaslanana kadar aşağı çekti.

Üzerime geldi ve beni daha sert öptü, eliyle saçlarımı okşarken mükemmel ağzıyla beni kendine çekti. Birini yakaladı

Bedenini kalçalarımın arasına yerleştirirken, bizi ayıran kıyafetlere rağmen vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı.

Ellerim zaten ezbere bildiğim vücudunu , teninden yanan sıcaklığı, altında kabaran kasların sertliğini hissediyordu. Dudaklarım onunkilerle birlikte tutkunun içinde kayboldu ve vücudumun dağların tepesindeki karlar gibi eridiğini, bir nehir gibi aktığını hissettim.

Külotuma uzandığında, otomatik olarak kalçalarımı kaldırdım ki külotumu çıkarabilsin çünkü onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum, onu almaya ne kadar hazır olduğumu hissetmesi için sabırsızlanıyordum. Onunla birçok kez birlikte olmuşum ama nedense her geçen gün onu daha çok arzuluyordum. Boxerını indirdim, böylece büyük aleti serbest kalabildi.

Kalçaları kalçalarımın arasına kaydı ve beni katlayabilmesi için pelvisimi eğdim, böylece aleti ıslak yarığımı bulup içeri kayabildi. Girişime ulaştığı anda, sanki bunu hissetmiş, onun için ne kadar ıslak olduğumu hissetmiş gibi inledi. "Bebeğim..." İçeri itti ve yavaşça tüm yol boyunca gözleri üzerimdeydi.

Onun için inlerken parmaklarım saçlarına gömülüyor, kapılarımdan geçen başka hiçbir erkeğe benzemeyen bir şekilde beni istila ettiğini hissediyordum. Benden daha aşağı bir adamın izlerini sildi, görünmez yaralarımı hafızamdan sildi. Ayak bileklerim kıcının tepesinde birbirine bağlandı ve hiç ayrılmak istemiyormuşuz gibi birbirimize kilitlenerek yavaşça hareket ettik.

Ckapt'ca 7

Talon

Calista kollarımdayken yatakta uzanmıştım, ocaktaki ateş zar zor yanıyordu. Duvarlarda gölgeler vardı ama alevler yavaş yavaş başladıkça onlar da sönüyordu. Gözlerim kapalıydı ve son birkaç gündür sürekli seyahat ettiğim için yorgundum. Nereye gitmem gerekiyorsa Khazmuda'ya binmeye alışmıştım ama kendimi bir bütün hissetmek için kraliçe ve askerlerinin yanına binmek zorunda hissediyordum.

Sıcaklık aniden kayboldu ve beni yana doğru çeken bir sarsıntı hissettim. Yatağın yumuşaklığı gitmiş, kısık ateşin yandığı sessiz oda kaybolmuş ve karanlık olmuştu.

Gözlerim açıldı ve bir uğultu duydum, binlerce dilin uğultusu, hiç solmayan sert bir bariton. Siyah ahşaptan yapılmış yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturdum ve çıplak bedenim artık yatak odasının zemininde bıraktığım üniforma ve zırhla kaplıydı. masaya baktım, o da siyahtı ve üzerinde keskin bir bıçakla oyulmuş soluk kafatasları vardı. Uzun siyah mumlar masanın ortasında bir sıra oluşturmuş, mumlar yanlardan aşağıya doğru fokurduyordu.

Bir gölge geçti ve sonra onu gördüm.

Karşıma çıktığında her zaman giydiği gece mavisi üniformasıyla masanın başında Yeraltı Tanrısı Bahamut oturuyordu. Kolları kolçakların üzerinde düz duruyordu ve mavi yerine gri olan gözleriyle bana bakıyordu.

İşte o zaman hiç renk olmadığını fark ettim. Her şey siyah ve grinin tonlarındaydı. Gözlerim hızla sağa sola gidip geliyor, yukarıda yükselen taş kemeri, duvarda gri renkte alevler tutan siyah aplikleri görüyordu. Hatırladığım son şey sıcak bir yatakta uykuya dalmaktı, yani bu bir rüya mıydı?

"Senin sahibin benim, Talon Rothschild. Ne zaman seni alabilirim."

Gözlerim bir kez daha onunkileri buldu, hâlâ bunun gerçek mi yoksa korkunç bir rüya mı olduğundan emin değildim.

"Riviana Yıldızı'nda gazabımdan kurtuldun çünkü o topraklara girmem yasaktı ama o ormandan çıktığın anda savunmasız kaldın. Eğer ve seninle seyahat eden elf sürüsünün varlığının ziyaretimi engelleyeceğini düşündüysen, fena halde yanılmışsın. Ruhun bana borçlu ve istediğim zaman seni alabilirim."

Yani, bu bir rüya değil.

Öfkesini bastırırken çenesi belirgin bir şekilde gerildi. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir keskinlik vardı, rengi olmasa bile. "Sen *benim hizmetkârımsın* ama düşmanıma yardım ettin. Kalbe saplanan bir bıçaktan daha derin bir ihanet. Bana karşı gelmeye nasıl cüret edersin?" Başını hafifçe eğdi, öfkesi lavdan çıkan buhar gibi yükseliyordu.

"Sana karşı gelmedim-"

"Kılıcını çektin ve Caelum Tanrısını savundun. Biz yaşayanlara karışmayız ama sen kılıcınla onların kaderine karar verdin." Bir vampir hızıyla saldırdı ve yumruğunu masaya sertçe indirdi. "Ve sen de bilmeyeceğimi sandın..."

Diğer odadan bir çığlık duydum, korkmuş bir insanın çığlığı. Görmek için bakmak istedim ama gözlerim Bahamut'ta kaldı. "Beni ilgilendiren sen değildin, Bahamut. Eğer Ulu Ağaç yıkılsaydı ve Caelum Diyarı öbür dünyayı kendilerine mal etmek isteyen kara elfler tarafından istila edilseydi, o zaman ailemin ruhları risk altında olurdu. Önemsediğim insanların ruhları

perdenin bu tarafı da risk altında olurdu. Ruhumu kaybetmiş olmam başkaları için de aynı şeyi istediğim anlamına gelmez. Bu benim seçimimdi ve onlar da aynı seçimi yapmayı hak ediyorlar."

Gözleri hâlâ öfkeyle doluydu.

"Yaptığım şeyden pişman değilim." Ve yine yapardım. "Yaşayanlara müdahale etmediğini söyledin ama kara elflerle savaşıyordum, ben de müdahale etmiş olurdum. Ne yaparsam yapayım, bu bir müdahale olurdu-"

"Kenara çekilebilir ve ölümlülerin kavgalarını çözmelerine izin verebilirdiniz."

"Kenara çekilmek hâlâ bir seçimdir; yaşayanları etkileyen bir seçim. Doğru seçimi yaptığımı biliyorum ve benden pişmanlık duymayacaksınız."

Saklamaya çalıştığı sessiz bir öfkeyle bana bakmaya devam etti.

Ayak sesleri duyuldu, yavaş ve düzensiz bir yürüyüşle, et taş a çarpıyordu. Sonra biri ya da bir şey ortaya çıktı. Öne doğru kamburlaşmış, omurgası neredeyse iki büküm olmuş, bir zamanlar insana benzeyen bir yaratık geldi. Ateşten yanmış gibi görünen etiyle kahverengi paçavralar giymiş olan bu yaratık, titrek ellerinde bir kâse taşıyarak Bahamut'un oturduğu masaya doğru acı dolu bir yürüyüş yapmaya devam etti. Nefesleri derin ve güçlüydü, sanki omurgasındaki doğal olmayan bükölme nefes almasını zorlaştırıyordu.

Bakmamalıydım ama da edemedim.

Yaratık masaya ulaştı ve kaseyi Bahamut'un önüne koydu. Yüzeyden yüksek tonozlu tavana doğru yayılan buhara bakılırsa bir ruh olduğu anlaşılıyordu. Figür, arkasını dönüp geldiği yere doğru acı dolu adımlarla ilerlemeye başlamadan önce nefes alırken tısladı.

Bahamut gözlerini bir kez olsun benden ayırmamıştı.

İlk kez tedirginlik tenime battı, ışık eksikliğinden üşüdüğümü hissettim, yeraltı dünyasına dair bir anlık bir görüntü gördüm. Bahamut'la yaptığım her konuşma yaşayanların topraklarında, bulutların ve güneşin altında gerçekleşmişti. Ama şimdi, nerede olduğumuzu bilmiyordum.

Kaşığını aldı ve kâsenin içine doğru kaydırıldı. Kaşığı kaldırdığında, kaşıktan yanmış peynir ya da siyah ıspanağa benzeyen siyah bir balçık topu uzandı. Ona baktı ve küçük bir sıçramayla kâseye geri düşene kadar yavaşça gerilmesini izledi.

Sonra yanık et kokusunu fark ettim. "Biraz ister misin?"

Cevap vermemem gereken bir soru olduğunu biliyordum.

"Bir tanrı nasıl ölümsüz kalabilir?" Kaşığı kaseye daldırdı ve hareketlerini tekrarlardı, kaşıktan yavaşça kayan ve tekrar et suyuna sıçrayan siyah çamuru ortaya çıkardı. "Ruhlar."

Korku beni kolay kolay ele geçiremezdi. Normalde onu sakin ve kararlı bir şekilde savuşturabilirdim. Ama bu korku içimi yaktı ve midemde bir delik açtı. Vücudumdaki her kası gerdi, dilimde çürük meyve tadı bıraktı, tam o anda vücudumda binlerce örümcek geziniyormuş gibi hissettirdi. Yaşayanların ülkesinde hissetmediğim hisler. "Ben savaşımlı yapmadım. Amcamla savaş alanında karşılaşmadım. Hiçbir şey gerçekleşmedi. Anlaşmamızı iptal etmek istiyorum. Ölülerin geri alabilirsin, ben de onsuz savaşımlı." Bu yeteneğe çok güveniyordum, çünkü bir saniye içinde düşmanlarımla savaşmak için bir orduyu serbest bırakabiliyordum. Gelecek savaşta, ben gökyüzüne odaklanırken Barron'un askerlerini yerde meşgul etmek çok değerli olacaktı ama onsuz da yapardım. "Anlaşmamızı feshetmek istiyorum."

Bahamut kaşığı kâsenin kenarına dayadı ve sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bakışlarında neşesiz bir neşe, tüm düzgün dişlerini gösterdi. "Yatağınızdaki kadını fark ettim."

Gölgemsi bir yaratık haberim olmadan bana bakmış, rüzgârdaki bir hayalet gibi bize musallat olmuştu. Rahatsızlık tüm bedenime yayıldı. Dokunulmadan tecavüze uğramış gibi hissettim. Şartları anlamadan noktalı çizgiye imzamı atmıştım.

"Ama bunu bana gelmeden önce düşünmeliydin."

"Topraklarınıza yelken açtığımda bambaşka bir adamdım."

Gülümsemesi devam etti, sanki işbirliğimden çok direnişimden hoşlanmış gibiydi. "Yine de sana verdiğim güçlerle Akrep Vadisi'ni ve Gölge Taşı'nı fethettin-"

"Ve bağlılıklarını kendi başıma kazandığım ejderhalar."

"Riviana Yıldızını bir değil, iki kez korudun. Ölülere komuta etmeseydin bu mümkün olmazdı. Kazandığınız savaş sayesinde Kraliçe Eldinar'dan edindiğiniz bilgilerle ejderhaların gizli yerlerine yelken açtınız. Tüm bu olaylar benim yardımım olmadan gerçekleşemezdi. Yapılanlar geri alınamaz, Talon Rothschild. Bir kadını sevmeye başlaman anlaşılmamızın şartlarını değiştirmez. Tanıştığımız gün seni uyarmıştım. Sana bunun bağlayıcı olduğunu ve geri alınamayacağını söyledim ve sen de gözlerimin içine bakıp ruhunu sonsuza dek bana adadın." İçindeki öfkeli tutku sel gibi akarken sesi yavaşça yükselmeye başladı. "Yapılan şey geri alınamaz. Eğer savaş kazanırsan, benimle karşılaşacak kadar talihsiz olanların ruhlarını toplamak için sonsuza dek buraya getirilmeden önce zaferinin tadını çıkarmak için kısa bir anın olacak. Onları için gece gündüz hazırlayacaksın, böylece bir tanrıdan başkasının meydan okuyamayacağı kadar büyük bir gücü koruyabileceğim. Ve eğer savaş kaybedersen ve bunların hepsi boşa giderse..." Acı çektiğim her andan zevk alıyormuş gibi gülümsemeye devam etti. "O zaman kaderin aynı kalacak."

Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yokken ruhumu kaybetmek önemsiz gibi geliyordu ama şimdi hayatımın en büyük hatasıymış gibi hissediyordum. Khazmuda'nın kara gözleri zihnimde belirliyordu, bedenimi yerde, yaralanmadan ölmüş olarak gördüğünde hissedeceği aşılmaz keder. Dökeceği gözyaşları güneşte elmas gibi görünecekti.

Ve sonra Calista... Düşüncesine bile katlanamıyordum.

"Kalan zamanının tadını çıkar, Talon Rothschild." Kaşığını kâsesine daldırdı ve içindikilerin tekrar sıvıya izin vermek yerine bir ısırık aldı. Ruhunu kaşıktan temizleyerek yedi. Oda karardı... ve nesneler bulanıklaşmaya başladı... ve sonra, sadece bir anlığına, karanlık bir ağızdan çıkan jilet gibi keskin dişler gördüm, kayaların tepeleri gibi büyük ve sivri bir yüz, kanlı bir ay gibi kırmızı gözler ve kemikleri parçalayabilecek bir hırıltı. "Her ruhun tadı farklıdır ve ben de seninkini tatmak için sabırsızlanıyorum."

Sonra dünya değişti ve ben bir kez daha şömineye baktım. Alevler uzun zaman önce sönmüştü çünkü ocak soğuktu. Odada duman kokusu yoktu. Nefeslerim hızlı ve , sanki yeraltı dünyasından doğruca bu odaya koşmuş gibiydim. Calista'yı uyurken görmeyi beklediğim yatağa döndüm.

Yatak boştu.

Banyoya baktığımda kapının ardına kadar açık olduğunu ve içeride kimsenin olmadığını gördüm.

Olduğum yere , hareket edemiyordum, canavarın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Nereye gittin?

Khazmuda'nın sesi gözlerimin kapanmasına neden oldu, gördüğüm tarifsiz şeylerden düşüncelerimi kurtarmak için çaresizce çırpınıyordum.

Korkuyorsun. Ne oldu?

Sadece kötü bir rüya gördüm.

Talon... bir gündür yoktun.

Dehşet mideme indi ve tedirginlik onu takip etti.

Mesafe ne olursa olsun zihinlerimiz hep birbirine dokunur. Ama ben seninkini hissedemedim.

Gözlerimi açtım ve çenemi kaldırdım. Gece mavisini zırhını giymiş, okyanus gibi mavi gözleriyle duvarın karşısında duruyordu. Aynı memnun gülümseme yakışıklı yüzündeydi ve benim mutsuzluğumun tadını çıkarıyordu.

Talon mu?

Ruhumla ziyafet çekecek bir tanrının musallat olduğu bakışlarını karşılamaya devam ettim.

Kapı hızla açıldı ve Calista tökezleyerek odaya girdi. "Talon." Bahamut bir rüzgârın dumanı uçurması gibi ortadan kayboldu.

Bana doğru koştu ve beni sıkıca kavradı, yüzü göğsüme doğru ilerledi. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı?" Geri çekildi, gözleri hem hırçın hem de duygusaldı. "Nereye gittin? Khazmuda seni hissedemediğini söyledi, ben de boğulduğundan ya da..." Başka bir açıklama düşünemiyordu çünkü hiçbir açıklama yoktu. Gizli limandan bir tekneye binmeden nasıl ayrıldığını, Khazmuda ile bağlantıyı sigortayı bozmadan nasıl kopardığını, insanlar beni ararken bütün bir gün boyunca nasıl ortadan kaybolduğumu açıklayacak tek bir hikâyeye bile yoktu. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, kızgın ve çaresizce bir cevap bekliyordu.

Gördüklerim karşısında şoka girmiştim ve konuşamıyordum.

Kalbinde hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Ne oldu?

"Talon," diye bastırdı Calista. "Yataktan çıktığını hissettim ve öylece gittin..."

Söyle bana.

Ben iyiyim. Şimdi, bana bir dakika ver. "Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Yalnız kalmak için." Anlamamış gibi kelimeleri yavaşça söyledi. "Neden? Neden yalnız kalmaya ihtiyacın olsun ki?"

"Az önce yaptım."

"Ve nasıl olur da Khazmuda'nın seni hissedemeyeceği kadar yalnız olabilirsin-" "Çünkü zihnimi ona kapattım."

"Ejderhalara doğru yelken açmamız gerekirken neden bir günlüğüne ortadan kayboldun? Kraliçe Eldinar seni suda arayan adamları vardı-"

"Herkesi telaşlandırdığım için özür dilerim. Niyetim bu değildi." Bunların hiçbirisi benim niyetim değildi. Bildiğim en sıcak yatağı terk edip karanlık bir masada ruh yiyen bir canavarla yüzleşmek istememiştim.

Calista şaşkınlıkla bakışlarını bir ileri bir geri kaydırmaya devam etti. "Bu konuyu kapatalım."

"Dün gece yüzünden mi?" Öfkesi azalmaya başladı ve yerini hızla incinmişliğe bıraktı. "Ne zaman yakınlaştık, uzaklaştığını hissediyorum. Ve bu çok acıtıyor-"

"Hayır, nedeni bu değil."

"O zaman... o zaman bana neden öylece ortadan kaybolduğunu açıkla. Neden hem Khazmuda'yı hem de beni böyle korkuttun? Yalnız kalmak istediğin için neden herkesi bütün gün oyaladın-"

"Calista." Ona gerçeği söyleyemedim. Khazmuda'ya gerçeği söyleyemezdim. Bu ikisini de öldürürdü. "Bana güveniyor musun?"

Soru sorulduğunda tereddüt etti. "Talon, elbette biliyorum-" "O zaman bırak gitsin."

Gözleri tedirginlikle ileri geri gidip gelmeye devam etti, sanki bu onun için yeterli değilmiş gibi. Ama başka bir şey söylemedi.

Onu kendime çektim ve kollarımı etrafına doladım, çenem başının tepesinde duracak şekilde eğildi, kollarım bir kafesin sağlam parmaklıkları gibiydi. Onu zırhımın plakalarına doğru sıktım çünkü bırakmak . Onun küçük bedenini üzerimde hissetmek ve gözlerimi kapatıp o korkunç görüntüyü kafamdan atmak, hayatımdaki huzur ve neşeyi vahşice elimden alınmadan önce değerlendirmek istiyordum.

Kalyona bindik ve şafak vakti yelken açtık. Bu saatte dalgalar sakindi, güneş ufukta dünyanın kenarından zar zor yükseliyordu. Rüzgâr bizden yanaydı ve yelkenlerimizi gitmek istediğimiz yöne doğru dolduruyordu ve büyük gemi suyun içinde kolaylıkla süzülüyordu.

Geminin pruvasında durdum ve hâlâ kafamda canlanan görüntüyle sarsılmış bir halde ötesindeki açık denize baktım. Havadaki hareket gözüme çarptı ve Khazmuda'nın gökyüzünde süzüldüğünü gördüm, siyah bedeni mavi ve pembe fonda kabarık beyaz bulutlarla belirginleşiyordu.

Cevap istiyorum Talon. Başını çevirip bakışlarını aşağıya, bana doğru eğdi.

Calista sessizliğimi kabul etti ama Khazmuda o kadar anlayışlı değildi.
Doğru zaman geldiğinde onları sana vereceğim.

Benden ne sır saklıyorsun?

Herkesin sırları vardır, Khazmuda.

Ben değil. Senden hiçbir şey saklamıyorum, Talon Rothschild.

Suçluluk duygusunun acısını hissederek tekrar okyanusa baktım.

Taşıdığın ağırlığı hissediyorum. Bırak seninle birlikte taşıyayım.

Bunu yapmak bana acı verse de sözlerini duymazdan geldim. *Kraliçe Eldinar bir haftalık bir yolculuk olabileceğini söyledi. O kadar uzağa gidebilecek misin?*

Gücümü sorgulama.

Bu bir güç meselesi değil, dayanıklılık meselesi ve sen de çok kilolusun. Şişmanladığınızı kendiniz söylediniz. Bu sataşmanın ruh halini düzelteceğini, onu kaçınmak istediğim konudan uzaklaştıracağını umuyordum.

Dinlenmem gerekirse, yüzebilirim.

Yüzeyin altında neyin gizlendiğini bilemezsiniz.

Ben kocaman bir ejderhayım. Şansımı deneyeceğim.

"Sen bir denizcisin."

Kraliçenin sesini tanıdığımda gözlerimi Khazmuda'dan ayırdım. Doğrudan onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Adamlarım bana ayrılışıma yardım ettiğinizi söyledi."

"Çok güzel bir gemi. Daha önce hiç görmediğim türden bir işçilik." Denize açıldığım gemiler iyi yapılmış ve fırtınalara dayanmıştı ama detaylara gösterilen özen elfler tarafından inşa edilenle kıyaslanamazdı. "Suyu durgun hissettiriyor."

"Okyanusun da tıpkı ormanımızdaki tüm çiçekler gibi bir ruhu var. Ve sırlarını bizimle paylaştı."

Okyanusun ruhuna ben de dokunmuş ve onun tuzlu gözyaşlarının yaralarımı iyileştirdiğini hissetmiştim. Bu inancı Kraliçe Eldinar gibi biriyle paylaşmayı beklemiyordum.

Yüzümün yan tarafına baktı. "denizde olmak hoşuna gidiyor mu?"

"İstiyorum." Tuzun kokusu. Okyanusun püskürmesi. Uzaktaki ışığın yüzeyde dans edişi. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir soluklanma anıydı.

Bir kez daha önüne baktı, artık zırhının içinde değil, uzun kollu beyaz bir elbisenin içindeydi. Sessizce güneşin doğuşunu seyrediyor, esinti saçlarını bir omzunun üzerinden yüzüne doğru savururken benden bir adım ötede duruyordu. "Calista senin odanda mı?"

"Evet. Uykuya ihtiyacı vardı." Çünkü bütün gün boyunca uyanık kalmış, benim iyiliğim için endişelenmişti. Yola yatağa tırmanmış ve hemen bayılmıştı.

Kraliçe Eldinar yüzünü bana dönmek için vücudunu döndürdü. "O zaman belki de konuşmamız için iyi bir zamandır."

Tam olarak ne konuşmak istediğini bildiğim için hemen yüzüne bakmadım. "Sakıncası yoksa önce gün doğumunu izlemek istiyorum Majesteleri." Gündoğumu ve günbatımlarımın sınırlı olduğunu biliyordum. Bu belki de göreceğim son birkaç taneden biri olabilirdi... sonuncusu değilse bile.

Vücudunu okyanusa doğru döndürdü ve güneşin suyun yüzeyinden yansımalarını izledi. "Tabii ki. Birlikte izleyelim."

Gemideki en büyük konaklama yeri, generali ve askerleriyle görüşebileceği eksiksiz bir yemek masası vardı. Önünde bir kadeh şarapla masanın başına oturdu, etrafı mum ışığının parıltısıyla çevriliydi.

Sessizlik içinde bir kadeh şarap içmiştim ve kendime bir tane daha aldım. General Ezra yoktu ve bunun için minnettardım.

Ellerini masanın üzerinde birleştirmiş, Bahamut'un ki kadar mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Bu beni Calista'nın zümrüt gibi yeşil gözleri olduğu için minnettar etti... sonsuza dek bakabilirdim.

"Hangi cevapları aradığımı biliyorsun Ölüm Kralı."

Bakışlarını tuttum, parmaklarım bardağımın sapında duruyordu.

"Bu hikâyeyi benimle bir arkadaş olarak paylaşmanı tercih ederim. Seni sorgulayamayacak kadar sana saygı duyuyorum."

Bu kadınla tanıştığımda ondan nefret etmiş, ona her öfke duymuştum. Ama şimdi, ona karşı şefkat hissediyordum. Calista için onun hayatını kurtarmıştım ama bu noktada, için onun hayatını kurtaracaktım.

"Adamlarımdan bir tanesi bile gittiğinizi ya da geri döndüğünüzü görmedi. Ve bunlar sıradan adamlar değil. Bunlar büyük savaştan sağ çıkan askerler ve savaşçılar, en iyiler, benim korumama emanet edilenler. Bin yıldan fazla yaşadım, büyü gördüm ve bu dünyada pek çok sır buldum ama hiç kimsenin sırra kadem bastığını görmedim."

Zavallı bir yalanla onu oyalayamazdım. Merakını bağışlamasını isteyemezdim. "Seninle bir arkadaş olarak konuşacağım. Ama sırrımı bir arkadaş gibi koruyacak mısın?"

Zeki gözleri sözlerimi tepki vermeden yuttu. "Bu sırrı mezarınıza götürecek misiniz, Kraliçe Eldinar?"

Soruyu düşünürken sessizce oturmaya devam etti.

"Kocanız bile bilemez." Bilinmesi gereken en kötü kişiydi.

"Asla tutamayacağım bir söz vermem, ama hiçbir zaman bilginin önemini veya sonuçlarını anlamadan bilgiyi saklayacağıma dair bir söz vermedim." durumu ciddi bir şekilde düşünürken ve durumun ciddiyetini kavrarken uzun bir süre ellerine baktı. Sessizlik saniyeler değil dakikalar sürdü, akli iş başındaydı. Sonra bakışlarını kaldırdı ve benim bakışlarımla buluştu. "Bu sözü vermek akıllıca değil ama yine de vereceğim. Bu yükü tek başına taşıdığından şüpheleniyorum ve eğer ben seninle birlikte taşımazsam, kimse taşımayacak."

Sözleri bende beklemediğim bir duygu uyandırdı ve gözlerim beklenmedik darbeden kurtulmak için hemen başka yöne kaydı.

Bana karşı olan önyargısı onun yeteneklerini sorgulamama neden olmuştu ama şimdi tanıdığım en zeki insanlardan biri olduğuna hiç şüphe yoktu. "Teşekkür ederim."

"Dinlemeye hazırım Ölüm Kralı."

Nereden başlayacağımı bilemedim. Verdiğim kararın ve gözü kara olduğunu kabul etmek istemiyordum. "Babamın Güney Adalarının Kralı olduğunu biliyorsun. Amcam tarafından gasp edildiğini. Aslında amcam değil... Çünkü nesiller kanları seyrelimiş. Nesiller boyu barış içinde yaşadığımız ejderhaları kontrol etmek için o topraklarda yaşayan kara elfleri kullandı... ve benden her şeyimi aldı." Konuşurken gözlerim masaya kaydı. "Ailemin her bir üyesini diri diri yaktı."

Gözlerim aşağıda olduğu için tepkisini bilmiyordum ama yüz ifadesinin hiç değişmediğinden şüpheleniyordum. Kalpsiz olduğu için değil, zalimlikle sert bir yüzle yüzleşmek zorunda olan bir hükümdar olduğu için.

"Ailemin her bir ferdini severdim. Babamı. Annemi. Kız kardeşim. Kardeşimi..." Hepsinin ölümü beni hâlâ incitiyor. "Ama en acıtan şey..." Kaybı kabullenmek için onlarca yılım olmuştu ama hiçbir zaman bunu daha iyi yapamazdı. Suçluluk duygusu bu işin peşini bırakmama izin vermiyordu. "Karımı yaktılar... ve o kızıma hamileydi." Gözlerimi masadan ayırmadım ve gözyaşlarımı engellemek için ahşabın dokusuna odaklandım. "Onu bir gemiyle göndermeye çalıştım... ama o biliyordu."

"Özür dilerim, Ölüm

Kralı." "Bana Talon de."

Uzun bir duraklama oldu. "O zaman bana Eldi

de." Ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Ailem bana böyle seslenirdi. Kocam ve diğer yakın arkadaşlarım bana özel olarak böyle hitap ederler."

"Kendimi onurlandırılmış hissediyorum." Hiç olmadığım

kadar onur duydum. "Hikâyene devam et Talon."

Tekrar masaya bakmadan önce bir süre bakışlarını üzerimde tuttum. "Khazmuda beni kurtardı ve o on yıllar boyunca zamanımı olanları unutmaya çalışarak geçirdim. Canıma kıymaya çalıştım ama Khazmuda beni bağışlamak için benimle birleşti. Her şeyin geçip gideceği umuduyla denizlere açıldım ama asla . Kalyonumuzu ne kadar hızlı yüzdürürsem yüzdüreyim, mutsuzluğumdan kaçamadım."

Beni sabırla dinledi ve acele ettirmeye çalışmadı.

"Bir korsan olduğunuzda, pek çok yerde pek çok insanla tanışırsınız. Kaptanım bana Yeraltı Tanrısı Bahamut'un hikâyesini anlattı. Onu nerede bulabileceğimi söyledi, ben de oraya yelken açtım."

Gerilim, şiddeti giderek artan bir ateş gibi yükseldi. Hiçbir şey söylemedi ama etrafındaki hava değişmişti.

Bir kez daha ona bakmak için çenemi kaldırdım. "Ondan beni düşmanlarımı yenecek, karımın, çocuğumun ve soyumun geri kalanının intikamını alacak kadar güçlü kılmasını istedim. Bana ölümlere hükmetme yeteneği verdi, dünyada hâlâ özgür ejderhaların var olduğunu söyledi ve bu ana ulaşmam için gereken araçları verdi. Ama bunun bedeli ağır oldu."

"Talon..." Gözlerini hüznün kaplarken kendine olan sert güveni kaybordu. Sesinde fırtınadaki bir yağmur bulutundan daha ağır bir hayal kırıklığı vardı. "Bu borç ne zaman ödenecek?"

"Savaş bittiğinde, kazansam da kaybetsem de."

Ellerini çenesinin altına getirdi ve kafasını hafifçe eğdi, akli düşüncelerde kaybolmuştu.

"Ortadan kaybolduğumda bunun sebebi Bahamut'un beni kaçırmasıydı. Amacım ona hizmet etmek olduğu halde Ulu Ağaç'ı ve Caelum Tanrısı'nı savunduğum için bana kızgın. Özür dilemedim çünkü hiçbir şey hissetmiyorum.

pişmanlık. Kara elfler iğrenç yaratıklardı ve ölümü hak ediyorlardı."

"Savaşınız için iyi bir müttefik olabilirlerdi."

Başımı hafifçe salladım. "Kolay yoldan kazanmaktansa zor yoldan kazanmayı tercih ederim."

"Sana başka ne söyledi?"

"Anlaşmayı bitirip ruhumu kurtarmaya çalıştım ama gitmeme izin vermedi." Görünmez bir güç beni ona bağlamıştı. Yapılanları geri alamazdım. Ve yaşayan hiçbir yaratık da bunu geri alamazdı. Khazmuda ne kadar güçlü olsun, o bile bir tanrı karşısında güçsüzdü. "Bana verdiği güçlerden vazgeçeceğimi söyledim ama artık çok geç olduğunu söyledi."

"Caelum Tanrısı onunla ilgili çok az şey paylaştı, ama onun tarifsiz zalimliğinden bahsetti."

Sonsuza kadar katlanacağım bir zulüm.

"Keşke o anlaşmayı yapmasaydın, Talon."

"Bunu yaptığımda farklı bir yerdeydim." Barron Amca'nın ölümünden başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar depresyondaydım. Onun Khazmuda'nın alevlerinde yanmasını ve ailemin acı içinde çığlık attığı gibi çığlık atmasını istedim. "Ama , beni buraya getirmezdi." Çölün ortasındaki o yıldızlı gecede beni Calista'ya götürmezdi.

"Artık çok daha farklı bir yerdesin çünkü yeniden seviyorsun."

Gözlerimi masaya diktim.

"O bilmiyor..." Başımı

salladım.

"Peki ya

Khazmuda?"

"Hayır."

Benimki kadar ağır bir keder gözlerini doldurdu. "Onlara söyleyecek misin?"

"Yapamam." Calista'ya ne olacağını söyleyemezdim. Bu onun neşesini ve gülümsemesini yok ederdi. Sahip olduğumuz şeyi mahvederdi. Çok uzun zamandır hissettiğim ilk mutluluğu mahvederdi. "Yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Ve Khazmuda... bu beni öldürür." Kimin daha çok yıkılacağından emin değildim. "Onlara bunun geldiğini söylemek birlikte geçirdiğimiz her günü zehir edecek. Tek bu olacak."

Başını hafifçe sallayarak onayladı. "Haklısın."

"Öylece düşüp öleceğim ve bunu asla öğrenemeyecekler."

Bakışlarını masaya indirdi.

"Bence hiç bilmemeleri en iyisi." Beni kaybetmek yeterince zor olurdu, ama bunu durduramadıklarında sonsuza dek çekilmez bir varoluş içinde olacağımı bilmek çok daha kötüydü. Bilemezlerdi.

Gözleri aşağıda kaldı.

"Karımı çok seviyordum."

Bana bakmak için çenesini kaldırdı.

"Onu her zaman seveceğim. Birine karşı bu şekilde hissetmeyi hiç beklemiyordum." Bu kadar derinden değer bir kadınla tanışmayı beklemiyordum. Yaralarımı iyileştirecek ve kalbimin yeniden atmasını sağlayacak biriyle. Uğruna ölebileceğim biri. Tam güneşe dokunduğumda, tam baharın kalbimde çiçek açtığını hissettiğimde, çoktan karanlık ve kış olmuştu. "Bana ihtiyacı var... ve ben onu terk etmek üzereyim."

Bölüm 10

Calista

Talon'un nereye gittiğini asla öğrenemeyeceğim gerçeğini kabullenmek zorundaydım.

Ortadan kaybolmuştu. Aniden gidişiyile sarsılarak uyandım, başım yastığa düştü çünkü göğsü aniden yok olmuştu. Sarsılarak doğruldum ve karanlık yatak odasına baktım, alevler zar zor canlanıyordu ama sadece gölgeler gördüm.

Kalyondaki yolculuğumuz günlerdir sorunsuz geçiyordu, ancak fırtına bulutlarının içine girdiğinde kayalıklara dönüştü. Yağmur güverteye yağıyor, gemi ileri geri sallanıyor, masalardaki bardak ve mumlar yere düşüyordu. Daha önce hiç gemiye binmemiştim ve deniz tutmasına yatkın olduğumu çabucak öğrenmiştim.

Talon elflerin fırtınada gemiyi yönlendirmesine yardım ederken ben güvertenin altındaki odalarımızda tek başıma kaldım. Yardım etmek istedim ama denizde hiç deneyimim olmadığı için yollarından çekilmek dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Yatak başlığına yaslandım ve vücudumun ileri geri sallandığını hissettim, sakın kalmak ve hastalığın vücudumun geri kalanına yayılmasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. Fırtına gündüzden geceye kadar sürdü. Bir noktada durdu çünkü uykuya dalmıştım ve uyandığımda hareketsiz bir tekne ve sessiz bir günle karşılaştım.

Talon yanımda değildi ve iyi olduğunu umuyordum.

Giyindim ve güverteye tırmandım, tepeye çıktığımda güneş ışığını yüzümde hissettim. Deniz havası saçlarımın arasından esiyor ve midemin derinliklerinde kalan mide bulantısı dallarını yok ediyordu.

Talon'u geminin pruvasında sade bir pantolon ve uzun kollu bir gömlekle gördüm, sanki bir kraldan ziyade bir erkek olarak yelken açmayı tercih etmiş gibiydi. Yanında her zamanki elbisesi ve zarafetiyle Kraliçe Eldinar vardı. İkisi de önlerindeki okyanusa bakıyordu ama sohbet ediyor gibi görünüyorlardı.

Basamakları çıktım, sonra arkalarından yaklaştım ve aralarındaki uzak kara parçasını gördüm. Gideceğimiz yerin burası olduğunu anladığımda sustum; denizin çok uzağında, etrafında fersahlar boyunca başka hiçbir şey olmayan bir ada. Şu anda hala küçüktü, detaylar ya da gökyüzündeki ejderhalar için çok . "Görünüşe göre neredeyse ."

Talon bana bakmak için döndü, gözleri nazikti ama çoğunlukla bitkin görünüyordu. "Evet."

Kraliçe Eldinar dönüp bana baktı. "Önünüzde Thalian duruyor, hayatlarını son özgür ejderhaların savunmasına adanmış askerlerimiz tarafından korunuyor."

Aralarına girdim ve sakın okyanusun karşı kıyısına, hâlâ kadar uzakta olan adaya baktım. Daha iyi görebilmek için elimle gözlerimi ışıktan korudum ama o zaman bile karanın detayları bilinmiyordu. "Inferno'yu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Onu çok özledim."

"Rüzgârın hızına bakılırsa yarın sabah orada olacağız," dedi Talon. "Eğer o fırtına bize saldırmıyorsa çok daha erken orada olurduk." Bana baktı. "Umarım hastalanmamışsındır. Yelken herkes için değerlidir."

"Kendimi biraz kötü hissettim ama geçti." Gökyüzünde, tekнемizin üzerinde süzölmeye devam eden Khazmuda'ya baktım. Şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyorum.

kalbimde hissediyorum ve hâlâ tarif edemiyorum.

Bizi beklemene gerek yok, Khazmuda.

Talon ve ben uzun zamandır bunun için çalışıyoruz. Bunu onunla paylaşmak istiyorum.

"Khazmuda bizi beklemek istiyor."

"Biliyorum," dedi Talon. "Düşündüğümde daha sabırlıymış." Tepesindeki ejderhaya baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Kraliçe Eldinar Talon'a şefkat dolu bir bakışla baktı, halkını ve ormanlarını kurtardıktan sonra da ona bakmaya devam etti. "Onun kanatlarını sabitleyen sabır değil, sadakattir."

Gözleri Khazmuda'da kaldı ve sonra yavaşça gülümsemesi solmaya başladı ve kraliçeye hitap etti. "Nasıl devam edeceğiz Majesteleri?"

"Khazmuda akrabalarını ziyaret edebilir. Ve eminim ki Inferno da gelişinden memnun olacaktır Calista. Macabre onların toplumunun lideridir. Zekâsı da pençeleri kadar sert olan kudretli bir ejderha. Vahşidir ama güvenini kazandıktan sonra çok naziktir. İkna etmen gereken kişi o."

"Her ejderhayla ayrı ayrı konuşamaz mıyım?" Talon sordu.

"Bu çabayı nasıl isterseniz öyle sürdürebilirsiniz," dedi Kraliçe Eldinar. "Ama Macabre gururlu bir ejderhadır ve onun desteği olmadan bu işin peşine düşersen sonsuz bir tepeye tırmanmış olursun."

Talon soğuk bir sesle, "Kulağa bir diktatör gibi geliyor," dedi.

"Soydaşlarına karşı çok korumacıdır," dedi Kraliçe Eldinar. "Her ejderhanın iyiliğini kendi kişisel sorumluluğu olarak görüyor. Onların türünü korumak için yaptığımız her şeye rağmen, bize güvenmesi uzun zaman aldı. Yıllardır bizden şüpheleniyor, sahte nezaketimizin gizlediği gerçek yüzümüzü göstermemizi bekliyordu. Güvensizliğinin olduğunu hatırlamaya çalışın, çünkü türlerinden pek çok kişi

Büyük Savaş uzun zaman önceydi. İkiniz de o dönemde yaşamadınız ve yakın atalarınız da yaşamadı ama Macabre ve ben bunu çok iyi hatırlıyoruz. En az güvendiği kişiler erkeklerdir."

Talon derin bir iç çekti. "Riviana Yıldızı'nı korumak ve Thalian'a yelken açmak işin kolay kısmıymış gibi görünüyor."

"Başarılı olacağımızı düşünüyor musun?" Kraliçe Eldinar'a sordum.

"Cevaplaması zor bir soru," dedi. "Aynı soruyu bana birkaç hafta önce sormuş olsaydınız, size şu anda durduğumuz yerde durmayacağımızı söyledim. Ölüm Kralı'nın asla benim müttefikim olamayacağını söyledim. Bu anın asla söyledim. Ama ejderhaların yaşadığı gizli toprakların görüş alanındayız. Macabre'ı buranın güvenliğinden ayrılıp senin için savaşmaya ikna edebileceğini sanmıyorum ama bunun imkânsız olduğunu da düşünmüyorum."

Talon'a baktım.

Yenilgi dolu gözlerle bana baktı.

"Belki Inferno yardımcı olabilir. Bir süredir orada." "Belki," dedi ciddiyle.

"Ve Macabre'nin Khazmuda'yı seveceğini biliyoruz."

"Ne düşüneceğinden emin değilim," dedi Talon. "Khazmuda'yı bir yabancı olarak görebilir."

Kraliçe Eldinar sessizce izin isteyip geminin pruvasından ayrılmadan önce ufka bir kez daha baktı.

Talon parmaklarını saçlarında gezdirirken kısılmış gözleri mavi ufka bakıyordu.

"Yorgun olmalısın."

"Uzun bir geceydi."

"Seni özledim." Her geçen gün daha da ve bununla savaşmaya çalışmadım. Kalbimin kolumda atmasına izin verdim. Ağzımın söylemeye korktuğu kelimeleri gözlerimin söylemesine izin verdim. Ona sadece bakmadım, ruhunun derinliklerine baktım.

Yavaşça bana döndü, gözleri aniden hüznünlendi. "Ben de seni özledim."

Ertesi sabah uyandığımızda ada çok yakındı.

Ortasında yüksek bir dağ bulunan yemyeşil ve yemyeşil, güzel bir cennete benziyordu. Kıyılar beyazdı, hava ve ağaclar anakaradakilerden farklıydı.

Ejderhaları kışkırtmak istemediğim için zırhımı ve kılıcımı giymedim. Zaten bir savaşta onlara karşı hiç şansım yoktu. Elbiselerimden birini sandaletlerimle birlikte giydim, hava başka bir şey giymek için fazla sıcak ve nemliydi.

Talon yine de üniformasını ve zırhını giymiş, pelerini arkasında dalgalanarak pruvanın üzerinde durmuş, kendi adına başka bir ülkeyi fethetmek üzere olan bir kral gibi görünüyordu. Ama kılıcını aşağıdaki kamaramızda bırakmıştı.

Limana yaklaştık, ahşap rıhtım berrak mavi su koyuna kadar uzanıyordu. Kıyı boyunca suya yakın yapılar görünüyordu, yanlarında topları olan diğer kalyonlar bekliyordu. Burası bir savaş istasyonuydu ama daha önce hiç kimsenin Thalian'a yelken açmadığından şüpheleniyordum. Ada muhtemelen bin yıl boyunca el değmeden kalmıştı.

Rıhtıma yaklaştığımızda, gemiyi emniyete almak için denize atılan halatları alan muhafızlar belirdi. Zırhları elflerden farklıydı, güneş gibi parlayan parlak bir deniz mavisiydi. Bu bir

Ağaçların ve suyun mükemmel karışımı, onları adanın manzarasıyla kamufle eden bir renk.

Üç kalyon rıhtıma bağlandı ve önce Kraliçe Eldinar, ardından da Ezra Amca karaya çıktı. Thalian muhafızları gemileri emniyete alıp içindeki erzakları boşaltırken diğer herkes de aynı şeyi yaptı.

Talon, Kraliçe Eldinar'ın yanında yerini aldı ve eşitlermiş gibi birlikte yürüdüler. Ben de amcamın peşine takıldım ve ortak bir bölgenin kral ve kraliçesi gibi görünen iki hükümdarın önden gittiğini gördüm. İkisi de güzel insanlardı, bu yüzden karı koca olduklarını varsaymak da kolay olurdu. Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmamıştım ama Kraliçe Eldinar'ın gece gündüz her zaman ne kadar nefes kesici olduğunu görmek beni biraz mahcup hissettirdi. En iyi günümde bile, asla onun gibi .

Kıyıya geçtik ve ardından kıyı boyunca inşa edilmiş, her biri suya ve kıyıya vuran hafif dalgalara bakan bina gruplarına girdik.

Daha fazla muhafız kraliçeyi karşılamaya hazırды ve ilki öne çıktığında, onun sorumlu kişi olduğunu varsaydım. "Kraliçe Eldinar." Derin bir şekilde eğildi ve arkasında duran diğerleri de öyle yaptı. Başlarını eğdiklerinde, abartılı bir saygı ifadesi gibi uzun bir süre öyle kaldılar.

Kraliçe Eldinar gülümsemedi ama halkına bakarken gözlerinde bir nezaket vardı. "Thalian Muhafızları, bu özel yeri koruduğunuz ve pullu dostlarımızı muhafaza ettiğiniz için teşekkür ederiz. Fedakârlıklarınızı her gün hatırlıyoruz."

"Teşekkür , Kraliçe Eldinar." Hızlıca bir selam daha verdi.

Kraliçe Eldinar yanındaki Talon'a hafifçe döndü. "Riviana Yıldızı'nın müttefiki ve benim sevgili dostum olan Ölüm Kralı'nı takdim edebilir miyim? Lütfen ona uygun bir konaklama yeri sağlayın. Her şeyi yiyen bir diyeti var."

"Topraklarınızdayken et olmadan da yaşayabilirim," dedi Talon hemen. "Benim için özel bir hazırlık yapmayın."

Kraliçe Eldinar muhafızların komutanına dönmeden önce bir süre ona baktı. "Ölüm Kralı Macabre'ye bir ricada bulunmak için geldi. Bu iş bittikten sonra topraklarımıza döneceğiz. Getirdiğim askerler yeni rotasyonu alacak, böylece siz de evlerinize, ailelerinize dönebileceksiniz."

Komutan Talon'a bakmadı ve onun sözlerini itiraz etmeden kabul etti. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Muhafızlardan biri Talon'a yaklaştı ve hafifçe eğildi. "Size kalacağınız yere kadar eşlik edeceğim Ölüm Kralı. Bu taraftan." Önden gitti ve bizi binaların yanından geçen toprak bir patikadan geçirerek en uçtaki mütevazı ama özel bir eve ulaştırdı. Kapı bizim için açıldığında içinde bir yatak, bir şömine, küçük bir oturma alanı ve özel bir banyo bulunan tek yatak odalı bir kulübe ortaya çıktı. "Umarım burası uygundur, Majesteleri."

"Öyle," dedi Talon. "Teşekkür ."

Diğer iki gardiyan içeri girdi ve eşyalarımızı kanepeye yerleştirdi. Kim olduğumu sorgulamadılar.

"Gün boyunca size su ve yemek getireceğiz." Eşyalarımızı taşımasına yardım eden muhafızlarla birlikte ayrılmadan önce bir kez daha selam verdi.

Şimdi bir kulübede yalnızdık, pencereden okyanus görünüyordu, hava burada evde olduğundan çok daha sıcaktı. Duvardaki sanat eserlerine baktım, deniz kabukları ve egzotik kuş resimleri. Sonunda en çok arzuladığımız yere varmıştık ama o an gerçek gibi gelmiyordu. Inferno'nun gözlerinin içine bakana kadar da gerçek hissetmeyecektim.

Sonra kafamın içinde onun sesini duydum. ***CALISTA, ZIHNINI HISSEDIYORUM... AMA BU SEN OLAMAZSIN.***

Gülümsedim. Evet, öyle.

BU NASIL ?

Bu uzun bir hikaye. Çok uzun bir hikaye.

İÇİN SABIRSIZLANIYORUM. AMA ÖNCE SENİ GÖRMEK İSTİYORUM.

Ben de seni görmek istiyorum. "Inferno burada olduğumuzu biliyor." Dışarıda bir gümbürtü duyuldu.

Pencereden dışarı baktım ve beyaz kıyıya karşı Khazmuda'nın koyu renkli pullarını gördüm.

Talon kapıya doğru yöneldi. "İşte aracımız."

Evden ayrıldık ve beyaz kumların üzerinde Khazmuda'nın oturduğu yere doğru yürüdük, karanlık gözleri aydınlık ortamda kömür gibiydi. Vücudunu indirdi, böylece biz ayrılmadan önce sabitlenmiş olan eyerine tırmanabildik.

Talon önce benim kalkmama yardım etti, sonra da tırmanıp arkama oturdu. Atın üzerinde yaptığı gibi, Khazmuda'nın omurgasından çıkan çivilerden birine tutunmadan önce beni yerimde tutmak için kolunu belime doladı. "Sıkı tutun."

Kolunu tuttum ve gökyüzüne doğru yükseldiğimizi hissettim, saçlarım hemen savruldu ve yüzüne çarptı. Biz dağlarla birlikte yükselirken dünya küçüldü. Khazmuda, kudretli kırmızı pulları aramak için karanın üzerinde süzülüyordu.

ZİHNİNİN HİSSEDIYORUM.

"Yaklaşıyoruz," dedim. ?

KUZEY ZIRVESİ'NDEKİ VADI. GÜN BATIMINI İZLEMEK İÇİN EN SEVDİĞİM YER.

"Kuzey ucunda olduğunu söyledi," dedim.

Khazmuda konuştu doğrudan içine benim düşünceler. ***Zihnini hissediyorum.***

Khazmuda yönünü değiştirdi ve görünen toprakların üzerinde süzüldü

ISSIZ.

"Bebeğim, aşağı bak."

Aşağıdaki yeşilliğe baktım ve çimenlerin üzerinde parlak pullar gördüm. Her biri parlak güneşin ışığını yansıtan farklı renklerde pullar sergileyen birkaç ejderha güneşin tadını çıkarıyordu. "Vay canına, bunlardan en az beş tane var."

Kanepeden düşmek üzere olan bir çocuk gibi yana doğru eğildiğimde Talon'un kolu belime sıkıca sarıldı. "İnanması zor, değil mi?"

Khazmuda, Inferno'nun tarif ettiği vadiye yaklaştıkça irtifa kaybetti. Sonra onun serin çimenlerle kontrast oluşturan parlak kırmızı pullarını gördüm, Khazmuda gibi iriydi, başını gururla dik tutuyordu.

"Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Khazmuda her zamankinden daha yumuşak bir iniş yaptı, muhtemelen Talon yerine binici olduğum için. Karnını yere indirdi, böylece benim için de aşağı inmek kolay olacaktı. Önce Talon indi, sonra ayaklarımı yere basmama yardım etti.

Toprağı altımda hissettiğimde, Khazmuda ile aynı yoğunlukta sevdiğim, güçlü kırmızı pulları olan ejderhaya koştum. Ona doğru koşarken dudaklarımda bir gülümseme hissettim, kendimi o kadar özgür hissediyordum ki kanatlanıp uçabilirdim.

Sarılmam için burnunu eğdi, gözleri şefkatli ve sıcaktı. **YÜZÜNÜ GÖRMEYELİ ÇOK UZUN ZAMAN OLDU.**

Burnuyla çarpıştım ve sonra ona sarılmak için tutundum, elimden geldiğince bir ejderhaya sarılmak için.

Başını içime daldırdı, sonra alçak bir mırıltı, bir memnuniyet iç çekişi çıkardı.

"Pulların hatırladığımdan daha da güzelmiş."

BILIYORUM.

Ona bakmak için uzaklaşmadan önce kıkırdadım. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

YAPARIZ. Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerini Talon'a diktiği anda, gözleri belirgin bir küçümsemeyle daraldı. **YAPABİLECEĞİN İLK ŞEY ONU NEDEN BURAYA GETİRDİĞİNİ AÇIKLAMAK.**

Talon öne çıktı ama mesafesini korudu, Khazmuda da onun arkasındaydı. Inferno'ya sert bir bakışla baktı, sanki hoş karşılanmayacağını bekliyordu... ya da Inferno'nun gözlerindeki öfkeyi okuyabiliyordu.

Tekrar Inferno'ya döndüm. "Talon kötülüğün değil iyiliğin adamı olduğunu kanıtladı."

Inferno bakışlarını bana çevirdi. **ONU SON GÖRDÜĞÜNÜZDE KILIÇLARINIZLA VURUŞMUŞTUNUZ-**

"O zamandan beri çok şey oldu. Sen gittikten sonra General Titan beni almak için Riviana Yıldızına yürüdü ve Talon beni kurtarmaya gelmeseydi başarılı olacak ve tüm ormanı yakıp yıkacaktı. Beni ve ormanı kurtardı. Kara elfler, elflerin güneyde bir savaşı olduğunu fark ettiklerinde, Caelum Diyarını ormanın içinden ele geçirmeye karar verdiler. Sayıca azdık çünkü Behemothlar ve goblinlerle ittifak kurmuşlardı. Talon olmasaydı, şimdi hepimiz ölmüş olurduk." Talon'un beni duyamayacağından emin olmak için sesimi alçalttım. "Onu her şey için affettim ve artık kalbimdeki adam o."

Inferno tüm bu süre boyunca bana kızgınlıkla bakmıştı ama bakışlarımdaki samimiyeti görmüş olmalı ki düşmanlığı yavaş yavaş azaldı.

"Ona güvenebilirsiniz."

Inferno bir süre daha bana baktıktan sonra burun deliklerinden yüksek sesle bir iç çekti. **O BİR KRAL OLABILIR AMA SEN KALBİMİN . BENCE DAHA FAZLASINI HAK EDİYORSUN.**

"Bu doğru olsa bile, istediğim tek erkek o."

Inferno bana bakmaya devam etti. **ONA OLAN SEVGİNİZ ÇOK DERİN.**

Bu gözlem karşısında gözlerimi kırıştırdım ve gerçeğin acısını yüreğimde hissettim. "Öyle..."

Gözlerindeki hayal kırıklığı belirgindi ama yavaş yavaş kaybolmaya başladı. **O ZAMAN BEN DE ONU SEVMEYE ÇALIŞACAĞIM.**

Sevginin gözlerimi yaktığını hissettim. Minnettarlık duygusunu hissettim. "Teşekkür ederim." Avucumu burnunun etrafındaki yumuşak pullara bastırdım ve başımı yan tarafa yasladım, jilet gibi keskin dişlerine çok yakındım ama hiç korkmuyordum.

Talon'a döndüğümde, bir dakika önce olduğu yerdeydi ve hâlâ bize bakıyordu. "Seni tekrar görmek güzel, Inferno."

Inferno için yüksek sesle konuştum. "Sen de, Ölüm Kralı."

Talon, "Kraliçe Eldinar ricamızı yerine getirebilmemiz için bize bu topraklara geçiş izni verdi," dedi. "Sizin herhangi bir başarınız oldu mu?"

HAYIR.

Talon'un gözleri hayal kırıklığıyla gerildi.

AMA BEN KENDİME AIT BİR SAVUNMA YAPMADIM. ZAMANIMI EJDERHALARLA BİR İLİŞKİ KURMAYA ÇALIŞARAK GEÇİRDİM. BENİ BU ADAYA KABUL ETTİLER AMA BANA BİR YABANCI GIBİ DAVRANMAYA DEVAM EDİYORLAR. İLİŞKİLERİ BİN YILDIR SÜRÜYOR, BU YÜZDEN ONLARI YENİ ARKADAŞLIKLAR KURMAYA İKNA ETMEK PEK KOLAY DEĞİL. NE YAZIK KI ZAMANIMIN ÇOĞUNU YALNIZ GEÇİRİYORUM. AMA YİNE DE MINNETTARIM ÇÜNKÜ EN AZINDAN ÖZGÜRÜM.

Talon hafifçe başını salladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

ARKADAŞLARIMIN NASIL OLDUĞUNU BENİ DAHA DA DIŞLAYACAKLAR.

"Macabre hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

BİRÇOK EŞİ VE BİRÇOK YAVRUSU VAR.

"Ejderhaların tek eşli olduğunu sanıyordum." Talon sordu.

ÖYLELER. AMA O DEĞİL.

"Popüler birine benziyor."

ÇOK GÜZEL PULLARI VAR.

"Onun hakkında ne kadar çok şey duyarsam, ondan o kadar az hoşlanıyorum."

KABA BİRİ OLSAYDI DİĞER EJDERHALAR SAYGI DUYMAZDI.

"Dişi ejderhalar neden onu başka eşlerle paylaşmak istesin ki?"

ÇÜNKÜ NÜFUSLARINI ARTIRMAK SON DERECE ÖNEMLİDİR. BİR EJDERHA YUMURTLAMADAN ÖNCE İKİ YIL BOYUNCA HAMİLE KALIR VE BU YUMURTALARDAN SADECE BİR YA DA İKİ TANESİ ÇATLAR. BÜYÜK SAVAŞTA KENDİLERİNDEN KAYBETTİLER. MACABRE BİR KRALA EŞDEĞERDİR, BU YÜZDEN BİRÇOK DIŞI ONUN YAVRULARINA SAHİP OLMAK İSTER.

Talon, Inferno'nun kendisiyle paylaştıklarını düşünürken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Macabre ile doğrudan konuşmak ve Güney Adalarındaki ejderhaları kurtarmak için ondan yardım istemek niyetindeydim. Ama şimdi korkarım ki benimle konuşmakla ilgilenmeyecek."

VARSAYIMINIZ DOĞRU. İNSANLARDAN NEFRET EDERLER. SIZI BU ADADA GÖRMEKTEN HIÇ HOŞNUT OLMAYACAKLAR.

"Belki de sen ve Khazmuda onu birlikte ikna edebilirsiniz."

DENEYEBİLİRİZ. ANCAK ONLARI BURADAN AYRILMAYA VE HAYATLARINI RİSKE ATMAYA PEK TEŞVİK EDECEK BİR ŞEY OLDUĞUNU SANMIYORUM. BÜYÜK SAVAŞ UZUN ZAMAN ÖNCE OLMASINA RAĞMEN, HALA BU KAYBIN YASINI TUTUYORLAR. HALA İYİLEŞİYORLAR. ZAMANI ÖLÜMLÜLERDEN FARKLI İŞLERİZ. YÜZ YIL ÖNCE OLANLAR DÜN GIBI GELİYOR. BIN YIL ÖNCE OLANLAR BİR YIL GIBI GELİR. ONLAR SADECE TOPLUMLARINI YENİDEN İNŞA ETMEKLE İLGİLENİYORLAR. VE GÜNEY ADALARI ÇOK OLDUĞU İÇİN, ARALARINDA BİR KARA PARÇASI OLDUĞU İÇİN, AMCANIZIN ZULMÜNDEN ASLA RISK ALTINDA OLMAYACAKLAR.

Talon sessizleşti ve denize doğru baktı, rüzgâr pelerinini dalgalandırırken dimdik duruyordu. Yakışıklı yüzü şaşkınlıkla sertleşmişti, düşünceleri gözlerinin arkasında ve etinin altında çarpıyordu. Yüksek sesle konuştu ama sadece kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Buraya kadar boşuna gelmedim..."

Onun hayal kırıklığını görmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak canını yakıyordu. Hemen gidip Macabre'yle kendim yüzleşemedim. "Yapabileceğimiz en iyi şey bunun onları nasıl etkilediğini hatırlatmak. Bu ejderhaları tanımıyor olabilirler ama onlar hâlâ ejderha. Ve durum tersine dönseydi, akrabalarının yardımlarına koşacağını umarlardı."

EJDERHA NÜFUSU INSANOĞLUNUN ÇAĞINDAN BERİ OLDUKÇA AZALMIŞTI. ÇOK AZI KALDI. ELLERİNDEKİ AZ ŞEYİ DE GARANTISIZ RISKE ATMAK MANTIKLI DEĞİL.

"Bu adada kaç ejderha yaşıyor?" Talon tekrar Inferno'ya döndü.

BELKI YETMİŞ YETİŞKİN. ÇOK DAHA FAZLA YAVRU VAR.

Talon'un gözleri sanki düşünüyormuş gibi sabit duruyordu. "Daha fazlasını umuyordum ama yetmiş yeterli."

BU DA HER BİRİNİN AYNI FIKIRDE OLDUĞUNU VARSAYARSAK -KI BÖYLE BİR ŞEY OLMAYACAK.

Talon, "Kimsenin geldiğini görmediği elli ejderhadan oluşan bir saldırı güçlü bir saldırıdır," dedi. "Yavruların büyümesi ne kadar sürer?"

TAM BOYUTA ULAŞMALARI İÇİN EN AZ ON YIL GEÇMESİ GEREKİYOR.

Talon durumu düşünürken bakışlarını yere kaydırды, kolları hâlâ göğsündeydi.

Inferno'nun burnunu ovmaya devam ettim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Talon konuştu. "Ejderhalar bu topraklarda güvende ve uzun bir süre daha güvende kalabilirler. Burası güzel bir yer ama yine de bir ada ve bir noktada burayı aşacaklar. Nüfusları ancak bu kadar artabilir. Bizim için savaşılırsa, sadece soydaşlarını kurtarmakla kalmayacaklar, Kral Barron öldürüldüğünde ve bu topraklar kötülükten arındırıldığında, ejderhalar orayı kendi toprakları olarak sahiplenebilirler. Ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok toprağı olan güzel bir yer."

YENİ KRAL OLARAK GÜNEY ADALARINI YÖNETMEYECEK MİSİN?

Gözleri yere düştü. "Tek arzum ailemin intikamını almak. Krallığı geri almak hiç umurumda olmadı, sadece tahtta oturan pisliği temizlemek. Ejderhalar alabilir."

Kalbim heyecanla çarpıyordu. Benimle benim krallığımda yaşayabilmek için kendi krallığından vazgeçecek miydi? Akrep Vadisi'nde ya da Riviana Yıldızı'nda birlikte yaşayabilirdik. Ya da belki ben onun kraliçesiyken o Gölge Taşı'nı kral olarak yönetmeye devam ederdi.

ELİMİZDEKİ TEK AÇI BU, O YÜZDEN BUNU KULLANMALIYIZ. AMA BELKİ DE MACABRE'YE SANA ISINMASI İÇİN BİR ŞANS VERMELİSİN. SENİ GÖRDÜĞÜNDE ÇOK HOŞNUTSUZ OLACAK.

"Bu zaman kaybı olacak," dedi Talon. "Sen onların türündensin ve aylardır buradasın ve seni görmezden gelmeye devam ediyorlar. Buraya bir amaç için geldim ve bu amaç konusunda şeffaf olmazsam, bu onu daha da şüphelendirir. Hayır, sadede geleceğim ve sadede geleceğim. En azından o zaman bana saygı duyacaktır."

SANA ASLA SAYGI DUYACAĞINI SANMIYORUM, ÖLÜM KRALI.

"Bana öyle deme," dedi. "Talon iyi." "Macabre neye benziyor?" diye sordum.

O BURADAKİ EN BÜYÜK EJDERHA, DUMAN RENGİNDE PULLARI VAR. BULUTLU BİR GÜNDE, GÖKYÜZÜNDE GÖRÜNMEZ OLUR. SUYUN ÜZERİNDE UÇARKEN YÜZEYE KARIŞIR. SAHİP OLDUĞU TEK RENK GÖZLERİ. O DA BÜYÜLEYİCİ BİR MAVİ. PULLARI RENKSİZ OLABILIR AMA YINE DE YANARDÖNERDİR.

"Onu nerede bulacağımızı biliyor musun?" Talon sordu.

DIŞI YOLDAŞLARIYLA PAYLAŞTIĞI MAĞARALARDAN BİRİNDE YAŞIYOR.

"O zaman kendimizi tanıtalım." Talon Khazmuda'ya döndü, böylece terazisini kaldırıp eyere tırmanabildi.

"Şimdi mi?" İnanamayarak sordum.

Talon, Khazmuda'nın sırtına tırmandı ve etkileyici yüksekliğinden bana baktı. Talon'u ejderhasının tepesinde görmeyeli uzun zaman olmuştu ve siyah zırhı Khazmuda'nın vücudunu koruyan koyu renk pullarla eşleşirken ne kadar muhteşem göründüğünü hatırladım. "Yakında adasında insanların olduğunu fark edecek. Belki de bu haberi bizden duymalı."

"Bence Kraliçe Eldinar'dan bizi tanıştırmasını istemeliyiz," dedim. "Böylece ondan yardım istemeden önce karakterimize kefil olabilir."

Talon sözlerimi değerlendirdi. "Onu bizim için savaşmaya ikna etmemize yardım etmeyeceğini söyledi ama haklısın, bu daha iyi bir yaklaşım olurdu. Kraliçe Eldinar ile konuşacağız ve Macabre ile ne zaman konuşacağımıza karar vereceğiz."

Inferno burnunu indirip bana baktı. **SENI BIRAKMAMI İSTER MISIN?**

Gülümsedim. "Uzun oldu."

TIRMANMAK YUKARI. İSTERİM KI BİLMEK NEREDE SENİN ZİYARET EDEBILMEM İÇİN KONAKLAMA YERLERİ VAR.
Başını biraz daha eğdi, böylece burnuna tırmanabildim ve beni sırtına kaldırdı, böylece sivri uçlarından birine tutunabildim.

Talon, Khazmuda'nın üzerinde oturduğu yerden dikkatle izledi, eysiz tek başıma bir ejderhaya binmemden dolayı gözle görülür bir şekilde endişeliydi. "Inferno, yavaş git."

KRALİÇEME NASIL BAKACAĞIMI BİLİYORUM. Bana baktı.
omzunun üzerinden. , **CALISTA.**

Sivri uçlardan birine tutundum.

Inferno yerden atladı, ama Khazmuda'dan çok daha kolay uçtu, gökyüzüne fırlamak yerine ileriye doğru süzüldü. Yavaşça yükseldikten sonra alçaktan uçarak beni kulübemizin bulunduğu güneğe geri götürdü. Açık sahile inmeden önce suyun üzerinde süzüldü ve olabildiğince yumuşak bir iniş yaptı. Kanatlarını katladı ve sonra karnının üzerine yattı, böylece ben de aşağı kayarak yumuşak kumun üzerine inebildim.

Kurak Kumlar'dan beri toprağı bu kadar yumuşak hissetmemiştim. Aklıma hızlı bir geri dönüş geldi, Khazmuda'nın karanlıktaki görüntüsünü hatırladım... ve sonra Ölüm Kralı'nın ortaya çıkışını.

Khazmuda bir an sonra yere düştü ve Talon ejderhasından atlayıp sabit ayakları üzerinde kuma indi. Ağırılığa rağmen

Giydiği zırh ve nemden kaynaklanan sıcaklık, onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

"Kraliçe Eldinar'la konuşacağız," dedi Talon. "Ve size planı bildireceğiz." Kumdan ayrıldık ve binaların arasındaki patikada yürümeden önce sert zemine doğru yol aldık. Ağaçların gölgeliklerinde kuş sesleri yükseliyordu, dünya gözlerimi kısmama neden olacak kadar canlı bir renge bürünmüştü. Riviana Star'dan farklıydı ama bir o kadar da güzeldi.

Kraliçe Eldinar'ın kraliyet odalarını ayırt etmek kolaydı çünkü en görkemlileri onlardı ve en çok muhafızları vardı. Bunlardan dördü çift kapının dışında, daha fazlası da onu bu gizli adadaki hiç kimseden korumayan güverte boyunca görevlendirilmişti.

İçeri girdiğimizde Kraliçe Eldinar beyaz elbisesini çıkarmış, omuzlarını, boğazının çukurunu ve göğsünün büyük kısmını açıkta bırakan ince askılı yeşil bir elbise giymişti. Ayrıca uzun bir elbise yerine kısa bir elbise giymişti ve saçında pembe ve turuncu egzotik çiçeklerle dolu bir çiçek tacı vardı.

Çamurla kaplı bir çuval giyse yine de odadaki en güzel kadın olabilirdi ama şu anda ölümlüden tanrı gibi görünüyordu. Muhafızların kendisi için hazırladığı taze meyve tabaklarının bulunduğu bir masaya oturdu.

Ezra Amca da onunla birlikte oturuyordu, onun görünüşüne o kadar kapılmıştı ki bizi fark etmesi bir anını aldı. "Kalacak yeriniz uygun mu?" Sandalyeden kalktı ve ellerini arkasında birleştirerek bize hitap etti.

"Evet," diye yanıtladı Talon. "Teşekkür ."

"Oturun," dedi Kraliçe Eldinar. "Yolculuklarımızdan dolayı hepimiz yorgunuz."

"Haklısınız, yüzden kısa keseceğim," dedi Talon. "Bizi Macabre ile tanıştırmayı istiyorum. Sizin huzurunuzda onunla tanışmanın onu daha az korunaklı yapacağını düşünüyorum. Bunu yapmaya istekli misiniz?"

"Elbette. Varlığınızdan onu zaten haberdar ettim, böylece beklenmedik görünüşünüzle ejderhaları korkutmayacaksınız."

"Onunla konuştun mu?" Talon biraz şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Benim de bir yeteneğim olduğunu unutuyorsun." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Macabre bu kıyılara ulaştığımızda aklıma geldi. Birbirimize hükümdar dostları olarak davranıyoruz ama zaman içinde bu ilişki derinleşerek bir dostluğa dönüştü."

"Peki ya gelişimize tepkisi?" Ben sordum.

Uzun bir süre durakladı, sırt desteği olmayan sandalyede dümdüz oturuyordu, sarı saçları sanki biri düzenlemiş gibi omuzlarına mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. "Hoşnutsuzdu. İnsanlara olan nefreti yaşadığı sürece devam edecek bir şey. Ama ona senin ejderhaların olduğu kadar elflerin de dostu olduğuna ve onların konumuna asla ihanet etmeyeceğine dair söz verdim. Ayrıca Khazmuda ile kaynaştığınızı da söyledim ve bu ilişkiyi onaylamasa da, bu onu gerçekten onun davasının bir müttefiki ikna etti - çünkü hiçbir ejderha onu sevmediği sürece bir insanla kaynaşmaz."

Talon takdirle başını salladı. "Ona ne zaman yaklaşabiliriz?"

"Yarın gün batımında. Macabre'ye adadaki varlığınızı kabul etmesi için zaman tanımak en iyisi. Çok hızlı yaklaşırsak onu bunaltırız. Ayrıca yolculuktan sonra kendime gelmek için de zamana ihtiyacım var. Karada denizde olduğumdan çok daha iyiyim."

Onu gemide pek görmemiştim ama gördüğümde de her zamanki gibi dengeli ve zarif görünüyordu. Eğer deniz tutmasıyla mücadele ediyorsa bile hiçbir belirti vermiyordu. "İyi saklıyorsunuz, Majesteleri."

"Bir hükümdar asla zayıf görünemez," dedi. "Bu benim yüküm."

"O zaman yarın akşam burada buluşuruz," dedi Talon. "Umarım yarın kendini daha iyi hissedersin."

Hafifçe gülümsedi. "Eminim yaparım Ölüm Kralı. Akşamınızın tadını çıkarın. Ada çok güzel bir yer."

Talon ağır üniformasından ve zırhından sıkılmış olmalı ki üniformasını dolapta bıraktı ve sadece pantolonunu giydi. Akşam yemeğimizi yedikten sonra birlikte sahilde oturduk ve yumuşak suya baktık. Gün batımı adanın diğer tarafındaydı ama yine de gökyüzünün soluk pembe ve turuncu renklere dönüştüğünü görebiliyorduk. Uzun süre bu şekilde oturduk, rahat bir sessizlik içinde manzaranın tadını çıkardık, güneş kaybolurken kuşlar da sessizleşiyordu.

Dalgalar o kadar küçüktü ki su okyanustan bir göle benziyordu.
"Dalgalar çok nazik."

"Resif yüzünden." "Resif
mi?"

Denizi işaret etti. "Şu anda ışığın çoğu kaybolduğu için görmek zor ama adanın çoğunu çevreleyen bir mercan kayalığı var. Elfler rıhtımlarını inşa etmek için burayı seçmiş olmalılar çünkü resifte bir kırılma noktası var. Dalgaların çoğunu yakalıyor, bu yüzden ondan sonraki her şey yumuşak."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Ev," dedi. "Bizim de resiflerimiz vardı..."

Suya baktım, ışık solmaya devam ediyordu.

"Burası bana bazı yönlerden orayı hatırlatıyor. Yazın gibi sıcaktı ama bu kadar nemli değildi."

"Göreceğim için
heyecanlıyım." "Aynı
olmayacak."

"Ama bazı şeyler asla değişmez."

Kumu bıraktı, yere düşmüş dalları ve kurumuş palmiye yapraklarını topladı ve önüme bir yığın halinde koydu. Sonra cebinden bir kibrit çıkardı ve ateşe verdi. Alevler canlanır canlanmaz yükseklerle fırladı ama sonra hızla sakin bir seviyeye indi.

Aramızda bir ayak bırakarak yanımdaki yerine döndü.

Okyanus karanlığın içinde kaybolurken ateşin yanışını izledim. Güneş gittiğinden beri hava oldukça serindi ve ateş iyi gelmişti. Buraya olan yolculuğumu, o iskeleye adım atana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir yerde olduğumu düşünürken alevlere bakmaya devam .

Yanımdaki Talon'a bakmak için .

Alevlere bakarken dirseklerini dizlerine dayadı, koyu renk gözleri alevlerin içinde kaybolmuş gibiydi. Saniyeler geçti ve gözlerini kırpmadı. Bütün bir dakika boyunca gözlerini kırpmadı. Yolculuk boyunca tıraş olmamıştı, bu yüzden çenesindeki gölge onu tanıdığımdan beri en kalın halini almıştı. Normalde çenesi bakımlıydı ama bu kırılaşmış görüntüsü de hoşuma gitmişti. Saçına ne yaptığı ya da ne giydiği önemli değildi. O hâlâ gördüğüm en yakışıklı adamdı. Kalbim uzun zamandır ilk kez dolu hissediyordu... annemin ölümünden beri. "Talon."

Bana dönüp bakmadan önce gözleri bir süre daha alevlerde kaldı, bakışları yorgunluk ve keder karışımıydı. Kol kaslarının arasındaki kesiklerin, ateşin parlaklığı nedeniyle uzun gölgeleri vardı. Sertliği, yolculukları boyunca biriktirdiği yara izleri ortadaydı.

İçimde barındırdığım duygular göğsümün içinde sıkı bir top haline getirilmiş ve kilit altına alınmıştı, ancak bu kafesin parmaklıkları zamanla zayıflıyordu. Bu duygular o Riviana Star'a gelmeden önce de vardı, sadece görmezden geliyordum çünkü kalbimde yanan şeyi kabullenmeyi reddediyordum. Ama şimdi bunu kabul etmek zorundaydım... ve onu kucaklamak istiyordum. "I-"

"Macabre'yi ikna edebilir miyiz bilmiyorum, edemezsek ne yapacağımızdan da emin değilim. Siyah elmaslarla bile neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum."

Tereddüt ettim çünkü daha önce hiç sözümü kesmemişti, hararetli bir tartışmaya girmediğimiz sürece. Ama sanki söylediklerimi duymamış ya da duymak istemiyormuş gibi sözümü tamamen kesti. "Siyah elmaslar..." On yılımı Kurak Kumlar'da onları aramakla geçirmiştım ama ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne için bunlar?"

"Emicilikleri nedeniyle diğer maddelerden farklıdırlar. Daha koyu renkler daha fazla ışık emer ve sonuç olarak daha fazla ısı yayar. Aynı şekilde çalışırlar ama enerji ile."

Bu konu o kadar ilgimi çekmişti ki sözümü kesmesi önemsiz göründü. "Ne için enerji?"

Karanlık gözleri benimkilere bakmaya devam etti. "O ormanın dışında birbirimizle dövüştüğümüzde, sen Inferno ile kaynaşmıştın. Bunun ne kadar farklı hissettirdiğini hatırlıyor musun?"

kılıç kaldırdığımıza inanmak zordu. Ondan kaçmaya çalıştığıma inanmak zordu, oysa şimdi her zaman onunla birlikte olmak istiyordum. Hayatım hep hayatta kalmak üzerine kuruluydu, bu yüzden geleceğimin neye hiç düşünmemiştim ama şimdi aynı siyah saçlara ve gözlere sahip küçük bir çocuk hayal ediyordum. Onlarla birlikte, rüyalarımda bile hiç düşünmediğim bir hayat hayal ettim. "Evet, kendimi güçlü hissettim."

"Çünkü Inferno yeteneklerini seninle paylaştı. Aynı kanı taşıyorsunuz, bu yüzden o güçleri size aktarabilir. Ama bu enerji sınırlıdır. Saatler, günler ya da bir hafta sürebilecek bir savaşta o enerjiyi tüketebilirsiniz. Ve eğer çok fazla alırsanız, ejderhanız ölür."

Inferno'nun yere yığıldığını, adamların silah olarak dişlerini ve sivri uçlarını toplamak için harekete geçtiğini hayal ettim. "O zaman onun güçlerini kullanmayacağım."

"Onun güçlerini kullanmanız *gerekıyor*," dedi. "Bu savaşı kazanmak istiyorsak her şeye ihtiyacımız var."

"Yani, siyah elmaslar ek enerji mi sağlıyor?"

"Evet. Onun gücünü ve elmaslardan gelen enerjiyi kullanmanızı sağlar. Bunun süresi dolduğunda, ejderhanın enerjisi tükenmeye başlayacak. Sigortanın bütünlüğüne rağmen enerjinin sadece tek bir yönde toplanması talihsizlik. Kendisi de savaşırken Khazmuda'nın enerjisini savaşta kullanmak bencilce geliyor. Keşke kendi enerjimi kullanabilseydim."

"Ben de istiyorum." Kılıcımı Inferno'nun enerjisiyle kullanmak bencilce geliyordu. "Kara elmaslar hakkında bunu nasıl öğrendin?"

"Ben öğrenmedim. Benimle paylaşıldı."

"Kim tarafından?"

Başka tarafa baktı. "Bahamut. Bana onları nerede bulacağımı söyledi ve bu yüzden krallıklarınızı fethettim."

Savaş için adamlara ihtiyacı vardı ama bu daha büyük bir nedendi. O gecenin anıları gözümün önüne geldi, güçlü kara ejderhanın kalemi parçaladığını gördüm. Bütün gün kumu kazmaktan sırtımda güneşin yanığını hissediyordum. Anılar canımı yakıyordu ama artık hiçbir şey Talon'a karşı hissettiklerimi değiştiremezdi. Bir yara izi kadar kalıcıydı.

"Özür dilerim."

"Seni çoktan affettim, Talon."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama hayatımın geri kalanı için üzgün olacağım... ve sonsuza kadar."

Boş gözlerinde alevlerin dans ettiği ateşi izlemesini izledim.

"Elmasları nasıl kullanıyorsun?"

Sanki başlattığı konuşmayı istemiyormuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı.

"Sen, bu adamla temas halinde olduğun sürece

Elmaslar, onları kurutacaksın. Ağırlığı dağıtmak için onları zırhımın içine yerleştirmeye niyetlendim. Aynı şeyi senin için de yapacağım."

"Bütün elmasları almalısın-"

"Bu savaş benim için önemli ama senin hayatın daha önemli. Dürüst olmak gerekirse, savaşa dahil olup olmayacağınızdan bile emin değilim."

"Neden ki? Benden sana yardım etmemi istedin."

"Ve ettin de."

"Beni kılıçla eğittin. Bana yeteneğim olduğunu söyledin. Savaşta bana ihtiyacın olduğunu söyledin."

"Bu daha önceydi..."

"Neyden önce?"

Ateşe baktı ve sessizliğin kaynamasına izin verdi. Cevabı hiç gelmedi. "Siyah elmaslar nadirdir. O kadar nadir ki sadece birkaç parça bulabildim. Senin ve arkadaşının bulduğu parça şimdiye kadar rastladıklarımın en büyüğü."

"Eğer beni savaşta istemiyorsanız, o zaman onları giymemin bir anlamı yok."

"Ama yakın olacaksın ve gerektiğinde durdurulamaz olmanı istiyorum."

"Ailen ve o zebaniler tarafından hapsedilen ejderhalar için savaşmayı tercih ederim-"

"Sen bunların ikisinden de daha ."

"Hiç sanmıyorum." Khazmuda ve Inferno'yu tüm kalbimle seviyordum. Hapsedilen diğer ejderhalarla tanışırsam onları da seveceğimi biliyordum. "Benim hayatım onlarınkinden daha önemli değil."

"Benim için öyle." Dönüp tekrar bana baktı, gözleri yine o kendine has yoğunluğundaydı. "Ailem öldü ve kendini öldürtmek

onları geri getirmeyecek. Ben de ejderhaların özgür olmasını istiyorum, ama hayatımdaki en önemli kişinin pahasına değil."

Kalbim bir yumruğa dönüştü ve canımı acıtacak kadar sıkıldı. Ruhumun onun avuçlarına kayıp gittiğini hissettim. Tıpkı Inferno'yla kaynaştığım gibi tüm varlığımın onunla kaynaştığını hissettim. Bu bağ kelimelerin ötesindeydi, deneyimlediğim her şeyin ötesindeydi. Zihnim farkına varmadan bedenim hareket etti ve parmaklarım saçlarının derinliklerinde, ağrıyan ağzım onun kindeydi. Onu, önümüzde inşa ettiğinden daha sıcak yanan bir ateşle öptüm.

Beni kumun üzerinde sırtüstü yatırdı ve dizginleri elimden kaparak liderliği ele geçirdi. Başını çevirip beni öpmeden önce alt dudağımı nazikçe ısırdı, sonra geri çekilip burnumu kendi burnuyla okşadı ve bir başka ateşli öpücük için içeri girdi.

Kum bütün gün güneşe maruz kaldığı için hâlâ sıcaktı ve o üzerimde durup alevler sırtını ısıtırken beni öperken, elleri beni kurtarmak için popomu çekiştirirken ben yumuşaklığına gömüldüm.

Alevlerin ışığında bizi izleyen herkes tarafından görülebiliyorduk ama Talon pantolonunun önünü indirdi ve açık kalçalarımın arasına yerleşti, kilidin içindeki bir anahtar gibi yerine kayd ve sonra battı, aleti zaten kendi adına sahiplendiği toprakları işgal etti. Eli tekrar saçlarımdaydı ve içimde beni öptü, dudaklarımızın tutkusuyla inlemelerimizi susturdu.

Bölüm 11

Talon

Ertesi sabah uyandığımda Calista hâlâ uyuyordu. Yatağı terk ettiğimde uyanmadı ama dönüp çarşaflara sarıldı ve tüm kaptı.

Dolapta bulduğum giysileri, kısa kollu pamuklu bir gömlek ve pantolonu giydim ve kendi başıma idare edebileceğim bir yelkenli bulana kadar iskeleden aşağı yürüdüm. Olta takımları zaten içindeydi ve berrak suyun üzerinde yola koyuldum ve resifteki kırılmayı geçtim.

Khazmuda'nın güçlü sesi zihnimde yankılandı. **Günaydın.**

Nerede uyudun?

Inferno bana en sevdiği plajı gösterdi. Orada birlikte uyuduk.

Kulağa hoş geliyor.

Ne yapıyorsun? Zihninin hissedebiliyorum.

Tepkisinden korktuğum için neredeyse söylemeyecektim. ***Balık tutmak.***

Neden?

Özlüyorum. Ve sevdiğim şeylerin tadını çıkarmak için fazla zamanım kalmadı. Çocukken babam ve Silas'la birlikte günü teknede geçirirdik. Tek istediğim güneşten uzaklaşmaktı.

ve eve gitmek... ve Şimdi böyle bir gün daha geçirmek için her Şeyimi verirdim.

Anlıyorum.

Sakin bir yer buldu umda yelkenleri indirdim ve önümüzdeki bir saat içinde bir Şeyler umarak oltamı a la birlikte suya bıraktım. Calista'nın bunu yiyip yemeyece inden emin değildim çünkü elflerle birlikte kaldıktan sonra vejetaryen olmuş gibiydi ama sorun değildi.

Arkadaş ister misin?

Her Şeyi korkutup , Khazmuda.

Bu doğru. Bazen ne kadar korkunç ve vahşi olduğumu unutuyorum.

Sırttım. Hayır, .

Haklısın. Bilmiyorum.

Inferno ile işler nasıl?

Ejderhalarla dolu bir adada olmasına rağmen yalnız. Burada olduğum için mutlu.

 kinizin iyi ge inmesine sevindim.

 l ekleri muhteşem.

Tekrar gülümsedim. Seninki kadar muhteşem değil.

*Ağır bir duraklama oldu. **Teşekkür , Talon.***

Sahile döndüm ve balığı ateşte piŐirdim. Elimde çok fazla baharat yoktu, bu yüzden idare ettim. Meyve

Ağaçlardan kolayca erişilebilir, bu yüzden balığın tuzluluğunu tamamlamak için tatlılığını kullanarak yemeğe dahil ettim.

Calista birkaç dakika sonra üzerinde elbisesi, gözleri hala uyanık bir şekilde dışarı çıktı. Yanımdaki kumların üzerine dizlerinin üzerine çöktü, elbisesi kalçalarına kadar yükselmişti. "Bu balık mı?"

"Onların biriyle resifi geçtim."

"Bunu yakaladın mı?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla. "Sana eskiden denizci olduğumu söylemiştim."

"Bu uzun zaman önce değil miydi?"

"Bu bir kılıcı kavramak gibidir. Bir kez öğrendin mi, asla unutmazsın." Tavayı ateşin üzerinden aldım ve soğuması için kuma yerleştirdim. "İki kişiye yetecek kadar yaptım, ama kendini baskı altında hissetme."

"Kesinlikle biraz istiyorum. Harika kokuyor."

Yemeği iki tabağa paylaştırdım ve ateşin önünde yedik, güneş hala gökyüzünde alçakta, bu yüzden serin bir sabahtı. Dalgalar hafifti, ateş kısıktı ve son yirmi yıldır her sabah yaptığımız gibi birlikte yedik. En çok değer verdiğim anlar nedense en çok acı verenlerdi.

"Sen kanın efendisisin. Denizin efendisisin. Ve şimdi de yemek pişirme ustasisin." Bir kenara koymadan önce tabağındaki her şeyi yedi. "Baban sana yemek yapmayı öğretti mi?"

Hafifçe alay ettim. "Hayır. O tuz ve biber arasındaki farkı bilmez."

Kıkırdadı. "Peki nasıl öğrendin?"

Tabağımı bitirdim ve bir kenara koydum. "Bir yıl boyunca bir balıkçı köyünde tek başıma bir kulübede yaşadım. Her şeyi öğrendim."

Güneş karayı ısıtmaya başlayana kadar sahilde birlikte oturduk. Sonra kumların üzerindeki kulübemize döndük, duş aldık, tekrar

ve günün göz açıp kapayıncaya kadar geçmesini sağladı. Ne olduğunu anlayamadan neredeyse gün batıyordu.

Bir parçam Macabre'nin hayır demesini istiyordu, böylece bunu mümkün olduğunca uzatabilir ve Bahamut'u kandırabilirdim. Ama bir tanrı olarak her Şeyi görüyor, her Şeyi biliyor gibiydi. Riviana Yıldızı'na girmesi yasaklanmış olsa da orada neler olduğunu tam olarak biliyordu.

 kimiz Kraliçe Eldinar'ın kraliyet odasına yürüdük ve o bize katılmaya hazır olana kadar dışarıda bekledik.

"Ne söyleyeceğini biliyor musun?" Calista buraya geldiğimizde giydiği zeytin yeşili elbisenin aynısını giymişti, bu renk yeşil gözlerini ön plana çıkarıyordu. Kraliçe sunumunda zaman muhteşemdi, güzelliği doğal dünyayla yarışan bir kadındı ama Calista'nın içinde yanan ateş onda yoktu. Onun gücüne ya da cesaretine sahip değildi. Onun kalbine sahip değildi. Belki de kalbimin atışından dolayı görüşüm  arpıktı ama Calista'nın güzelliği o kadar g c lyd  ki, doğrudan güneşe bakmak gibiydi.

Calista bana baktı.

Ben de baktım.

Kaşları kalktı.

Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı.

"Ne söyleyeceğini biliyor musun diye sordum."

Onu duymuş olsaydım bile, zümrüt gibi bakan gözlerinde kaybolmuş, unutmuş olmalıydım. "Evet." Tüm zamanımı Calista ile deniz kenarında geçirdiğim için bunu hiç düşünmemiştim. Gelecek hakkında endişelenmek yerine şimdiki zamana değer vermeyi seçmiştim.

Çift kapı açıldı ve Kraliçe Eldinar yanında General Ezra ile göründü, onun yanından hiç ayrılmayan, onu hükümdarı ama aynı zamanda bencilce karısı olarak yönlendiren kişisel muhafızı. "Beni takip edin."  n kapıya giden güverteden indi ve

ağaçların arasındaki toprak patikaya doğru ilerledi ve deniz kenarındaki kulübemizin aksi yönüne doğru gitti.

Calista ve ben on dakika boyunca onu takip ettik, güneş ufukta kaybolurken kıyı boyunca yürüdük.

Boş bir kumsalda durdu, toplantı alanını aydınlatmak için büyük şenlik ateşleri yakılmıştı. Çıplak ayakla kumların üzerinde yürüdü ve sonra durdu, elbisesi okyanustan gelen esintiyle hareket ediyordu.

Khazmuda ona nerede olduğumuzu söyledikten sonra arkama indi. Inferno onun yanına indi, sonra Calista'ya doğru adım attı ve başını eğerek sanki yavrusuymuş gibi ona baktı.

Başını arkaya doğru eğip yukarı baktı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. O kadar güzel ve içten bir gülümsemeydi ki bakmaktan başka bir şey yapamadım. Önümüzdeki zor zamanlarda tadını çıkarmak için ezberlemekten başka bir şey yapamadım.

Inferno geri adım atmadan önce burnunu kızın yanağına sürttü.

Calista önüne baktı ve yavaşça gülümsemesi kayboldu, ancak gözlerinde hala bir ipucu vardı.

Bakmaya devam ettim.

Bunu hissetmiş olmalı çünkü bana bakmak için döndü.

Yeşil gözleri ateşi yansıtıyor, kalbinin ritmiyle dans eden parlak zümrüt alevler gibi görünüyordu.

Ezberlemek istediğim bir başka an.

"Korkunç yaklaşıyor." Kraliçe Eldinar birkaç metre durmaya devam etti ve kudretli ejderhayı duman pullarıyla karşılamaya hazırlandı.

İleriye baktım ve bekledim, mavi gökyüzü pembe ve mor doğru derinleşiyordu. Önümüzdeki yirmi dakika içinde hava kararacak ve sıcaklık serin ve hoş bir hal alacaktı. Döndüm

gökyüzüne baktı ve onu yukarıda gördü, sadece gün batımında gökyüzü sertleştiği için fark edilebiliyordu. Pulları gerçekten de duman gibi koyu renkliydi ama yine de bir inci gibi yanardönerdi. Khazmuda'nınkine rakip olan geniş kanat açıklığıyla, tek başına bütün bir köye dehşet saçabilecek kadar büyük bir ejderhaydı.

Yere inmeden önce yavaşlamaya hiç niyeti yokmuş gibi artan bir hızla yere indi. Yere yaklaştığında kanatlarını açmadı, yere bir sarsıntı gönderecek kadar güçlü inmeyi seçti. Kum, pençelerinin etrafına bozuk bir su gibi sıçradı.

Meşalelerin ışığında daha da inanılmaz görünüyordu, pulları her açıdan parlıyordu. Kraliçe Eldinar'la aynı zarafete sahipti, sanki başına görünmez bir taç oturmuş gibi kendini tamamen dik tutuyordu.

Bakışlarını bana çevirmeden önce kısa bir süre Kraliçe Eldinar'a baktı. Bakışları anında düşmanca bir hal aldı, sanki ben de Kraliçe Eldinar'ın iddia ettiği gibi onun topraklarında istenmeyen biriymişim gibi. Küçümsemesinin ne kadar derin olduğunu, elinde kalan tek yuvasını tehdit ettiğim için beni öldürmeyi ne kadar istediğini anlatmak için tek kelime etmesine gerek yoktu.

"Korkunç." Kraliçe Eldinar onun boyuna kıyasla bir leke gibiydi. Normalde gücü ve güzelliği nedeniyle odadaki en büyük kişiydi ama bu güçlü ejderha tarafından çabucak küçüldü.

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirmeden önce bir an için onun sesine direndi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum."

Sesini dışarıya yansıttı ve beni de dahil etti, muhtemelen Kraliçe Eldinar ona ejderhalarla konuşma yeteneğim olduğunu söylediği için. **Öyle.** Bakışları tekrar bana kaydı. **Ondan düşündüğümden daha az . Kibrinin kokusunu gibi alabiliyorum.**

Ahırdaki bir atın kokusunu alıyorum. Bir ejderhanın onunla kaynaşacak kadar saf olması ona bizden herhangi bir bağlılık kazandırmaz. Buraya gelmesine izin verdiğin için hayal kırıklığına uğradım. Savaşığım çoğu adamdan daha sert bir omurgası vardı, bana konuşma fırsatı bile vermeden aklından geçenleri yüzüme karşı söyledi.

"Ben de ondan hoşlanmadım."

Macabre bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Karakteri hakkındaki görüşüm aynıydı - ta ki o değiştirene kadar. Benim saygımı kendi istediği kazanmadı. Başkalarına olan özgeci bağlılığı sayesinde oldu. Bir kötü adam yerine bir kahraman gördüğüm için oldu. Etin altındaki kalbi gördüğüm için oldu. Eğer ona bir şans vererseniz, siz de aynı şeyi hissedebilirsiniz."

Erkeklerle zaten bir şans verdim ve bakın ne oldu.

Konuşmaya ben de katılmaya karar verdim. "Ben benden önce gelenler gibi değilim. İnsanoğlunun tehlikeli niyetleri olduğunu ve güvenilmez olduğunu varsaymakta haklısınız. Onların sizin için her zaman bir tehdit olacağını varsaymakta haklısınız. Ama ben asla ırkımın geri kalanı gibi olmadım. Ejderhamla çoğu insanla kurduğumdan daha güçlü bir ilişkim var. Onun için hayatımı feda edebilirim."

Macabre acımasız bakışlarını sürdürdü.

"Tarih tekerrür edecek. İnsanlar her zaman güç ve ölümsüzlük isteyecek ve bunu elde etmek için senin peşinden gelecekler. Benim türümden hoşlanmaman beni rahatsız etmiyor çünkü ben de onlardan aynı şekilde nefret ediyorum." Kendi uzak amcam güç için tüm ailemi öldürdü. Bütün bir soyu yok etti. Hamile bir kadını diri diri yaktı. "Ben ejderhaların, tüm ejderhaların dostuyum ve size saygı duyuyor ve sizden korkuyorum."

Benden korkmalısın, insan.

"Benim adım Talon."

İnsan. Kraliçe Eldinar'a tekrar baktı. **Neden beni bu tanıtıma maruz bırakıyorsun?**

"Çünkü size söyleyecek bir şeyi var. Onu dinlemeden önce, Riviana Yıldızı için neler yaptığını anlamanızı istiyorum. Güneyden gelen insanlar ormanı ele geçirmeye çalıştı ama Talon onları kılıcı ve güçleriyle durdurdu. Riviana Yıldızı kara elfler tarafından tehdit edildiğinde ve Caelum Gerçeği neredeyse tehlikeye girdiğinde, Talon onu kurtardı. Zırhımı delen bıçaklar yüzünden zaten dizlerimin üstündeydim ama Talon benim için olan bıçakları aldığı için hayatta kaldım. Riviana Yıldızı düşseydi, tek başına kalacaktın Macabre. Dünyadaki tek müttefikin yok olacaktı."

Macabre bakışlarını tekrar bana çevirdi. **Eminim bu insanın sana yardım etmek için sebepleri vardır.**

"Tek bir nedeni var," dedim. "O da yanımda duran kadın." Bana güveneceğini umarak dürüst olmayı seçtim. Kendimi ne kadar satmaya çalışırsam, o kadar şüphelenecekti. "Onun ormana olan sevgisi benim de ormanı sevmemi sağladı. Ve Caelum Diyarı tehlikeye girdiğinde onu kılıcım ile ve bana bahşedilen güçlerle savundum - çünkü ailem diğer tarafta yaşıyor. Çünkü onun ailesi de diğer tarafta yaşıyor. Çünkü bir gün o da oraya gidecek." Onun güçlü gözlerine baktım ve kendime benzer birini gördüm, herkese olan güvenini kaybetmiş birini. "Riviana Yıldızı'nı kurtarmadan önce elflere karşı hiçbir sevgim yoktu ama şimdi bu sevgi okyanus kadar derin. Ama doğduğum andan itibaren bana ejderhalara saygı duymam öğretili. Onların ateş püskürtme yeteneğine sahip ölümsüz yaratıklardan daha fazlası oldukları öğretili. Dost ve müttefik oldukları öğretili. Uzun zaman önce ölmüş olmalıydım ama Khazmuda beni bir değil iki kez kurtardı. Türünüze olan sevgimi kanıtlamak için zaten yaptığım her şeyden daha fazlasını yapamam."

Bu yapbozun bir parçası eksik. İyiliğimi kazanmaya bu kadar kararlı olduğuna göre benden bir şey istediğin açık. İsteğini söyle ki reddedebileyim.

Söylediğim her şey onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Orada öylece sessizce durabilirdim.

Kraliçe Eldinar kenara ve bu işi çözmeyi bana bıraktı.

Khazmuda ve Calista'dan uzaklaşarak bir adım öne çıktım. "Babam uzun yıllar önce Güney Adalarının Kralıydı. Nesiller boyunca Ejderhaların Kralı Konstantin ile aynı sınırı paylaştık."

Ejderhalar insanlar gibi yüz ifadesi takınmazdı. Gözleri büyümez, kaşlarını çatmaz ya da gülümsemezlerdi, bu yüzden bu bilginin onun için bir anlamı olup olmadığını bilmek zordu. Gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti.

"Uyum içinde bir arada yaşadık. Biz asla onların topraklarına girmedik, onlar da asla bizim hayvanlarımızla beslenmedi. Her zaman müttefiktik, ama hayat nesiller boyunca barış içinde geçti, bu yüzden güçlerimizi bir düşmana karşı birleştirmek için hiçbir neden yoktu. Korkunç bir günde her şey değişti. Uzak bir akrabam aileme karşı bir darbe düzenledi ve karanlık elflerin gücünü kullanarak Constantine ve akrabalarını zihinsel boyun eğmeye zorladı. İsteksiz katılımcılar olarak ejderhalarla birlikte Güney Adalarına saldırdı ve ailemin her bir üyesini diri diri yaktı." Bu hikâyeyi kaç kez anlatmış olursam olayım, hâlâ canımı yakıyordu. "Karşınızda durmamın tek sebebi Khazmuda'nın beni yakmadan hemen önce kurtarmış olması."

Macabre bakışlarını Khazmuda'ya çevirdi. **Neden diğerleri kara büyüye direnemezken sen direnebildin?**

Bilmiyorum. Ama neredeyse başarıyorlardı. Kafatasımı delen ve yavaşça beynime yaklaşan bir bıçak gibi hissettim. Bir şekilde onu çıkarmaya zorladım ve Talon'un acısını hissettim. Onun yardıma ihtiyacı olan bir ejderha olduğunu sanıyordum.

Neden akrabın yerine onu kurtardın? Ses tonunda ağır bir suçlama vardı.

Çünkü kurtarılamazlardı. Kaybolmuşlardı.

Macabre ona bakmaya devam etti. **Bir insanla birleştin. Senin türünü köleleştiren ırkla.**

Aynı ırdan olabilirler ama aynı insanlar değiller. Bir çürük elma tüm ağacın çürük olduğu anlamına gelmez. Onlarca yıldır kaynaşmış durumdayız ve bu süre zarfında sevgimiz, dostluğumuz ve bağımız derinleşti. Onu bir eşimi ya da bir yavruyu sevdiğim gibi sevmiyorum ama aynı derinlikte seviyorum.

"Teşekkür , Khazmuda."

Macabre'nin gözleri tekrar bana kaydı, hâlâ şüpheyle bulanıktı.

"Khazmuda ve ben Güney Adalarındaki ejderhaları serbest bırakmaya niyetliyiz. Ama bunu tek başımıza yapamayız. Talep ettiğim tüm ordularla yapamayız. Bizimle birlikte savaşacak ejderhalara ihtiyacımız var. Aksi takdirde hiç şansımız yok."

Yani bizden sizinle birlikte savaşmamızı istiyorsunuz.

"Evet."

Başarı şansı yok Talon. Sana yardım etmeyi kabul etsem bile, Güney Adalarına ulaştığımız anda karanlık elfler tarafından zihinsel olarak köleleştiriliriz. Aynı zihinsel hapishanede kapana kısıılırız. Bu planın lanetli. Herhangi bir ejderhanın insanoğluna hizmet etmeye zorlanması fikri terazime vurulmuş bir damga gibi, ama türümüzün son örneğini onlar için riske atmayacağım.

Planı suya . Bir ejderhayı köleleştirmek için birçok elfin odaklanması ve birkaç dakika gerekir. Önce Constantine'i aldılar çünkü en zorunun o olacağını biliyorlardı. Ondan sonra kaos ve dehşet başladı ve bizi bağlayıp teker teker tuzağa düşürdüler, bizi yere sabitlemek için kendi akrabalarımızı kullandılar. Savaşın sıcaklığında, böyle bir fırsat için zaman olmayacak.

Hâlâ benden diğer ejderhaları öldürmemi istiyorsun ki bunu yapmayacağım. Onların eylemleri kendilerine ait değil.

"Ben de ejderhaları öldürmek istemiyorum. Ama ejderhaların dikkati kendi rakipleri tarafından dağıtılmazsa, aşağıda içimizi boşaltırlar. Amcamı öldürmek ve kara elfleri katletmek için yeterli zamana ihtiyacım var. Elfler gittiğinde, ejderhalar özgür olacak."

Macabre uzun bir sessizlik boyunca bana baktı. **Sarsılmaz bir plan sunsanız bile cevabım değişmez. Kara büyü tarafından fethedilen ejderhalar için üzülüyorum ama bizim hayatta kalmamız en büyük öneme sahip. Ölümlülerin hepsi öldüğü için unuttukları Büyük Savaş'ın yaralarını hâlâ sarıyoruz.**

Bunu bekliyordum ama yine de hayal kırıklığı yarattı. "Ejderhalar ölmez Macabre. Bu da sonsuza dek köleleştirildikleri anlamına gelir. kadar tarifsiz bir zulüm ki, düşünmesi bile acı veriyor." de katlanmak zorunda kalacağım bir zulüm. "Eğer bu adada kalmayı seçersen-"

Beni istediğiniz kadar korkak olarak gösterebilirsiniz ama bu cevabımı değiştirmeyecek. Eğer durum tersine dönseydi, benim için gelmelerini beklemezdim. Ejderhaların son sırasını korumalarını beklerdim.

"Sizi terk etmelerini beklersiniz ama bunu istemezsiniz."

Cevabımı verdim, Talon.

"Bu ada sizi sonsuza dek tutamaz. Sizin boyutunuzdaki yaratıklar için yeterince büyük değil. Soyunuz sonsuza kadar yaşar, bu yüzden yavru üretmeye devam ederseniz, tüm doğal kaynaklarınızı tüketecek ve burayı çorak bir araziye dönüştüreceksiniz. Ayrılmak zorunda kalacaksınız ve sonra nereye gideceksiniz?"

O zamana kadar çok daha büyük bir nüfusa sahip olacağız ve bu nedenle daha zorlu bir düşman olacağız. Ne olursa olsun alacağız

Bizi yakmaya çalıştıkları gibi insanları da istediğimiz topraklar.

İçimi bir öfke sarsıntısı kapladı ama harekete geçemedim. "Demek sadece kendini düşünüyorsun."

Bana bakarken hareketsizdi. **Evet.**

"Yani, insanları fethediyorsunuz, onları kızdırıyorsunuz ve sonra bir gün ayaklanıp sizi fethediyorlar. Bu döngü hiç bitmez. Benim daha iyi bir fikrim var. Güney Adalarındaki ejderhaları kurtarmamıza yardım et. Constantine'den alınan topraklara sahip çıkın. Deniz kenarında, ihtiyaç duyabileceğinizden çok daha fazla toprakta, lanetlenmekten kurtardığınız akrabalarınızla birlikte huzur içinde yaşayın." Çok yaklaşmışım ama çok . Macabre tanıdığım en inatçı ejderhaydı. "Lütfen."

Ejderhaları kadar önemsiyormuş gibi davranma. Tek umursadığın intikamın ve tacın-

"Tacı almayacağım. Size daha önce de söylediğim gibi, ben diğer insanlar gibi değilim. Ailemin intikamını almalıyım ama aynı zamanda ejderhaların yeniden özgürce uçtuğunu görmeliyim. Amcamın eylemleri bana ait değildi ama kendimi sorumlu hissediyorum çünkü onun bir planı olduğunu ve bunu durdurmadım." Olan her şey benim hatamdı. Sadece ailemi kaybetmedim, ejderhalar da tüm uygarlıklarını kaybetti. Hepsi benim omurgasızlığım yüzünden oldu. "Suçluluk duygusu yıllardır içimi kemiriyor. *Hepsini* düzeltene kadar huzur bulamayacağım. Çok şey istediğimin farkındayım. Ama yardımınıza ihtiyacım var. Khazmuda ve Inferno ejderhalarıyla başa çıkmak için yeterli değil. Benim ölümler üzerindeki gücüm de öyle."

Gözleri kısıldı. **Bir tanrının gücünü kullanıyorsun.**

"Evet..."

Yeraltı Dünyası Tanrısı hediyelerini özgürce paylaşmaz.

"İnan bana, bedava değildi."

Tek yaptığı bana bakmaktı.

"Lütfen..."

Cevabımın değişmeyeceği konusunda seni uyarmıştım-

"Sana söylediklerimden sonra hayatına nasıl devam edebilirsin? Kara büyü tarafından *köleleştirilmiş* yüzlerce ejderha var. Onlara lanet olası atlar gibi davranılıyor. Ölümü dileyen kadar korkunç bir varoluşa katlanıyorlar. Ve sen burada lanet adanda oturup gün batımını mı izleyeceksin? Kral Constantine ile birçok kez konuştum, tanıdığım en cesur ve en ejderhaydı. Şu anda oturduğun yerde otursaydı, başkalarının acı çektiğini öğrendiği anda savaşmayı kabul ederdi. Çünkü onun pulları sizinkilerden daha serttir."

Kraliçe Eldinar ses tonunda bir uyarıyla konuştu. "Talon."

Macabre dumanlı gözlerle bana baktı.

"Söylediğimde ciddiydim."

Constantine bir kraldı. Ben kral değilim.

"Haklısın," diye tersledim. "Sen bir korkaksın. Sen mağarasında oturup bütün gün yemek ve çiftleşmeyi seven bir korkaksın. Hayatın çok mükemmelken başkalarının acı çekmesi umurunda değil-"

"*Talon*." Kraliçe Eldinar beni tekrar uyardı.

Onu görmezden geldim. "Ama ya Kraliçe Eldinar sana yardım etmemeye karar verdiyse? Ya tahtında rahatça oturup ağaçların arasından süzülen güneş ışığını izlerken seni kaderine terk ettiyse? Ya senin kendi türünü terk ettiğin gibi o da seni terk etseydi? Ölmüş olurdun, Macabre. Kafan lanet bir müzede duvara asılı olurdu. Onlarla tanışmadan önce elfleri umursamazdım ama başkalarını da kendileri kadar önemsediklerini bildiğim tek ırk onlar. Bu sana da aynısını yapman için ilham vermeli. Türünüz için bir utanç kaynağısınız-"

"Bu kadar yeter." Kraliçe Eldinar sesini yükseltmedi ama hoşnutsuzluğu belliydi. "Talon, sana bir fırsat

Macabre'ye savunmanı yap. Yollarımızı ayırma zamanı geldi."

"Kral olmadığını söylüyor, bu da her ejderhaya ayrı ayrı sorma hakkım olduğu anlamına geliyor," dedim. "Herkes adına karar verme yetkisine sahip değil."

Sizi dinlemeyecekler.

"Beni senden daha iyi dinleyeceklerine dair içimde bir his var."

Kraliçe Eldinar yanıma geldi ve Macabre'ye hitap etti. "Dinlemeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim-"

Macabre kumu itti ve çok kısa bir sürede büyük miktarda kütleyi hareket ettirerek uçmaya başladı. Hızla gözden kayboldu, gökyüzünde o kadar ki şenlik ateşlerinden çıkan alevler pullarından yansıyamadı. Sonra yok oldu ve yokluğu hissedildi.

Kraliçe Eldinar dönüp bana bakmadan önce uzun bir süre şenlik ateşlerine baktı. Çocuğu tarafından hayal kırıklığına uğratılmış bir anne gibi, mavi gözleri sessiz bir kızgınlıkla doluydu. "Bu hiç diplomatik değildi."

"O bir korkak."

"Macabre değerli bir dosttur. Lütfen benim yanımda onun karakterine hakaret etmeyin."

"Söylediklerimin arkasındayım."

Hayal kırıklığı devam etti. "Sana fırsatını verdim Ölüm Kralı. Şimdi başka bir çözüm arama zamanı."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. Tek yaptığı gözlerini dikip bakmaktı.

"Hayatlarınızı onları korumaya adadınız ve başkası için savaşma zamanı geldiğinde hiçbir şey yapmıyorlar."

"acı çektiler, Ölüm Kralı-"

"Bu dünyadaki diğerk herkes de öyle."

Ne kadar sinirlenirsem sinirleneyim, sakinliğini korudu. "Bu konuşmaya yarın tekrar kendinize geldiğinizde devam edebiliriz."

"Ben kendimim, Majesteleri."

Bana bir adım daha yaklaştı. "Kalbinin en çok istediğı şeyin bu olduğunu biliyorum. Hayal kırıklığının katlanılamayacak kadar büyük olduğunu anlıyorum. Ama yolculuğunda çok yol kat ettin ve bunun bir son olmadığını biliyorum. Bir yolunu bulacaksın."

"Bilmiyorum-"

"Bir yolunu bulacaksın."

Bölüm 12

Calista

Talon onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

O kadar kızgındı ki, kelimelerle anlatılamazdı.

Kulübemize döndükten sonra, dışarıda kumların üzerinde yaktığı ateşin önünde oturdu ve tek kelime etmedi. Yanındaki beni tanımadı. Sadece deli bir adamın gözleriyle ateşe baktı.

"Kraliçe Eldinar haklı," dedim. "Bir yolunu bulacağız-"

"Calista." Patlamak isteyen öfkesini kontrol etmeye çalışarak sesini sabitledi. "Yapmak istediğim son şey en çok değer verdiğim insana saldırmak, ama bu, bedenime yerleştirildiğinden beri sadece büyüyen ve iltihaplanan bir hayal kırıklığı. Lütfen beni rahat bırakın." Tüm bunları gözlerini ateşten ayırmadan söyledi.

Söyleyebileceğim hiçbir şeyin onun öfkesini dindiremeyeceğini bildiğimden, sözlerini özümserken sessizliğin akıp gitmesine izin verdim. Bu yüzden onu sahilde yalnız bıraktım ve paylaştığımız kulübeye girdim. Çarşafların altına girdiğimde, yanımda o olmadan kaybolmuş bir halde öylece uzandım. Yatağımı paylaştığım kişi olmuştu ve o olmadan kendimi kaybolmuş hissediyordum. Bu durum uyumamı zorlaştırdı ve uykuya dalmam uzun zaman aldı.

Uyandığımda sabah çoktan geçmişti ve öğleden sonraydı. Pencerelerden gelen ışıktan anlayabiliyordum. Ve

Talon hiç dönmemiş gibi görünüyordu. Gecenin bir yarısı ön kapının açıldığını duymamıştım.

Yataktan kalktım ve pencereden dışarı, kumun üzerinde duran ölü şenlik ateşinin olduğu yere baktım. Talon orada değildi. Acaba yine balığa mı gitmişti? Ya da yürüyüşe mi çıkmıştı. Ya da Khazmuda'yla birlikte miydi? Ada hem Khazmuda hem de Inferno ile iletişim kurabileceğim kadar küçüktü, her birinin zihni birbirinden farklı ve ayrıydı. Zihnimi Khazmuda'ya yönlendirdim. Talon seninle mi? Dün gecedен beri onu görmedim.

Evet.

İyi olmasına sevindim.

Kahvaltı ettik ve sonra uyudu. Bütün gece ayakta ydı.

Beni şaşırtmadı.

Öfkesi lav gibi yanıyor.

Evet...

Ben de hayal kırıklığına uğradım. Ejderhalar cesaretleri ve vahşilikleriyle tanınırlar. Macabre bu özelliklerin hiçbirini göstermedi. Talon'u insan olduğu için küçümsüyor ama bana ejderhadan çok insan gibi geldi.

Belki onunla tekrar konuşabiliriz.

Bu zaman kaybı olur.

Belki onunla konuşabilirsin. Ejderhadan ejderhaya.

Talon'la kaynaştığım için benim hakkımda kötü düşüncelere sahip.

Bu kadar yargılayıcı olduğu için onun hakkında kötü bir fikrim var.

Ben de öyle. Ben de onun gibi akrabalarımı kaybettim. Benim acım onunkinden daha derin değil, ve onun acısı benimkinden daha derin değil. Ama ben

insanların içindeki iyiliği görmeyi başardı. Bütün insanlar Talon'un amcası gibi değil. Birçoğu iyi, tıpkı gibi. Bunu gözlerimle gördüm, kalbimle hissettim.

Macabre'yi ikna etsek de etmesek de bir yolunu bulacağımızı biliyorum.

Belki de.

Sence de öyle değil mi?

Bence bir ejderhaya meydan okuyabilecek tek düşman bir ejderhadır.

Kumların üzerinde yeni bir ateş yaktım ve Talon'un çantasındaki kibritlerle ateşi tutuşturdum. Akşam yemeğini tek başıma yedim ve güneşin ufukta kayboluşunu izledim. Hava karardığında sadece ben ve alevler kalmıştık ve soğukla savaşmak için kulübeden getirdiğim battaniyeyi vücuduma daha sıkı sarmıştım.

Sıcakta için için yanan ateşin çıtırtısını ve patlamasını izledim. Adadaki vahşi yaşamı, cırcır böceklerinin ve kurbağaların cıvıltılarını ve gece boyunca vıraklamalarını dinledim. Talon'dan ayrılalı sadece bir gün olmuştu ama içimi acıtmaya yetecek kadar uzun bir süreydi. Onu her zamankinden daha fazla özlememe neden oldu. Sanki kendimden bir parça kaybetmişim gibi hissetmeme neden oldu.

Kumun kayma sesi dikkatimi çekti ve sonra alevlerin arasında sadece pantolonuyla göründü, sanki duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için önce kulübeye gitmiş gibiydi. Tıraş da olmuştu çünkü çene çizgisi pürüzsüzdü.

Yanımdaki koltuğa oturdu, kollarını dizlerine götürdü, gözlerini ateşten ayırmadı.

Hemen bir şey söylemedim, sadece yeniden bir araya gelmemize değer veriyordum. Bir önceki gecenin hayal kırıklığı yaratan olayları bende kalıcı bir hüznün bırakmıştı ama yine de onun varlığından sevinç duyuyordum. Güçlü bir mutsuzluk yoktu

Onu gördüğümde hissettiğim mutluluğun üstesinden gelmeye yetecek kadar. Onu öpmek istedim ama ruh hali hâlâ bu kadar kötüyken bu sevginin karşılık bulmayacağını biliyordum, bu yüzden eğildim ve koluna, derisinin altında kabaran büyük kaslardan birine bir öpücük kondurdum. Dokunulduğunda sıcaktı ve o gece yatağa girdiğimizde bu daha fazla hissedeceğimi umuyordum.

Bana bakmak için döndü, gözleri hala kızgındı ama dünkü kadar güçlü değildi.

"?" Sessizce sordum.

"Aynısı." Tekrar ateşe baktı.

"Kraliçe Eldinar haklı. Bunu başka bir şekilde çözeceğiz."

Alaycı bir alay saldı. "Dışarıda korkak olmayan başka ejderhalar yoksa, hiç sanmıyorum."

"Krallıkların orduları ve ölümlerin komutası bizde."

"Bu yeterli olmayacak."

"Bunu yeterli hale getirmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Belki kaleye sızabilir ve amcana suikast düzenleyebiliriz-"

"Ona suikast düzenlemek istemiyorum. Onu diri diri yakmadan önce dünyasının yıkılışını izlemesini istiyorum. Oğullarının diri diri yanışını ona izletmeden önce."

Tenimi bir tedirginlik kapladı. "Bunu , değil mi?"

"Her şeyden en az onun kadar onlar da sorumluydu," dedi. "Öyle olmasalar bile yine de yapardım. Annemi ve kız kardeşimi yaktı ve..." Çenesini sıktı ve gözlerini ateşe dikti. "Ona ya da akrabalarına karşı empati duymuyorum."

Yüzünün yan tarafını izledim ve konuşmanın bitmesine izin verdim. "Onu ikna etmek için bir girişim daha yapmalı mıyız?"

"O köprüyü yaktım."

"O zaman belki ben deneyebilirim."

"O da seni dinlemeyecek. Benim kadınıml olduğunu biliyor."

Bunu duymaktan asla bıkmayacaktım. Daha önce bir kez bir adamın malı olmuştum ve bu hayatımın en korkunç deneyimiydi. Ama Talon'un malı olmak bana kendimi güvende, aziz ve korunmuş hissettirmişti. "Senin kadının olmayı seviyorum."

Gözleri ateşte kaldı. "Aslında

bayıldım."

Beni duymamış gibi bakmaya devam etti.

Belki de itiraf etmek için iyi bir zaman değildi. Buraya kadar gelmiştik ve şimdi denizde kaybolmuştuk. Talon hiç bu kadar yenilmiş görünmemişti. Ama karanlıkta ışık parlıyordu ve ben de o ışık olmak istiyordum. Göğsümün içinde gayzerdeki su gibi basınç birikmişti ve gökyüzüne fırlayıp serbest kalmak için can atıyordu. Çok fazla duyguyu depolamak için çok az yer vardı. "Ve ben-"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Sözlerindeki soğukluk karşısında irkildim. Ayaklarım yerden kesilmiş gibi soluk soluğa kaldım. Az önce hissettiğim dizginlenemez güven, sesinin tonuyla yerle bir olmuştu. Ardından korku, endişe ve belirsizlik geldi. "Dinliyorum."

Gözlerini ateşten ayırdı, bana bakmak için değil, gökyüzündeki yıldızlara bakmak için. Çenesini bir kez daha düşürmeden önce uzun bir süre onlara baktı. Konuşacak gibi olduğunda, bir sessizlik dalgası daha geçti, bu aramızdaki diğerlerinden daha uzundu.

Bu beni daha da kötü hissettirdi. Talon'un bana asla zarar vermeyeceğine inanıyordum ama içimdeki şüphe tohumu toprağa düştü... ve büyümeye başladı. "Talon, beni korkutuyorsun-"

"Ben evliydim." Her iki eli de sanki görünmez kılıçları sıkıyormuş gibi yumruk haline geldi.

Yine soluk soluğaydım, tam bir şaşkınlık içindeydim çünkü söylemesini beklediğim son şey buydu. Kurak Kumlar'da yollarımız kesişmeden önce başka bir hayatı vardı ama geçmişte bir aşk yaşadığını hiç ima etmemişti. Ona birini sevip sevmediğini sorduğumda hiç cevap vermemişti.

"Babam soylu bir aileden gelmediği için onunla evlenmemi istemedi ama ben onu sevdim ve yine de evlendim. Kendi ailemizi kurmadan önce birkaç ay evli kaldık. Amcam taht için geldiğinde o altı aylık hamileydi..."

Başladığı anda hikâyenin sonunu biliyordum. Uçurumdan aşağı at sürüyormuşum gibi hazırlandım.

Elleri daha da sıkılaştı. "Onu kurtarmaya çalıştım. Onu bir gemiyle denize gönderdim. Ama amcam ben hariç ailemdeki herkesi öldürdükten sonra onu dışarı sürükledi. Onu kazığa bağladı ve..." Sert nefes almaya başladı, yumrukları o kadar sıkıydı ki eklemleri beyazlaştı. Bir daha konuşmadı ve ben de korkunç detaylardan kurtuldum.

Evlendiği için, birini bu kadar sevdiği için, hikayeyi anlatmayı bitiremediği için aşkının hala sürdüğü için kıskançlık hissetmeyi bekledim. Ama hissetmedim. Tek hissettiğim acıydı... korkunç, zonklayan bir acı. "Talon..." Elim koluna yapıştı ve gözlerimin yaşardığını hissettim.

Gözyaşlarını durdurmak için nefesini tuttu ve sanki bu onu unutturacakmış gibi bakışlarını ateşe kilitledi. "Sonuna kadar benim adımla haykırdı... ve ben onu kurtaramadım. İkisini de hayal kırıklığına uğrattım."

Elim onu rahatlatmak için kolunda kaldı ama hiçbir şey böyle bir kaybı yatıştıramazdı.

"Senden sakladığım için özür dilerim."

"Özür dileme," diye fısıldadım. "Hazır değildin."

Bir an için gözlerini kapattı ve sanki omuzlarından görünmez bir ağırlık kalkmış gibi yeniden nefes almasına izin verdi. "Bunu bitirmek zorundayım."

"Biliyorum."

"kesip yakmalıyım." "Yakacağız."

"Hiçbir şey kalmayana kadar onu parçalamalıyım." Gözyaşları gözlerinin kenarlarından kaçıp yanaklarından aşağı süzüldü. "Oğullarını yakacağım. Karısını yakacağım. Sevdiği her lanet insanı yakacağım. Hepsi dönecek ve lazımlığımı dolduracak."

Bırakın kaynasın. Bırakın yansın.

Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru yavaşça ilerlemeye devam etti. "Sana yalan söyledim. Riviana benimle konuştu. Caelum Diyarını koruduğum için beni ödüllendirmek için... bana bir kızım olduğunu söyledi."

Gözlerimden daha fazla yaş aktı. Tuzun tadını

aldım. "Adı Lena."

Elim kolunda kaldı, onunla birlikte ağladım, kaybettiği küçük kız için ağladım.

"Kral olmak istedim. Güney Adalarını yönetmek istedim. Ama her şeyden çok istediğim şey... baba olmaktı."

Gözyaşlarım derinleşerek hıçkırıklara dönüştü. Kendi kalp kırıklığıma teslim olmak yerine onu teselli etmeliydim, ama bu benim için kontrol edemeyeceğim kadar fazlaydı. "Çok üzgünüm..."

Gözlerini tekrar kapattı, yeni gözyaşları yüzünden aşağı

süzülüyordu. "Özür dilerim," diye tekrarladım. "Çok

üzgünüm."

O şekilde, bir heykel gibi hareketsiz kaldı, sanki duygular bir zayıflık işaretiymiş gibi kendini toparlamak için elinden geleni yaptı. Sonunda

Kendine geldi ve ıslak ve kırmızı ama sakın olan gözlerini açtı. "Macabre ve diğerleri benimle gelmediği sürece bu adadan ayrılmayacağım."

Talon gecenin geri kalanında kendinde değildi. Bana zar zor iki kelime söyledi ve mesafeli durdu. O gece uyumaya gittiğimizde, yatağın kendi tarafında kaldı ve bana yaklaşmadı. Hatta yan yattı ve bana sırtını döndü.

Kişisel olmadığını biliyordum ama yine de hissettirdi.

Ertesi sabah uyandığımda, gözlerimi kapattığım zamanki pozisyonunda hâlâ uyuyordu. Benden sonra hiç uyanmazdı, bu yüzden yorgun ya da depresyonda olduğunu biliyordum. Giyindim ve kulübeden çıktım, hava sabah serinliğindeydi, hafif bir ürperti veriyordu. Sahili geçtim ve sonra zihnimi Khazmuda'nınkine doğru ittim. Uyanık mısın?

Evet.

Seninle konuşabilir miyim?

Her zaman.

Khazmuda'nın siyah pulları sabah ışığında görünmeden önce birkaç dakika orada tek başıma durdum. Mavi su ve beyaz kumdan oluşan güzel dünyayla tam bir tezat oluşturuyordu, bu sakın yere ait değilmiş gibi .

Nazik bir iniş yaptı ve kanatlarını katladı. ***Hâlâ uyuduğu için Talon hakkında konuşmak istediğinizi varsayıyorum.***

"Evet."

Öfkesi sürekli. Uyurken bile hissedebiliyorum.

Dün gece puslu bir rüya gibiydi, ama her şey canlı bir şekilde aklıma geldi. "Bana karısından bahsetti..."

Khazmuda bana bakarken durakladı, kara gözleri bakışlarımı emiyordu. **Sana Vivian'dan bahsetmiş.**

"Evet." Bu anı kalbimi bir kez daha kırdı. Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. İçinde hayat parlarken diri diri yanmayı.

Korkunç bir hikâye ama sizinle paylaşmasına sevindim.

"Bir parçam bana söylememiş olmasını diliyor," dedim. "Bu beni hasta ediyor."

Şimdi onu gerçekten anlıyorsun. Neden ordunuz için krallığınızı fethetmeye ihtiyaç duyduğunu. Neden esirleri Kurak Kumlar'da kazı yapmaya zorladığını. Tanıştığınızda neden kalbi ve ruhu boş görünüyordu. O öldükten sonra ona intikamımızı planlamamız gerektiğini söyledim ama tek yapmak istediği bütün gün bir kayanın üzerinde oturmaktı. Sonunda küçük bir köye taşındı ve bir balıkçı oldu... sonra da bir korsan. Onun ilgisizliği beni derinden hayal kırıklığına uğrattı ve kendi başıma özgür ejderhalar aradım. Ama geriye dönüp baktığımda, şokta olduğunu anlıyorum. Kalbi ve ruhu gördükleri karşısında yıkılmıştı ve bunu hazmedemiyordu. Yürümeyi öğrenmeden uçmaya çalışan bir yavru gibi.

"Bu ne kadar önceydi?"

Yirmi yıldan fazla oldu. Ama geçen hiçbir zaman ikimizi de unutturamaz.

"Evet."

Bana bakmaya devam etti. **Bu sana nasıl hissettiriyor?**

"Kalbim kırıldı."

Kendini bir başkasına adadığını bilmenin zor olduğunu biliyorum.

Mutlu bir evliliği olan Talon bugün tanıdığımdan farklı bir adamdı. Mutlu, açık ve savunmasız olurdu. Eğer onunla o dönemde tanışmış olsaydım, muhtemelen onu tanıyamazdım bile. "Bazı açılardan acı veriyor. Başka birini bu kadar derinden sevdiğini bilmek, bu aşkın onlarca yıl sonra bile devam ettiğini bilmek acı veriyor. Ama o bugün olduğundan farklı bir adamdı. Onun kırık versiyonuna aşık oldum çünkü tanıştığımız gece ben de aynı şekilde kırıktım. Mücadelelerimiz nedeniyle aramızdaki bağ derin. En büyük zorluklara bile dayanır çünkü temelimiz ana kayadan daha kalındır. O zaman öyleydi... ve şimdi de böyle."

Bu kadar genç birine göre çok olgunusun.

"Her zaman uzun bir sevgili listesi olduğunu düşünmüşümdür."

Önemli olan listenin uzunluğu değil, kalitesidir. Bu nedenle listede sadece iki isim var.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yayıldı. "Teşekkürler, Khazmuda."

Burnunu aşağı indirdi ve pürüzsüz pullarıyla başımın yan tarafını nazikçe ovdu. ***Elbette, güzelim.*** Geri çekildi ve bana bir kez daha baktı.

"Macabre'yi bize katılmaya ikna etmeliyiz." Bu imkânsız bir görev gibi geliyordu. Talon onun karakterine hakaret ettikten sonra bunun geri dönüşü yoktu. Eğer Macabre doğru olanı yapmak zorunda hissetmiyorsa, yardım isteyen kişiden nefret ettiğinde kendini daha az mecbur hissedecekti.

Nasıl olduğunu anlamıyorum, Pretty.

"Yapmak zorundayız. Artık Talon'a ne olduğunu bildiğime göre, bunu çözmem gerekiyor."

Ejderhalar en inatçı yaratıklardır.

"Ama benden daha inatçı değil" dedim. "Beni ona götürebilir misin?"

Khazmuda başını çevirdi ve kulübeye baktı. ***Talon olmadan mı?***

"Talon'un bu noktada bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Khazmuda düşünmeye devam etti.

"Durumu daha da kötüleştirecek değilim."

Belki de. Kendini kuma bıraktı ve karnının toprağa izin verdi. ***Hadi deneyelim.***

Khazmuda beni dağdan yukarı, Macabre'nin bulunduğu mağaraya taşıdı. Uzaktan bile görülebiliyordu, tropik cennetin güzel renklerinin aksine siyahlık belirgindi.

Bir uçurumun kenarına doğru uzanan çimenlik alana yumuşak bir iniş yaptık. Hiç ağaç yoktu, bu yüzden ejderhaların inmesi veya dinlenmesi için bolca alan vardı. Onun yanına tırmandım ve sonra mağaraya baktım.

O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. "İçeri girelim mi?"

Senden hoşlanmasalar bile, sana zarar vermezler. Kraliçe'nin misafiri olarak buradayken olmaz.

"Seninle birlikteyken bu konuda endişelenmiyordum."

Burnunu indirdi ve omzuma sürttü. ***Teşekkür ederim, güzelim.***

Yavaşça mağaraya girdik, gölgeler içinde kaybolurken ışık da kayboluyordu. Uzaktaki ışığı görene kadar sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu, kısık yanan bir ateşin ışığı. Devam ettik, ışığa yaklaştığımızda mağaranın detayları ortaya çıkmaya başladı.

Sonra ışığın birçok pul kümesi üzerindeki yansımasını fark ettim. Beş ejderha geniş mağaraya yayılmıştı ve hepsi de duvarların yakınında uyuyordu. Macabre'yi mağaranın arka tarafına doğru, dün gece kendisiyle çiftleştğini tahmin ettiğim iki ejderhanın yanına sokulmuş halde gördüm.

Talon'un suçlamaları doğru olduğu için içimde dizginlenemez bir kızgınlık vardı. Macabre daha az şanslı olanları düşünmektense bu kolay hayatın tadını çıkarmayı tercih ediyordu. İhtiyacı olanlara yardım etmektense bütün gün terazisinde oturmayı tercih ederdi.

Macabre orada olduğumuzu fark etmiş gibiydi çünkü gözleri aniden açıldı. Bana doğru baktı, gözleri sönmek üzere olan ateşten yükselen dumanla aynı renkteydi. Yavaşça ayağa kalktı, sevgilileri pullarının arasından sıyrıldı ve bize yaklaşmak için birkaç adım ilerledi.

Ama ateşin yanında durdu, düşmanlığı belliydi.

Ama benim düşmanlığım da belliydi.

Ölmek mi ? Güçlü bir ses aklıma geldi.

Khazmuda alçak bir hırıltı çıkardı.

"Öyle mi?" Ben de karşılık

verdim.

Macabre dikkatini bana vermeden önce birkaç saniye boyunca Khazmuda'ya baktı. **Evime davet edilmeden geldin. Sıcak bir karşılama beklemek aptallık olur.**

"Ve önceki tartışmamızın sona erdiğini düşünmekle aptallık edersiniz."

Bitti artık.

"Bize yardım etmeyi kabul edene kadar bu iş bitmedi."

Başını hafifçe eğdi, gözleri geniş ve odaklanmıştı. **Kararım değişmeyecek.**

"Neden?"

Sana akrabalarımın geri kalanını riske atmayacağımı söylemiştim.

"Ama Talon haklı. Risk altındasınız. Belki bugün değil, belki yüz yıl sonra da değil. Ama bir gün olacaksın. Şimdi bu konuda proaktif davranabilir ve bu süreçte türünüzün geri kalanını kurtarabilirsiniz."

Birkaç saniye baktı. **Hayır.**

Bu sinir bozucuydu. O kadar çileden çıkarıcıydı ki çığlık atmak istedim. "Bu seni nasıl rahatsız etmez?"

Beni rahatsız etmediğini hiç söylemedim.

"Ama sen eğlence hayatına devam ediyorsun." Mağarasında uzanan dişi ejderhalara baktım, onu ejderhalar arasında en çok arzu edilen eş, alfa olarak görüyordum.

Yargılamanı takdir etmiyorum.

"Ve kayıtsızlığınızı takdir etmiyorum."

Bir yabancı olduğunu hatırlasan iyi edersin. Benim iznim olmadan adama gelen bir insan. En derin düşüncelerimi tanımadığım biriyle paylaşmayacağım. Dahası, erkek arkadaşından hoşlanmıyorum ve sana zar zor tahammül ediyorum

"Kraliçe Eldinar ondan övgüyle bahsediyor."

Hala anlamadığım nedenlerden dolayı.

"Çünkü o tüm ırklarını ve dolayısıyla sizin ırkınızı ve öbür dünyayı kurtardı."

Yok olsalar bile adamız bir sır olarak kalacaktı. Ve ejderhaların ölümünden sonra yaşamı yoktur.

"Vay canına, gerçekten bencilsin. Tek düşündüğün kendin..."

Sadece açıklıyordum-

"Elfler umurunda bile değil. Seni kurtaran insanları. Sadece iki ejderha tanıdım ve ikisi de cesur, özverili ve nazikti. Sanırım tüm ejderhaların böyle olduğunu düşünmekle aptallık ettim. Çünkü kesinlikle öyle değiller."

İddialarımı çürütmeye bile çalışmadı. **Lütfen şimdi mağaramı terk et.**

"Her ejderhaya ayrı ayrı dilekçe vereceğim. Bazılarının umurunda olmalı."

Deneyebilirsin. Ama arkadaşının bana gösterdiği saygısızlık hakkında onları bilgilendirdim, bu yüzden hepsi sana ve Khazmuda ile Inferno'ya karşı zihinlerini kapattılar.

Sadece bir insanın diktatör olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre her ırk yozlaşmaya meyilliymiş. "Inferno bu dünyada kalan ve yeni bir başlangıç için bu adaya gelen özgür ejderhalardan biriydi ama siz topraklarınızı ve kalplerinizi açmak yerine onu bir yabancı olarak dışladınız. Kraliçe Eldinar'ın size gösterdiği şefkatten sonra, bunu başkalarına göstermekten neden aciz olduğunuzu anlamıyorum."

Tek yaptığı bakmaktı.

Khazmuda benimle özel olarak konuştu. **Bu umutsuz bir durum, güzelim. Evimi terk et ve bir daha asla dönme ve adamdan da ayrıl.**

Khazmuda beni sahile geri götürdüğünde Talon ölü ateşin önünde kumların üzerine oturmuştu. Bir palmiye ağacının gölgesinde, sanki uyanır uyanmaz oraya gelmiş gibi, üzerinde sadece pantolonuyla suya bakıyordu.

Khazmuda beni bıraktıktan sonra devasa kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru yola çıktı.

Soğuk kamp ateşinin yanında Talon'a katıldım. "Günaydın."

Kollarını dizlerine dayamıştı, saçları yastığın üzerinde uyuduğu için keçeleşmişti. Hâlâ yanıyormuş gibi ateşe bakıyordu. "Khazmuda bana Macabre ile yaptığınız konuşmadan bahsetti."

Durumu daha da kötüleştiremeyeceğimi düşünmüştüm ama bir şekilde yapmışım. "Bir ejderhadan hoşlanmamanın mümkün olduğunu sanmıyordum."

"Khazmuda'nın dediği gibi, bir çürük elma ağacın çürük olduğu anlamına gelmez."

"Biliyorum ama bariz bir şekilde bencil," dedim. "Ona elfler için yaptıklarını hatırlattığımda, elfler öldürülmüş olsa bile adalarının varlığını sürdüreceğini söyledi. Kraliçe Eldinar'ı hiç umursamadı. Inferno'yu buraya kabul ettirmek için hiç çaba göstermedi. Dürüst olmak gerekirse, tam bir pislik."

Dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi. "Bunu anladım."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Gerçekten de umutsuz hissediyordum. Zerre kadar empatisi olmayan birini ikna etmek imkansızdı. Sadece kendini düşünen birini. "Diğer ejderhaları hiç umursamadığını söyleyebilirsin. Bunun için bir an bile uykusunu kaybetmemiş. Mağarasında yaşayan tüm dişileri becermekle meşgul."

Eski ağrıların eklemlerine geri döndüğünü hisseder gibi dizlerinin üzerindeki parmak eklemlerine masaj yaptı. Dün gece öfkeli ve ateşliydi, ama bugün sakin ve umutsuz görünüyordu. Kemiklerinin içinde her zaman bir kavga vardı ama bu kavga ölmüş gibiydi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sessiz kaldı, gözleri hâlâ ellerindeydi.

"Bir yolunu buluruz." Kulağa yalan gibi geliyordu ama inanmak istiyordum. İnanmam gerekiyordu. Vivian ve Lena'nın intikamını almayı ben de en az onun kadar istiyordum. Talon'un o kadar övgüyle ejderhaları kurtarmak istiyordum. Bir şey söylemeyince yüzünün yan tarafına baktım.

Ellerine bakmaya devam etti.

"Sence bunu ejderhalar olmadan yapabilir miyiz?" Bu ikileme bir cevabı olduğunu umarak sordum.

Konuşmaya yokmuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı. "Uzun zaman önce ayrıldığımdan beri Güney Adaları hakkında hiçbir haber almadım. Nasıl değiştiği, kaç ejderhanın yaşadığı, hatta amcamın hâlâ kral olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ben ayrıldığımda, gökyüzünde ateş yağdıran ve hepimizi yakan yüzlerce ejderha vardı. Ordularım ve ölülerimle bile havadaki düşmanlarla savaşmam. Khazmuda ve Inferno ya katledilecek ya da hapsedilecek."

"Kara elfleri öldürürsek ejderhalar serbest kalır."

"Ama elfler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sayılarını ya da organizasyonlarını bilmiyorum. Amcamın onlara katılımları karşılığında bir şey teklif ettiğini varsayıyorum ama bunun ne emin değilim."

"O zaman Güney Adalarına gidip araştırma yapabiliriz. Yapıyı çözer ve bir plan yaparız."

"Ejderhalarımızı fersahlarca öteden fark edecekler."

"O zaman yakınlarda bir yere uçup yelken açabiliriz."

"Uzun zaman oldu ama beni tanıyabilirler." "Ama beni tanımayacaklar."

Sonunda bana bakmak için döndü.

"Kalede hizmetçi olabilirim. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenir ve geri bildiririm."

"Bu riskli."

"Bu yolculuğun her kısmı riskliydi Talon." Tekrar soğuk ateşe baktı.

"Sanırım en iyi seçeneğimiz bu."

"Belki," dedi sessizce.

Benim tanıdığım Talon otoriter ve kararlıydı, engellerle dolu olsa bile bir yol bulurdu. Ama şimdi, yenilginin üstesinden gelmişti, etinden kemiğine kadar sızan bir depresyon.

Onu uzaklaştırmak istedim. "biriydi?"

Parmaklarını birbirine geçirmeden önce soruyu duyunca sustu. "Sana ondan bahsettim çünkü bilmen gerektiğini düşündüm. Bunu neden yapmak zorunda olduğumu ve başarıdan başka bir seçenek olmadığını anlamana yardımcı olacağını düşündüm."

"Anlamama yardımcı oldu."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bir daha asla bundan bahsetmek istemiyorum."

Sözleri karşısında gözlerim doldu.

"Aradan o kadar çok zaman geçti ki yüzünü hayal etmekte zorlanıyorum. Onu tekrar görsem tanırım ama zihnim sadece hafızamla onun görünüşünü hatırlayamıyor. Onu çok sevdim ve her zaman da seveceğim, ama geçen zaman kalbimi ve zihnimi çürüttü ve artık onu sevdiğim zamanki insan değilim. Onun gitmesine izin vermeyi öğrendim. Geleceğin kralı, kocası ve babası olarak onu hayal kırıklığına uğrattığım için öldü. Onun hakkında konuşmayı hak etmiyorum. Ona sahipken onu hak etmemiştim. Onun şerefine, hayatını elinden alan adamı yere sereceğim ama bu yine de beni temize çıkarmayacak."

"Bence haksız yere sert

davranıyorsun-" "Senin fikrini

sormadım Calista." Sanki bana

vurmuş gibi yine sustum. "Bu

konudan son kez bahsediyorum."

Çift kapıdaki muhafızlarla konuştum ve Kraliçe Eldinar'dan izin aldıktan sonra kraliyet odalarına girmeme izin verdiler.

Kabuk çatılı ahşap kulübeye girdiğimde her yerde çiçek vazoları ve dışarıda, dağa bakan verandadaki büyük yemek masasını gördümKraliçe Eldinar orada oturuyordu, önündeki masanın üzerinde çiçek sapsarı vardı ve elleri bir yığın dalla uğraşıyordu.

Amcam yakındaki bir sandalyede oturmuş, sanki onunla birlikte olmaktan memnunmuş gibi onun çalışmasını izliyordu.

Masaya yaklaştım ve beni kabul etmesini bekledim.

Amcam bakışlarını bana çevirdi ama hiçbir şey söylemedi, zırhı ve kılıcı yerine gündelik bir gömlek giymişti.

Kraliçe Eldinar bana bakmadan önce dalları küçük bir ip parçasıyla sabitledi. "Otur Calista."

Sandalyeyi çektim ve yanına oturdum. O da çiçeklerle olan işine döndü.

"Ne yapıyorsun?" Masanın üzerindeki tropik çiçeklere baktım; pembe, turuncu ve mor gibi parlak renklerden oluşan bir dizi.

"Yavrular için çiçek taçları yapıyorum," dedi gülümseyerek. "Benimkini gördükten sonra kendileri için de istediler. Görkemli pullarına karşı çok güzel görünecekler." Dalların bir daha birbirine bağlayarak çemberin yarısını tamamladı. Sonunda tüm dikkatini bana verdi, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Ölüm Kralı da bize katılacak mı?"

"Yalnız geldim."

Hafifçe başını salladı. "Yarın sabah yola çıkacağız. Burayı ne kadar sevsem de krallığımı uzun süre terk edemem."

"Anlıyorum."

"Ne arıyorsun?"

Talon'un karanlık bir yerde olduğunu söyleyebilirdim, tıpkı balıkçı ve korsan olduğunda olduğu gibi. Şok halindeydi ve yaşadığı acı verici hayal kırıklığını atlatmak için bir süre sadece var olmaya ihtiyacı vardı. Ben de meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim. "Macabre ile tekrar konuştum. Talon'un ona bazı kaba şeyler söylediğini biliyorum ama şimdi onunla özel olarak konuştum ve aynı fikirdeyim. O şimdiye kadar karşılaştığım en bencil varlıklardan biri."

Kraliçe Eldinar bu yorumu sessizce dinledi, soğukkanlılığını ve tepkisini korudu.

"Ona Talon'un elfler için yaptıklarını hatırlattığımda, ırkınızın yok olmasının bir önemi olmayacağını çünkü adanın bir sır olarak kalacağını söyledi. Babam bu adanın sır olarak kalması için canını verdi ve Macabre bunu da umursamıyor. Diğer ejderhalara teklif götürmek istediğimde, beni akıllarından çıkarmalarını emretti. O bir ejderha olabilir ama o pulların altında bir canavar yatıyor."

O delici mavi gözleriyle bana bakarken soğukkanlılığı hiç bozulmadı. "Gençlere bilgeliğimi bahşetmeyi severim. Bu onlara paha biçilmez bir bakış açısı kazandırır. İzin verin sizinle birazını paylaşayım. Hayatta iyi şeyler yaparız ve karşılığında hiçbir şey beklemeyiz. Macabre ve akrabalarına yardım ettik çünkü bunu istedik. Onlara hiçbir karşılık beklemeden koruma ve kurtuluş sunduk."

"Sevgi ve sadakat bile mi?" İnanamayarak sordum. "Çünkü ikisini de size karşı hissetmediği çok açık. Siz onun hizmetkârlarısınız. Tıpkı mağarasındaki tüm dişilerin hizmetkâr olduğu gibi-"

"Macabre'nin özel hayatı beni ilgilendirmez, tıpkı benim bir insanla evlenmemin onu ilgilendirmediği gibi," dedi sakince. "Eğer buraya Macabre'nin karakterine hakaret ederek zihnimi zehirlemeye geldiysen, o zamanı yavrular için çiçek taşlarımı tamamlamaya harcamayı tercih ederim. İşimiz bitti mi?" Sesi keskinleşti.

Bu konuşmayı bu yöne çekmek istememiştim ama buna . "Talon kurtarmasaydı ırkınızın, ormanınızın ve öbür dünyanın yok olacağı konusunda ikimiz de hemfikiriz. Ve ona karşı duyduğun nefretin sevgi ve dostluğa dönüştüğünde de hemfikir olduğumuzu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun Calista?"

"O senin yardımına geldi, şimdi senin de onunkine gelme zamanın geldi."

Gökyüzünden aniden bir bulut geçti ve güneşi engelledi. Dağın ve toprağın üzerine bir gölge düştü. Atmosferdeki değişimle, masadaki herkesin az önce söylediklerimle kıskırtılmış olmasıyla eşleşti.

Yüz ifadesi yavaşça sertleşti, gözleri savaşta kullandığı bıçaklar gibi keskinleşti.

Duruşumu korudum.

"Anlaştığımız gibi ejderhaları Talon'a verdim."

"Kara elfleri öldürmesi karşılığında, başarısız olmasını umduğunuz bir başarı. Ama o çok daha fazlasını yaptı. Siz de dahil olmak üzere herkesi kurtardı. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin Majesteleri, inatçı bir ejderhayla tanışmaktan çok daha için ona borçlusunuz."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, düşmanlığı yavaş yavaş artıyordu. "Bu konuşma hükümdarlar arasında yapılmalı-"

"Konuşamayacak kadar kırılmış durumda. Macabre'nin reddi onu dizlerinin üzerine çökertti. Yıkılmış durumda çünkü bunu yapmak ve başarmak için onuruna bağlı. Bu yüzden bunu onun yerine ben yapacağım. Macabre ve akrabalarına bizimle birlikte savaşmalarını emredeceksin."

"Ona böyle bir şey yapmasını emredemem-"

"O zaman ordunuzu bize teslim edecek ve ondan sizi desteklemesini isteyeceksiniz-"

"Sakın kraliçemin sözünü keseyim deme." Ezra Amca zırh giymiyordu ama savaş alanında görüldüğü kadar heybetli görünüyordu. "Riviana Yıldızı'nın en uzun süre hüküm süren hükümdarıyla, güneşten daha ölümcül ve daha güzel bir kraliçeyle konuştuğunu unutuyorsun. Bir daha sözünü kesersen ya da ona saygısızlık edersen, bu odadan çıkarken sana bizzat eşlik ederim. Yeğenim olman umurumda bile değil."

Amcama baktım ve gözlerindeki öfkeyi gördüm.

"Her şey yolunda Ezra." Kraliçe Eldinar sessizce konuştu. "Benimle özel olarak bu şekilde konuşabilir, çünkü ben onun teyzesiyim."

İçime bir sıcaklık doldu, yanaklarıma sıcak ve nemle ilgisi olmayan bir kızarıklık getirdi. Bana sevgisini gösteren son kadın annemdi ve o öldüğünden beri bunu bilmiyordum. Kraliçeye birkaç saniye baktım, onun anne şefkati jestinden etkilendim. Devam etmeden önce bocalamama neden oldu. "Bizimle birlikte savaşmak için orduna söz vereceksin. Macabre'ye bunu yaptığınızı söyleyecek ve ondan size katılmasını isteyeceksiniz. Onunla derin bir dostluk kurduğunu söylemiştin. Eğer bu doğruysa, isteğinizi reddedeceğini sanmıyorum."

Uzun süre bana baktı, gözleri gökyüzü kadar berraktı. "Bu şekilde zorlanmaktan hoşlanmıyorum."

"Sizi asla zorlamam. Bu reddedebileceğiniz bir talep."

"O zaman bunu reddediyorum," dedi hemen. "Elf ordusunu, bizi ilgilendirmeyen ya da korumak için hayatımı ve hizmetimi verdiğim varlıkları ilgilendirmeyen bir amaç uğruna savaşmak için görevlendirmeyeceğim."

Ve böylece, planım pencereden dışarı çıktı. Hayal kırıklığı ilk seferden daha fazla acı verdi çünkü yedek bir planım yoktu. Bu da Güney Adalarına yelken açıp başka bir yol bulmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Sandalyeme geri oturdum ve masanın üzerindeki çiçeklere baktım, açıkça küçük ejderhalara hediye edeceği çiçek taçlara takacaklarına. Benim için yapacak bir şey kalmamıştı.

ama moralini düzeltecek bir şey olmadan Talon'a dönmek istemedim.

"Calista."

Gözlerim yine onunkileri buldu, başka bir ret cevabı bekliyordum.

"Elf ordusunu senin davana adayacağım, sen istediğin için değil, benim isteğim olduğu için. Çünkü kalbini ele geçiren adamı derinden başladım. Mecburiyetten değil, arzu ettiğim için kabul ediyorum. Ölüm Kralı Talon'un, Güney Adalarının gerçek Kralı'nın, ailesinin ve halkının intikamını almasını ve huzura kavuşmasını arzuluyorum."

Tek yapabildiğim göz , söyledikleri karşısında şok olmuşum.

"Macabre'den bizimle birlikte savaşmasını isteyeceğim. Ama kabul edeceğine söz veremem."

Kulübeye döndüğümde Talon kumsaldaydı, her gece yaptığı gibi şenlik ateşini yakabilmek için dalları ve döküntüleri sürükleyerek ortadaki bir yığına getiriyordu. Khazmuda başını pençelerine dayamış kumların üzerinde yatıyor, Talon etrafta dolaşırken gözleriyle onu takip ediyordu. Talon şenlik ateşini hazırlamayı bitirdiğinde geri çekildi ve Khazmuda'nın ateşi yakmasına izin verdi.

Gökyüzünde bir alev patladı ve ardından yavaşça makul bir yüksekliğe kadar yandı.

Talon kumun üzerine oturdu, ruh hali hâlâ umutsuz ve cansızdı.

Kamp alanına vardığımda Khazmuda'nın gözlerini kaydırarak bana baktığını gördüm.

Talon varlığını zar zor kabul etti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzünün yan tarafına baktım. Ateşe bakmaya ve beni görmezden gelmeye devam etti.

Bana dönmesini bekledim.

Dakikalar sürdü ama sonunda oldu. Gözleri düşmanca ve temkinliydi, sanki yapmak istediği son şey konuşmakmış gibiydi.

Bağlamla ya da bir açıklamayla uğraşmadım, sadece ağzımdan kaçırdım. "Kraliçe Eldinar bizimle birlikte savaşmak için ordusuna söz verdi. Ve Macabre'den kendisine katılmasını isteyecek."

Bunu düşünürken birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Khazmuda çenesini pençelerinden kaldırdı ve doğruldu.

Talon'un gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Nasıl...? Sen ne yaptın?"

"Onunla konuştum ama bundan kendime pay çıkaramam," dedim dürüstçe. "Çünkü seni önemseydiğini ve huzur bulmana yardım etmek istediğini söyledi."

Talon sessiz bir şok içinde kalmıştı, kara gözleri hançer keskinliğiyle benimkileri delip geçiyordu. Melankolinin sisi güneşin sıcağında yavaşça yandı ve kararlılık ve hırs yeniden uyandı. Kumu bırakıp tek dizinin üzerine çöktü, elleri yanaklarımı kavrarken bana yeni gözlerle baktı. "Buraya kadar gelebilmemin sebebi sensin. Ve sonuna kadar gitmemin sebebi de sensin."

Bölüm 13

Talon

Kraliyet odalarına yaklaştığımda akşam olmuştu. Calista ve ben sahilde ateşin başında akşam yemeği yemiştik, zamanımızın çoğunu dışarıda geçiriyorduk çünkü hava içeride kalmak için fazla güzeldi. Kulübe sadece uyumak ve sevişmek için kullanılıyordu.

Muhafızlar geçmeme izin verdi ve General Ezra beni karşıladı. Zırhını ya da silahlarını giymemişti, kraliçeyle birlikte birazdan yatmaya gidecekmiş gibi rahat giyinmişti. Bana Calista'yı hatırlatan gözleriyle baktı.

"Eğer beni kabul ederse, Kraliçe Eldinar ile konuşmak istiyorum."

Bakışları düşmancaydı. "Ve ne hakkında konuşmak istediğinizi biliyorum." Uzaklaştı ve birkaç çiçek dışında boş olan yemek masasına doğru yürüdü. Bir sandalyeye başıyla işaret ettikten sonra diğer odaya geçti.

Orada dakikalarca tek başıma oturdum, mum ışığı odanın köşelerini aydınlatıyordu. Büyük bir pencere dışarıdaki güverteyi, karanlık bir kütleye benzeyen dağı gösteriyordu. Sıcağa rağmen saygı göstergesi olarak üniformamı ve zırhımı giyerek onu bekledim.

Bir süre sonra yalınayak ve yeşil bir elbiseyle, sarı saçları omuzlarından aşağıya mükemmel bukleler halinde dökülmüş bir halde ortaya çıktı. Masanın başına geldiğinde, General Ezra onun için sandalyeyi çekti, generali olarak değil, kocası olarak.

Bana tekrar baktı, bakışları öfkeliydi ve sonra sessizce izin istedi.

O gittiğinde, Kraliçe Eldinar bana seslendi. "Onu affedin. Kararım onu üzdü."

"Onu suçlamıyorum. Daha yeni iki savaşa girdin." "Barış sadece çatışmalar arasındaki bir duraklamadır."

"Ben ve Calista yüzünden sizin için çok fazla çatışma oldu."

Elleri masanın üzerinde bir araya geldi. "Kara elfler her zaman bizim ormanlık düşmanımızdı. Sınırımıza o kadar hızlı yürüdüler ki, bu stratejiyi uzun zaman önce organize ettikleri açık. General Titan'a karşı yapılan savaş bunu aceleye getirdi."

"General Titan orada olmazdı-"

"Bütün suçu üstlenmeye kararlısın, değil mi?" Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"General Ezra'nın bakış açısını anlıyorum. tahmin edebileceğinizden çok daha fazla takdir etsem de, kabul etmek bencilce ." Farklı bir versiyonum olsaydı, yardımı hiç düşünmeden kabul eder, sadece zaferimle ilgilenirdim. Ama bir zamanlar nefret ettiğim insanları önemsemeye başlamıştım. "Eğer kararını geri çekersen, seni tamamen anlarım."

O keskin gözleriyle bana baktı. "Macabre'nin savaşmak zorunda hissetmesini sağlayacak tek şey benim de savaşmam. Sen ve Calista onun karakteri hakkındaki kötü düşüncelerinizi paylaştınız ama o görüldüğünden daha fazlası."

Henüz görmemiştim.

"Başka yolu yok."

"Sağlam bir planınız olsa bile birçoğunuz ölecek." Beklentilerini yanlış yönlendirmek istemedim. "Kara elflerin kurnaz olduğunu biliyorsun. Ölülerini komuta etmeme rağmen, neredeyse

Büyük ağaç. Denizin ötesinde ne olacağını bilmiyorum ama ölümcül olacağından şüpheleniyorum. Nüfusunuz zaten azalmış durumda..."

". "

"Bahamut'un ödemeyi hemen alacağından bahsetmiyorum bile." Bunu fark ettiğimde gözlerim başka yöne kaydı. Bir şeyin aynı anda hem geçmesini hem de geçmemesini hiç istememiştim. Hiç aynı anda hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissetmemiştim. Macabre isteğimi reddettiğinde omuzlarımdan bir yük kalktı ama sonra kaburgalarımın yirmi bıçak saplandı. "Huzurum çok kısa sürecek."

Bakışlarında acıma vardı. "Güney Adalarında köleleştirilmiş yüz ejderha olduğunu söylemişsiniz."

"Evet."

"Bu çok fazla. Bu kadar güzel ve zeki yaratıklara böyle davranılmamalı. Macabre ve diğerlerini kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım. Riviana Yıldızı Kraliçesi olarak bunu en büyük başarılarımdan biri olarak görüyorum. Eğer daha fazlasını kurtarmak isterim."

Hafifçe başımı salladım. "Ama insanlardan daha fazlasıyla yüzleşıyorsun. Kara elfler ve ejderhalarla yüzleşıyorsunuz."

"Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum," dedi sakince. "Bu güzel geceyi yardımımı reddetmeye çalışarak harcayabilirsin ya da kabul edebilirsin."

Başımı eğdim ve iç çektim.

"Bu tam da istediğin şeydi Ölüm Kralı. Hayal kırıklığınızı değil, minnettarlığınızı hissetmeyi bekliyordum."

"Nankör değilim," dedim çabucak. "Sadece sana değer veriyorum."

Dudaklarında nazik bir gülümseme gezinirken gözleri yumuşadı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun Talon. Kocam hariç, tanıdığım tüm insanlardan daha fazla sevgi ve şefkate sahipsin."

"Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Ama hiç yok."

"Siz Riviana Yıldızında kalırken diğlerleri savaşabilir mi?"

Gölümsemesi hüzünlü gülümsemeye dönüştü. "Ben emirlerini yerine getirmesi için ordusunu gönderen türden hükümdar değılim. Ordumla birlikte savaşacağıım. Ordumla birlikte öleceğıim. Tıpkı senin gibi. Neredeyse ölümsüz bir yaşam süresine sahip olduğıım için kaybedecek daha çok şeyim olduğunu biliyorum, ama eğer savaşta hayatımı kaybedersem, Caelum Tanrısı'nın beni kollarını açarak kabul edeceğini biliyorum - çünkü sen onu kurtardın." Bir süre bana baktı. "Ve Macabre'nin bana bir yavru gibi bakacağını biliyorum. Aşkımızın gerçek olduğunu bildiğı için kocama da göz kulak olacaktır."

Bu kadar çok suçluluk hissederken onun sözlerini kabul etmek zordu. Kraliçe Eldinar'la ilk tanıştığıımda, onun arkadaşlığı tenime değıen binlerce bıağıın ucu gibi gelmişti. şimdi ise uğruna bıçağı göze alabileceğıim birini görüyordum.

"Sabah Macabre ile konuşacağıım. O kabul ettikten sonra dönüş yolculuğına ıkacağıız ve planlarımızı tamamlayacağıız. Yelken açmak için ordunuzu hazırlamanız gerekecek. Ben de benimkini aynı şekilde hazırlayacağıım."

şimdi bu gerçekmiş gibi hissedince kalbim çarpmaya başladı. Geleceğıim , Yeraltı Tanrısı'nın piyonu olarak sonsuza kadar yaşayacaktım. Ama diğler ayrıntılar belirsizliğini koruyordu. Savaşı kaybedersem ve diğler özgür ejderhaların hayatlarını kaybedersem, değıer verdiğıim diğler insanları kaybedersem, bunların hepsi bir hiç uğruna olacaktı. Vivian ve Lena'nın intikamını alamayacaktım ve yine de sonsuza kadar acı çekmek zorunda kalacaktım.

"Korkuyorsun."

Gözlerim yine onunkileri buldu. Khazmuda'nın duygularımı hissedebildiğı kadar o da yüz ifademi okuyabiliyordu. "Evet. Onlarca yıl bu an için hazırlandım ve şimdi o an geldi... Kendimi hissediyorum."

Bir süre bana baktı, gözleri o kadar derindi ki ışık dibine ulaşmıyordu. "Kuzeydeki insan krallığına hükmediyorsun, ölümlere hükmediyorsun, hem elflerde hem de

ejderhalar. Olabildiğince hazırlıklısın, Talon Rothschild, Güney Adalarının Kralı."

"Asla Güney Adalarının Kralı olamayacağım..."

"Bir anlığına olacak ve o anın tadını en değer verdiğiniz herkesle birlikte çıkaracaksınız."

Kulübeye döndüğümde Calista benim gömleklerimden birini giymiş, altında bir şey yoktu ve kanepede, benim yardımım olmadan yaktığı ateşin önünde oturuyordu. İçeri girdiğimde bana baktı, gözlerinde yeşil alevler vardı.

Ona her baktığımda suçluluk duygusu daha da ağırlaşıyordu.

Gözleri merakını gösteriyordu ama Kraliçe Eldinar'la yaptığım konuşma hakkında bana soru sormadı.

Zırhımı ve üniformamı çıkardım ve boxerıma kadar soyundum. Pencere açıktı, bu yüzden okyanusun sesi çıtırdayan alevlerin üzerinden duyulabiliyordu. Dükânlarından aldığım viski şişesini kaptım ve onun yanındaki kanepeye oturdum.

Çıplak ayaklarını masanın kenarına dayamış, dirseğini kanepenin arkasına dayamış, eliyle başının arkasını desteklemiş, koyu renk saçları hoş bir perde oluşturmuş bir haldeyken bile güzeldi.

Ona bakarken bir yudum aldım, birinin hiç çaba göstermeden bu kadar güzel olabilmesine hayret ediyordum. Matarayı masaya koyduktan sonra arkama yaslandım ve ona bakmaya devam ettim, son birkaç gündür güçlenen bağlantıyı inkâr edemiyordum. Vivian'dan bahsettiğimde onu kendimden uzaklaştıracağımı düşünmüştüm ama o hiçbir kırgınlık ya da kızgınlık belirtisi göstermedi. Beni daha az değil, daha çok önemsiyor gibiydi. Planım geri tepmişti.

Birbirimize daha da yakınlaştık, ama çaresizce karşı koymaya çalıştığım duygularımı daha da derinleştirdim.

Calista ateşin ışığında bana baktı, sakın yüzünün ardındaki düşünceleri bilinmiyordu.

"Sabah Macabre ile konuşacak." "Sanırım evet diyecek."

"Ben de istiyorum."

"Bu adadan ayrıldığım için üzgünüm ama gitme vakti geldi."

Oradan ayrıldığım için ben de üzgündüm. Burada bir hayat hayal etmek kolaydı, Khazmuda bizi görevlerimizden kısa bir tatile götürüyor, gün batımını izliyor ve şenlik ateşinin önünde yumuşak kumların üzerinde sevişiyorduk. Ama sonra bunu bir kenara ittim, çünkü savaştan sonra hiçbir şey olmayacaktı. Bir kez başladığında, bu yaptığım son şey olacaktı.

"Talon."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

"Nereye gittin sen?"

Tıpkı kraliçe gibi, Calista da beni okuyabiliyordu. Beni açık bir kitap gibi okuyordu. "Amcan onun kararına katılmıyor."

Gözleri hüznle doldu. "Onu kendinden daha çok önemsiyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Kalbini koluna takmıştı, tıpkı benim evlendiğimde yaptığım gibi. Hiç oyun oynamadım. Olmak zorunda olmadığım zamanlarda bile hep sadık kaldım. Karıma her gün değer verdiğimi hissettirerek kendini güvende hissetmesini sağladım.

"O kadar güzel ki, gerçek gibi görünmüyor."

Konuşmasını izledim, ışığın yüzünün açıklarına mükemmel bir şekilde vurmasını izledim.

"O yaşıyan bir sihir gibi ve amcam da onun büyüüne kapılmış durumda. İlişkilerinin tüm parametrelerini kabul etmiyorum ama amcamı saplantısı için suçlayamam çünkü o gerçekten de gördüğüm en güzel kadın." Gözleri sanki o anda Kraliçe Eldinar'ı hayal etmiş gibi başka yöne kaydı.

Ona bakarken dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi, o kadar güzel bir kadın görüyordum ki tek bir bakış hayatımı sonsuza dek değiştirmişti. "Tanıştığımız geceyi hâlâ tüm netliğiyle hatırlıyorum."

Bana bakmak için döndü.

"Meşalelerdeki teninin parıltısı. Yeşil gözlerindeki mücadele. Ülkedeki en güçlü ejderhanın üzerine tereddüt etmeden yürümen. Tek bir bakış ve kısa bir etkileşim yetti ve hayatımın geri kalanında senin çizgine bağlandım." Onu gördüğümünden beri başka bir kadınla birlikte olmamıştım, aramızda fersahlarca mesafe varken ve o benimle hiçbir şey yapmak istemezken bile. "Karşı koymak, seni umursamamak için çok uğraştım ama büyüüne kapıldım ve o zamandan beri büyüünün esiri oldum. Amcan onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyor olabilir ama ben aynı fikirde değilim." Bu kadından uzaklaşmaya, aramıza bir bariyer koymaya çalıştım, böylece sonunda onun için her şey daha kolay olacaktı ama sonra böyle anlar oldu... ve buna karşı koyamadım. ". "

Birkaç saniye boyunca bana baktı, gözleri duygusaldı ama inançsızlıkla kaplanmıştı. Gözlerini kırpmaya gerek duymadan bakmaya devam etti, kanepenin diğer ucunda oturduğum yerden bana bakıyordu. Sonra her zamankinden daha özgüvenli bir şekilde bana doğru hareketlendi ve yüzümü kavrayarak dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı ve onu titreten bir tutkuyla beni öptü.

Elim saçlarının arasına kaydı ve sadece onun bana verebileceği bir adrenalin patlaması olan duygu ve arzu patlamasını hissederken onu yumrukladım. Cariyelerimle buluşmak sadece bir amaç, bir güç gösterisiydi ama Calista'yla derin ve acı doluydu, o kadar çiğ bir bağdı ki canımı yakıyordu.

Kalçalarımın üzerine oturdu ve beni öperken iki eliyle yüzümü kavradı, boxerımın üzerinden sert aletimin tam üzerine oturdu. Başını çevirip beni başka bir şekilde öpmeden önce ağzımın içine nefes aldı ve bir gram bile tereddüt etmeden istediğini aldı.

Birlikte geçirdiğimiz ilk zamanı, beni içeri almasının, fiziksel yakınlığımızı şiddetten ziyade güzel bir şey olarak benimsemesinin ne kadar sabır ve cesaret gerektirdiğini hâlâ hatırlıyordum. Şimdi beni hiç böyle bir şey olmamış gibi kabul ediyordu.

Bu beni çok etti.

Boxerımı indirip aletimi serbest bırakmak için kalçalarımı hafifçe kaldırdım. Göğüslerini göstermek için tişörtünü başının üzerine kaldırdı.

İç çamaşırını kenara çektim çünkü çıkarmasını bekleyemeyecek kadar endişeliydim. Onun kaygan darlığıyla çevrelenmek istiyordum çünkü kucağında güzel bir kadın olan bir erkektim. Ama aynı zamanda onun içinde olmak istiyordum çünkü damarlarımdaki ilaçtı. Kırık kalbimi iyileştirdi. Kaosuma huzur getirdi. Zamanı yavaşlattı, geleceği ve geçmişi unutturdu. Anı yaşamamı sağladı... ve her saniyenin değerini bilmemi.

Bölüm 14

Calista

Talon ve ben kraliyet odalarına vardığımızda Kraliçe Eldinar Macabre ile yaptığı konuşmadan hâlâ dönmemişti. Amcam önünde bir fincan kahveyle yemek masasında oturuyordu ve adadayken gardını düşürmüş gibi görüldüğü için normal kıyafetlerini giymişti.

Sessiz ve bizimle ilgilenmeyen biriydi. Bize hiçbir şey teklif etmedi ve ikimize de neredeyse hiç bakmadı. Sanki orada hiç yokmuşuz gibiydi.

Bu beni suçlu hissettirdi.

Ben odadaki gerginliğe değinmeden Talon konuştu. "Onu vazgeçirmeye çalıştım."

Amcam yavaşça başını çevirip Talon'a baktı. Bakışları dudaklarının söylemediği her şeyi söylüyordu.

"Birçok kez."

Ezra Amca gözlerini kaçırdı ve konuşma başlamadan bitmiş gibi göründü.

"Sana kızgın değil," dedim. "Bana kızgın." Kızgın olsaydı Talon'u terslemekten çekinmezdi, özellikle de Kraliçe Eldinar yokken. Bu yüzden öfkesi bana yönelmiş olmalıydı.

Amcam konuşmadığında bunun doğru olduğunu
anladım. "Özür dilerim-"

"Üzgün müsün?" Bana döndü, kaşlarını kaldırdı. "Karım ejderhalar için yeterince şey yaptı. Riviana Yıldızı için yeterince şey yaptı. Ölüm Kralı savaşa katılmadan önce Ulu Ağaç'ın önünde duran oydu. Şimdi de kılıcını bir kez daha kaldırmak için dünyanın öbür ucuna gitmesini mi istiyorsun? Bunu ondan istemeye nasıl cüret edersin?"

Suçlulukla gözlerim düştü.

"Onu bundan koruyamam. Geride kalması için ona yalvarırdım ama kalmayacağını biliyorum."

Talon araya girdi. "Tüm saygımla-"

"Bu konuşma seni kapsamıyor." Gözlerini benden ayırmadan söyledi bunu. "Bu benim karım. Benim önümüzdeki birkaç on yıl içinde ölmem gerekiyor ama onun çok çok uzun bir süre daha yaşaması gerekiyor. Eğer o ölürse seni asla affetmeyeceğim-"

"General." Talon sadece sesini yükseltmekle kalmadı, öfkesini de ekledi. "Bu yersizdi ve siz de bunu biliyorsunuz."

Bakışlarımı kaldıramadım. Kendimi bok gibi hissediyordum. Talon'a yardım etmek istiyordum ama elimde kalan tek aileye ihanet etmiştim.

Amcam özür dilemedi. "O ejderhalara acıyorum. Elbette . Ama karımı bu dünyadaki herkesten çok daha fazla önemsiyorum ve şimdi o bizi içermeyen başka bir savaşa dahil oldu-"

"Protego Nia."

onun sesini duyduğumuzda hepimiz sustuk.

Amcam ona bakmak için döndü ve onu görünce yüzündeki gergin ifade anında gevşedi.

Masaya yaklaştı, beyaz elbisesi arkasında kaldı. "General, izinlisiniz."

Daha önce hiç almadığı bir emre nasıl itaat edeceğini bilmiyormuş gibi karısına bakarak sandalyesinde oturmaya devam etti. Öfkesi yavaş yavaş yumuşayarak sözsüz bir pişmanlığa dönüştü. "Majesteleri-"

"İzinlisiniz dedim."

Sandalyede kıpırdamadan durdu, yüzüne duygular yayıldı. Kadın onun gitmesini bekledi.

Tüm bu kargaşadan kendimi sorumlu hissediyordum.

Ağır bir anın ardından amcam masadan kalktı ve binadan dışarı çıktı.

Kraliçe Eldinar az önce oturduğu sandalyeye çöktü ve elindeki kahve fincanını kenara çekti. Dümdüz oturdu, ellerini masanın üzerinde sanki bu alışveriş hiç olmamış gibi birleştirdi. "Generalimin davranışı için özür dilerim. Evlilik anlaştığımızda, kişisel ilişkimizin profesyonel ilişkimizi etkilemeyeceğini açıkça belirtmiştim. O bunu unutmuş gibi görünüyor."

"Seni çok seviyor," diye fısıldadım. "Çok fazla..."

"Öyle bile olsa," dedi nazikçe. "Riviana Yıldızı'nın Kraliçesi olarak halkım için bu yolu seçtim ve Riviana Yıldızı'nın Generali olarak o da bu kararı destekleyecek. Onun görevi orduları zafere hazırlamak, bu zafer ne kadar ihtimal dışı görünse de. Beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Onun görevi aynı zamanda sizi korumak," dedi Talon. "Hem bir general hem de bir koca olarak. Yapmaya çalıştığı tek şey bu, Majesteleri."

Birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. "Bu kadar dert yeter. Macabre ile uzun bir konuşmanın ardından, savaşta bize katılmayı kabul etti. Ejderhalara hizmet etmeleri için emir vermeyecek ama onlardan katılmalarını isteyecek. Bazıları yavrulara bakmak ve hayatta kalmalarını sağlamak için geride kalmalı. Kırkının ona katıl şüpheleniyor."

Macabre ile yaptığım sonuçsuz konuşmalardan sonra, Kraliçe Eldinar sorduğunda bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırmıştım. "Fikrini bu kadar kolay değiştirdiğine inanamıyorum. Onunla konuştuğumda, hiçbir koşulda geri adım atmayacağını açıkça belirtmişti."

"Aşkımız bir asırdır sürüyor. Toprağın altındaki ana kayadan daha derin. Okyanusun ortasından daha derin. Onunla tanıştığın versiyonu benim bildiğim versiyonundan çok farklı. Durumunu nasıl anlatırsan anlat, isteğini reddedeceğini biliyordum ve sert pullarının koruması olmadan kalan özgür ejderhalar için savaşmama asla izin vermeyeceğini de biliyordum."

Bunun hâlâ inanamıyordum.

Talon da şokta gibiydi çünkü konuşmadı.

"Eve dönüş yolculuğumuza yarın başlayacağız. Macabre kendisine kaç ejderhanın eşlik edeceğini belirledikten sonra bizimle orada buluşacak. Kalyonla gideceğimiz yere varmamız bir hafta sürer ama normal hızda uçarsa bir gün içinde karaya ulaşabilir. Khazmuda ve Inferno geride kalıp isterlerse ona katılabilirler."

"Sanırım en iyisi bu olacak," dedi Talon. "Khazmuda için normal uçmaktansa bizim yavaş hızımızda süzölmek daha zor."

"O zaman anlaştık," dedi. "Yarın ilk iş yola çıkacağız."

Gidecek yerlerin kısıtlı o gemide sıkışıp kalmak ve buraya yolculuk etmek umurumda değildi ama Talon'un güvertenin altında benimle birlikte olması bunu katlanılabilir kılıyordu. "Lütfen amcama kızma. Sana söz veriyorum iyi niyetlidir."

"İnanın bana, öyle olduğunu biliyorum," dedi nazikçe. "Ama bu davranış yine de affedilemez."

"Onu affedeceksin, değil mi?" Az önce bir evliliği mi mahvettim? Ve herhangi bir evlilik değil, amcamınki? "Seninle konuştuğumda

bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. İkinizin arasında anlaşmazlığa neden olmak istemedim-"

"Çocuk." Elini nazikçe benimkinin üzerine koydu. "Evet, bu kararı almamı sen teşvik ettin. Ama bu durum son bir haftadır zihnimi çok meşgul ediyordu. Eğer Macabre kabul etmeseydi ve sen girişiminde başarısız olsaydın ve o ejderhalar esir kalsaydı, bu durum hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecekti. Elfler daha sonra Kral Barron'u yenmek için yeterli olmayacaktır, bu yüzden başarı için tek bir şans var. O da şimdi. Ejderhaları özgür bırakmak istiyorum. Talon'a yardım etmek istiyorum. Bu dünyayı baskıcı rejimlerden kurtarmak istiyorum çünkü yaşam biçimi bu değil."

Ertesi sabah eşyalarımızı topladık ve kalyona bindik. Dönüş yolculuğu için erzaklar güvertenin altına yüklenmişti. Adadan, Talon'un korsanlık yaptığı süre boyunca birden fazla kez muzdarip olduğu iskorbüt hastalığını önleyecek taze meyveler toplanmıştı.

Herkes gemiye bindikten sonra rıhtımdan çözüldük ve rüzgârı yakalamak için yelkenler indirildi. Esintinin yönü bizim lehimizeydi ve tropik cennetten dilediğimden daha hızlı uzaklaştık.

Kalbimde bir sızı ile kayboluşunu izledim.

Talon diğer elflerin gemiyi denize indirmesine yardım etmeye devam etti, diğerlerinden daha gençti ama bir ömür boyu daha fazla deneyime sahipti. Geminin kaptanına dönüştü ve elflerin hiçbir i tiraz etmedi.

Adanın gözden kayboluşunu, uzakta küçülüşünü izlemeye devam ettim.

Kraliçe Eldinar elbiselerinden birini giymiş, başında çiçekten bir taçla yanımda belirdi. "Eminim bir gün tekrar göreceksiniz."

"Umarım öyledir." Orada Talon'la birlikte kalmayı, yalnızlık içinde ve dünyanın karmaşasından uzakta yaşamayı çok isterdim. Zamanımız günbatımı ve yemeklerle ölçülürdü. Hiç ayakkabı giimezdik çünkü ayaklarımız hep kumda olurdu. Hayat basit ve yavaş olurdu.

Ona baktığımda, amcamın tam zırhı içinde, sırtında ağır kılıcıyla onun arkasında durduğunu gördüm. Gözleri uzaktaki adadaydı. Başkalarının yanındayken ilişkilerinin nerede durduğunu bilmek zordu.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Umarım ikiniz bunu ." Başka bir şeyle meşgul olmadığım zamanlarda bu düşünce hep aklımdaydı.

Başını çevirip bana baktı, saçları esintide zarifçe dalgalanıyordu. "Çözülecek bir şey yok çocuğum. Uzun ömürlü olmamız nedeniyle elflerin yüzleşmeye karşı insanlardan farklı bir yaklaşımı vardır. Affedilemeyecek çok az eylem vardır. Amcanın sevgi gösterisi bunlardan biri değil. Ama yine de ona bu toplumdaki rollerimizle ilgili yükümlölüklerimizin hatırlatılması gerekiyordu."

"Ona kızgın olmamana

sevindim." "Asla."

Vücudumdaki rahatlamayı hissettiğimde, gülümseme de onu takip etti.

"Önümüzdeki zamanlar zorlu olacak. Birimizin, belki de ikimizin birden ölme ihtimali var. Kimse sonsuza kadar yaşamayacak ama hepimiz bir amaç uğruna öleceğiz. Bu, uğruna ölmeye değer bir amaç."

Hiç bu kadar pragmatik bir cesarete sahip birini tanımamıştım. İnsanlar sadece kendileriyle ilgilenirlerdi ama elfler başkaları için fedakârlık yapmaya hazırdu. Tahtını geri aldığında Talon'un aynı şekilde olacağını biliyordum.

Adanın yavaşça gözden kayboluşunu, giderek uzaklaşmasını izlemek için döndü.

Yan yana, uzaklarda kayboluşunu, ufukta daha küçük bir leke haline gelişini, esintinin saçlarımızı savuruşunu izledik, ta ki o leke yok olana kadar... ve yok oldu.

Talon ve ben güvertenin altındaki kamaramızdaki küçük masada birlikte oturuyorduk, masanın ortasındaki lamba buzlu camın arkasından kısık bir şekilde yanıyordu. Şimdiye kadar çok az sallanmayla sorunsuz bir yolculuk olmuştu, bu yüzden deniz tutması yaşamamıştım.

Üzerinde sadece pantolonu vardı, sert göğsü lambanın ışığında çıplaktı, açık denizde hava serin olmasına rağmen hiç üşümüyordu. Özellikle masadaki bir çatlakla ilgileniyor gibiydi çünkü uzun süre ona baktı.

"Güney Adalarının Kralı olmak istemediğini söylemiştin."

Gözleri benimkilere kaydı.

"Neden?"

O da ona baktı, lambanın ışığında gözlerindeki altın benekler görünüyordu.

"Ailenizin intikamını almak istediğinizi biliyorum ama neden kanınızda olan tahta oturmuyorsunuz?"

Sert bakışlarını sürdürdü.

Bir cevap bekledim, duymak istediğim cevabı bekledim - benimle yaşamaya niyetli olduğunu.

Sonunda kaçırdı. "İşte."

Bir hayal kırıklığı sızısı yaktı. "O zaman ne yapacaksın?"

Gözleri aşağıda kaldı.

"Benimle yaşayacak mısın?" Bana karşı hislerini açıkça ortaya koymuşken neden güvence istediğimi bilmiyordum. Bana baktığında duygularını açıkça belli etmişti. Beni öptüğünde. Güzel şeyler söylediğinde.

Gözleri daha önce baktığı masadaki çatlağa kaydı. "Eğer hayatta kalırsam... evet."

O anda içimi bir sıcaklık, gelecek için bir heyecan kaplamalıydı ama bunu söyleme şekli beni duraksattı. Sadece sayfadaki kelimeleri görmem gerekirken satır aralarını okumamı sağladı. "Hayatta kalamayacağını mı düşünüyorsun?"

Başını hafifçe salladı. "Neden?"

Bana bakmak için başını kaldırmadı. "İşte."

"Sen duyduğum en güçlü adamsın Talon. Topraklarımı basit bir el hareketiyle ele geçirdin. Kara elfleri tamamen tek başına yendin."

Bana bakmak için çenesini kaldırdı, gözleri aniden ortaya çıkan bir saldırganlıkla sertleşmişti. "Benden çok daha güçlü varlıklar var Calista. Kontrol edemediğim güçler ve kuvvetler var. Yarının garantisi yok ve ben her seferinde bir gün yaşamayı seçiyorum. O yüzden gelecekte konuşmayalım. Sadece şu anda, bu kamarada, bu teknede, denizin ortasında sahip olduklarımızın kıymetini bilelim."

Uçurumun yüzüne gizlenmiş gizli limana yanaştık. Bacaklarım sağlam zemindeyken bile, sanki hâlâ açık denizdeymişim gibi dünyanın sallandığını hissediyordum. Gemi büyük ve lükstü ama yine de

Güvertenin altındaki kamarada sıkışık bir şekilde, gemiyi yöneten elflerin yolundan uzak durmaya çalışıyorlardı.

Adayı her zamankinden daha çok özledim.

Şimdi ormana doğru uzun bir yolculuğa çıkacak, üç gün boyunca at sürecektik ve üç gece boyunca sert zeminde uyuyacaktık. Ve ormana vardığımızda, dinlenmek için zamanımız olmayacağını, sadece savaş için hazırlık yapacağımızı biliyordum.

Yokluğumuzda elflerin kamp kurduğu sahile doğru kürek çektik. Komutan Luxe orada bir istasyon kurmuş ve biz dönene kadar atlarla ilgilenmişti. Tüm bu süreyi sert zeminde uyuyarak, kalyonun denizde görünmesini bekleyerek geçirmişlerdi ve bu durum beni şikâyet ettiğim için suçlu hissettiriyordu - bu şikâyetleri hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmemiş olsam bile.

Atlarımıza binip ormana geri dönmek yerine, Kraliçe Eldinar ejderhaları beklemek için kamp kurmamızı emretti. Khazmuda Talon'a birkaç saat önce yola çıktıklarını, yani sabaha varacaklarını söylemişti.

Talon paylaşacağımız çadırı ve kendi şenlik ateşimizi herkesten uzak bir yere kurdu. Zırhına geri dönmüştü, sırtında ağır kılıcı vardı, metal soğuktu ve dokunulduğunda acımasızdı.

Kibritiyle ateşi yaktı ve kamp alanına ısı getirdi. Elflerin geri kalanı kamp kurdu, Kraliçe Eldinar'ı amcamla birlikte merkeze, etrafındaki adamlarıyla birlikte olabileceği en güvenli konuma yerleştirdiler.

Kamp alanından geçerken Komutan Luxe'ü gördüm ama Talon'un öfkesinden kaçınmak için bana doğru bakmamaya dikkat ediyordu.

Talon gün batımından önce avlanmıştı, bu yüzden yemeği ateşin üzerinde hazırladı ve iki tabağa paylaştırdı.

"Hayır, teşekkür ederim." Kaba olmak istemezdim ama elflerle kaldığım süre boyunca beslenme düzenim değişmişti. Yiyecekleri farklı görüyordum, hepçil beslenmenin sonuçlarını görüyordum. Balık nedense farklı hissettiriyordu, çok daha uzak.

Talon, sanki bunu söylememi bekliyormuş ama yine de teklif istiyormuş gibi tabağı eğip yemeğimin kendi yığınınına katılmasına izin vermeden önce en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermedi. Kütüğün üzerinde sessizce oturdu, aklı başka konulara kayarken ateşe baktı.

Okyanusa o kadar yakındık ki havadaki tuz kokusunu alabiliyordum ama adadakiyle aynı değildi. Nem, serin bir gecede hafif bir sıcaklık örtüsü gibiydi. Dalgalar kıyıya aynı şekilde çarpmıyordu. Zemin taş gibi sertti ve ayak parmaklarımın arasında kayacak kum yoktu.

Talon yemeğini bitirdi ve tabağını temizledikten sonra tekrar çantasına yerleştirdi. "Sana ne yiyeceğini ya da hayatını nasıl yaşayacağını söylemeyeceğim ama yakında yola çıkacağız ve bu konuda titiz davranma fırsatın olmayacak. Hayatta kalman ahlaki değerlerinden daha önemli. Hayatta kalmak için iyi beslenmelisin."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Şimdi farklı hissediyorum."

"Bu iş bittiğinde bu yaşam tarzına devam edebilirsin. Bir dahaki sefere bir şey pişirdiğimde onu yiyeceksin." Sanki zamanda geri gitmiştik, ilk tanıştığım otoriter haline gelmiş, taştan bir kaleye hapsedilmişti. Ama onun otoriterliğini görmezden geldim çünkü niyetinin iyi olduğunu biliyordum.

"Tamam."

Bir an daha bana baktı, sanki kabulden ziyade bir kavga bekliyordu. Karşılık gelmeyince tekrar ateşe baktı. "Ejderhalar sabah bize katılacak. Biraz uyumalıyız."

"Khazmuda'dan ayrı olmak garip hissettiriyor mu?"

"Geçici olduğunu biliyorum."

"Ama çok uzun zamandır yan yanaydınız."

"Tam olarak değil," dedi. "Ben Riviana Yıldızı' ayrıldık. Balıkçı ve korsan olarak geçirdiğim zaman da ayrılık içinde geçti. Zihinlerimiz her zaman bağlantılıydı ama onun pullarını görmediğim yıllar geçiyordu."

"O zamandan beri ilişkiniz değişmiş gibi görünüyor."

"," diye itiraf etti. "Ama dediğim gibi, bu geçici bir durum. Eğer onunla istediğim zaman konuşmasaydım, çok daha farklı hissederdim. Ama hiçbir mesafe aramızdaki bağı koparamaz."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Bu çok özel." Inferno'yla kısa bir süre yaşamıştım ama ilişkimiz asla Talon'un Khazmuda'yla paylaştığıyla kıyaslanamazdı. Gerekli olduğu için bir süreliğine kaynaşmıştık ama kalıcı olarak kaynaşmak gereksizdi. "Khazmuda ile kaynaştığın için sonsuza dek yaşayacak mısın?"

Gözleri ateşe kaymıştı ama tekrar bana döndü. "Teorik olarak."

"Peki, şu anda onunla birleşmezseniz ne olur?"

Soruyu düşünürken bir süre bana baktı. "Zaman beni yakalar. Onlarca yıl yaşlanırdım."

"Bu da amcanızın tamamen aynı görüneceği anlamına geliyor." "Evet."

Bu bir ejderhayla birleşmezsem yaşlanıp öleceğim anlamına geliyordu. Talon ise önünde yüzyıllar varken zamanda donmuş olarak kalacaktı. Bana olan çekiciliği ölecek ve benim yerime daha genç birini koyacaktı. Bu nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorundu.

Ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olacak ki, "Ne oldu bebeğim?" dedi.

Gözlerim ateşte kaldı. "Hiçbir şey."

"Sanırım seni iyi tanıyorum," dedi. "Çünkü bunun bir yalan olduğunu biliyorum."

Ateşe odaklanmaya çalıştım. "Sadece senin sonsuza kadar genç ve yakışıklı kalacağını ve benim yaşlanacağımı fark ettim." Yaşlanacaktım ve işe yaramaz olacaktım. Vücudumdaki her damla gençliği sıkıldığında, yerime başka birini koyacaktı... ve ben yalnız kalacaktım.

Uzun bir süre yüzümün yan tarafına baktı.

Hemen duran göreve odaklanmalıydım ama dört gözle beklediğim bir şey olduğunda bunu atlatmak daha kolaydı. Talon'la sakin ve dolu bir hayat gibi. Kendi çocuklarımızla. İkimizin de tadını çıkaramadığı huzur ve mutluluk.

"Bebeğim."

Ona bakmak istemedim. "Ne söyleyeceğini zaten biliyorum."

"Ne söyleyeceğim?"

"Bunu savaştan sağ çıktıktan sonra düşünebiliriz."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu anladığını sanmıyorum. Çünkü anlasaydınız korkardınız. Sonrasında ne olacağını düşünmezdin çünkü büyük ihtimalle sonrasında hiçbir şey olmayacak."

"Hayallerim var Talon. Ve bunda yanlış bir şey yok."

Tekrar ateşe baktı ve sessizleşti, ruh hali belli belirsiz düşmancaydı.

"Ailemi genç yaşta kaybettim ve o zamandan beri tek başımayım. Sonra sen hayatıma girdin. Dünya hala kaotik ve her şey çok belirsiz olsa da, kesin olan tek şey sensin." Yüzünün yan tarafına baktım. "Ejderhaların özgür olmasını istiyorum. Senin intikamını almanı istiyorum. Ama aynı zamanda seninle bir hayat istiyorum ve bunu söylemekten utanmıyorum. Bu hayat nasıl olursa olsun, ister Gölge Taşı'nda, ister Riviana Yıldızı'nda, ister Thalianda ya da Güney Adaları'nda... Hayatımın geri kalanında seninle olmak istiyorum."

Kolları dizlerinin üzerinde dururken gözleri ellerine kaydı, parmakları birbirine dikilmişti. Elleri sıkıca kenetlenmiş olduğu için ön kollarındaki ve parmak eklemlerindeki kordonlar görülebiliyordu.

"Seni seviyorum-"

"Calista." Sıkıdığı dişlerinin arasından bir iç çekiş çıkardı, hayal kırıklığı ateşteki kıvılcımlar gibi patlıyordu. Birleştirdiği elleri ağzına gitti, sanki kendini çok geç susturmuş gibiydi. Sesi, sabrını yitirmiş ve çocuğunu gereksiz yere azarlayan bir ebeveyn gibiydi. Sözlerim ona taşıyamayacağı kadar ağır bir yükmüş gibi geliyordu.

Görünmez bir okun kalbimin ortasına saplandığını hissettim. Bedenim saniyeler önce canlıydı ama şimdi ölümün eşiğindeymiş gibi hissediyordum. İyimserliğim, topla vurulmuş bir kalyon gibi okyanusun dibine batmıştı.

"Gidebildiğim yere kadar gideceğim." Ellerini tekrar indirdi ve yüzünü bana döndü, kara gözleri vahşetle açılmıştı. "Buraya kadar. Başka adım yok."

Acı bir tanıdıktan daha fazlasıydı. En yakın arkadaşımdı, hayatın her mevsiminde yanımdaydı, gölgelerde yanımda durur, gözyaşlarımın yüzümden dökülüşünü izlerdi. Ama bu acı... bir yabancı gibi hissettirdi. Bir şekilde bildiğim tüm diğer acıların toplamından daha kötüydü.

Gözlerini kapadı ve sonra tekrar ateşe döndü. "Onun yüzünden mi?"

"Bir daha onun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim-"

"Az önce seni sevdiğimi söyledim ve sen beni parçalara ayırdın." Başını eğdi ve bir iç çekiş daha yaptı.

"Duygularım sana bu kadar yük olduğu için üzgünüm."

"Sorun bu değil, Calista-"

"O zaman nedir?" O anda geçmişe döndüm, adadaki kumsalda yaptığımız konuşmayı, sözümü bir değil iki kez kesişini hatırladım - çünkü bunun olacağını biliyordu. Bu bir kaza değildi. Tesadüf değildi. "Çünkü senin de aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm. Hayatımı koyabilirdim."

Ateşe bakmaya devam etti.

"Bana senin için ne kadar önemli olduğumu söyledin. Seni asla terk etmememi söyledin. En güzel kadın olduğumu söyledin. Ama ben sadece zaman geçirmek için başka bir kadın mıyım? Çünkü senin karın değilim ve asla da ."

Öfkesini dizginlemeye çalıştı, ama sesi hala kaynıyordu. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden bir daha ondan bahsetme."

"Yani, sadece ben mi varım?" Tersledim. "Beni bir gece için istiyorsun ama bütün gecelerini istemiyor musun?"

"Ben öyle demedim-"

"O zaman ne hissettiğini söyle Talon. Çünkü tahmin etmekten yoruldum."

Kendini içinde olmak istemediği bir durumda bulmuş gibi ellerini yüzünde gezdirdi.

Riviana Star'a geldiğinden beri kendimi onun hayatındaki en önemli kişi gibi hissediyordum. Sevildiğimi ve korunduğumu hissettim. Onunla başka hiç kimseyle hissetmediğim bir yakınlık hissettim. Zor zamanlar yaşamış olsak da, onunlayken her şey çok kolaydı. Ama görünüşe göre, tüm bunları yanlış yorumlamışım. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Uyumak için değil ama çantamı alıp kamp alanından ayrılmak için çadıra girdim. Kapaktan çıktım ve çantamı omzuma attım.

"Calista."

başladım.

"Calista." Peşimden geldi ve beni kolumdan yakaladı.

Elinden kurtuldum ve onu göğsünden ittim.

Zar zor geri çekildi. Bana tekrar uzanmadı ama gözleri bana dokunmak için çaresiz görünüyordu. "Lütfen sadece beni dinle." Sesindeki kızgınlık kaybolmuştu ve şimdi sessiz bir yalvarış vardı.

Hâlâ öyle öfkeliydim ki bir ejderha gibi ateş püskürebilirdim.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre durakladı.

Ben beklemeye devam ettim. "Benimle konuşmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Calista." Beni susturmak için sesini hafifçe yükseltti. "Beni dinle."

"Dinliyorum Talon. Dinliyordum. Ama sen hiçbir şey söylememeye devam ediyorsun."

Bakarken gözleri çok ağır görünüyordu, sanki sadece kendisinin görebildiği görünmez bir ağırlık taşıyordu. "Yapmak istediğim son şey seni incitmek. Hayatın zaten çok zordu ve ben bunu daha da istemiyorum."

"Bunu nasıl zorlaştırabilirsin?"

Birkaç saniye boyunca sert bir şekilde nefes aldı. "Ölerek."

"Ne olacağını bilmiyorsun-"

"Calista, savaş benim canımı alacak-"

"Bunu bilemezsin." Ve ben bunu düşünmek istemedim. Bir saniye bile.

"Bunun asla gerekiyordu." "Ne?" Ben sordum.

"Bu." Aramızda eliyle işaret etti. "Bunun olmaması gerekiyordu. Sevişip yolumuza devam etmemiz gerekiyordu. Omurgalı davranıp bu noktaya gelmeden bitirmeliydim ama zayıftım, çok zayıftım." Nefes almaya devam etti, burun delikleri açıldı. "Gardımı indirdim çünkü bir gram bile duygudan yoksun olduğumu varsaydım... ve sonra sen dünyamı ateşe verdin ve beni yaktın."

"Yani, bunun hiç mı diliyorsun?"

"Hayır." Başını eğdi ve iç çekti. "Sanırım bunun hiç yaşanmamış olmasını dileyeceksin."

Gözlerimi kuru tutmak için elimden geleni yaparak bakmaya devam ettim.

"İşin bu gelmesine izin verdiğim için özür dilerim." Kamp ateşi arkasında olmasına rağmen gözleri samimiyetle parlıyordu. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Gidebildiğim yere kadar gideceğim. Sana ancak bu kadarını verebilirim." Pantolonundan başka bir şey giymeden öylece duruyordu, aldığı yorucu nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Gözlerinde özlem vardı ama korunuyordu. "Bu konuşmayı unutalım... ve bunu birlikte bitirelim."

Bu acı dolu sözleri içime sindirirken olduğum yere çakılıp kaldım. Riviana Star'ın önünde belirdiğinde kendimi tamamen ona teslim etmiştim ve aşkım her geçen gün artmaya devam ediyordu. Şimdi ise orada kırık bir kalple, aynı şekilde hissetmeyi reddeden bir adama delicesine aşık bir kadın olarak duruyordum. "Kalbinde Vivian için hâlâ bir nöbet tuttuğun için beni sevemiyor olsaydın, bunu anlardım. Ama öleceğini varsaydığın için bana her şeyini vermeyi reddetmek... bu sadece bir bahane."

Yavaş bir nefes aldı. "Bu bir bahane değil."

"Eğer gerçekten her şeyin yakında biteceğini düşünüyorsan, o zaman hala şansın varken nasıl hissettiğini söylemelisin. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın kıymetini bilmelisin çünkü elimizde kalan tek şey bu. Çünkü ben zaten sana aşığım, Talon. oldu. Zaten sıkıştım. Haklısın. Eğer en başından beri böyle hissediyorsan, mesafeni korumalıydın ama yapmadın. Şimdi, işte buradayız." Kollarımı yenilgiyle kaldırdım ve tekrar indirdim. "Kalan zamanımı sana deliler gibi aşık değilmişim gibi davranarak geçirmeyeceğim. Duygularımı onlardan utanıyormuşum gibi saklamayacağım. O yüzden çadırına dönüp istediğin kadar yalan söyleyip rol yapabilirsin ama ben sana katılmayacağım."

Hayal kırıklığı içinde bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Sana sahip olduğum her an seni sevmek istiyorum ve eğer karşılığında sen de bana aynısını vermeye istekli değilsen... o zaman seni hiç istemiyorum."

"Calista-"

"Sana her şeyimi verdim. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? onca şeyden, doğrudan sebep olduğun onca acıdan sonra yine de kendimi sana verdim. Ve sonra sen benim aşkımı reddediyorsun?"

"Aşkını reddetmedim-" "O

zaman beni sevdiğini söyle."

Bakışları bu istek karşısında sertleşti, nefes alış verişleri artık zorlanmıyordu.

Buna karşılık vermesini beklemiyordum ve yine de hayal kırıklığına uğradım. Zaten değersiz hissediyordum ve daha da zayıf görünmek istemiyordum. Zaten kalbimi ortaya koymuş ve onun çizimleri altında ezilmesini izlemiştim. Başka bir şey almasını istemedim. "İyi geceler, Talon..." Ona sırtımı döndüm ve kamp ateşinin ortasına doğru ilerledim.

Beni durdurmasını bekledim.

Beni kolumdan tutmasını bekledim.

Adımı söylemesini.

Ama
yapmadı.

Gitmeme izin
verdi.

Bölüm 15

Talon

Herkes uyanmadan önce kahvaltımı yapmıştım bile. Çünkü ben hiç yatmamıştım.

Kamp ateşinin başında tek başıma oturdum ve gece boyunca ateşi beslemeye devam ettim, kendimden nefret ve öfke kanımda kaynarken alevlere baktım. Güneş ufukta belirdiğinde gökyüzü aydınlanmaya başladı. Kampın etrafına baktım ve nöbetçi birkaç muhafız dışında uyanık olan tek kişinin ben olduğumu gördüm.

Calista'nın nereye emin değildim ama amcasının çadırına gittiğinden şüpheleniyordum.

Işık yükselmeye devam etti, beyaz bulutlar görünür hale geldi, tavşanlar ve sincaplar güne başlarken belirdi. Bütün gece o kütüğün üzerinde oturmaktan sırtım ağrıyordu ama uyku peşinde koşmanın boşa bir çaba olacağını biliyordum.

Uzakta, Kraliçe Eldinar'ı beyaz zırhı içinde gördüm, artık denizde ve adadayken giydiği elbiseleri giymiyordu. Doğruca bana doğru geldiği belliydi, kristal mavisî gözleri ateşten fenerler gibiydi.

O bana ulaşmadan ayağa kalktım ve saygıyla hafifçe eğildim. Şimdiye kadar saygı duyduğum tek hükümdarlar Konstantin ve babamdı. Ama o da bu listeye eklenmişti.

"Gözlerin yorgun."

Kalbim de yorgun düşmüştü. "Pek uyuyamadım."

"Öyle sanıyorum." Beni geçip kamptan uzaklaştı. "Benimle yürü Ölüm Kralı." Beni beklemedi, halkının ejderhaların gelişini beklemek için toplandığı alandan ayrıldı.

Yanına geldim ve yürüyüşünü takip ettim. "Çok uzaklara gitmemelisiniz Majesteleri."

"Güvenliğim için korkmuyorum," dedi. "Ve senin yanındayken de kesinlikle korkmuyorum." Bana hafif bir gülümseme verdi, dudaklarını zar zor sıyıran ama gözlerinde çiçek açan türden bir gülümseme.

Böyle bir iltifatı nasıl kabul edeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

Gülümsemesi solmaya başladı. "Calista dün gece çadırımıza katıldı. Ne Ezra ne de ben onu sorguladık."

"ettiysem özür dilerim."

"O bizim huzurumuzda her zaman hoş karşılanır. Bu nedenle, asla davetsiz misafir olamaz. Ama sanırım ikinizin de başına bir bela geldi."

Gözlerim başka tarafa kaydı. "Her şeyi ettim." "Nasıl yani?"

Ağır bir iç çektim ama durumun ağırlığı beni boğmaya devam etti. "Bir mil geldiğini gördüm, ufukta bir kasırga gibi, kara bulutlar dönüyordu." Bana ulaştığında gemimi ve güvertenin altındaki her şeyi yok edeceğini biliyordum. "Ondan kaçabildiğim kadar kaçtım ama Calista'nın ısrarı azalmadı. Bana duymak istemediğim tek şeyi söyledi, beni sevdiğini."

Bir süre beni inceledi, sözlerimi bir duraksama ile özümsemi. "Kalbinin içindekileri o söylemeden çok önce biliyordun zaten. Aşkı duymadan önce çok iyi görebiliyorsun."

General Ezra'nın bizi izleyip izlemediğini ya da çadırın içinde Calista ile konuşup konuşmadığını merak ederek kampa bakmaya devam ettim.

"Ona ne söyledin?"

"Sahip olduğumuzdan fazlasını istemediğimi."

Dudaklarından hüznü bir gülümseme geçti. "Aşk sahiplenicidir. Her şeyini ister

-Sadece bir parça değil."

Calista beni köşeye sıkıştırmıştı ve kaçacak yerim yoktu. Sebep olduğum hasarla yüzleşmek zorundaydım. "Ben ne yaptım..." Açık vadiye baktım ve zihnimin pişmanlık içinde yandığını hissettim. "Bu onu öldürecek." Bunun nasıl olacağını bilmiyordum. Bahamut şeytani bir gülümsemeyle belirip beni çekip kollarımda olup olmayacağını.

Eldinar'ın gözleri acıma duygusuyla yumuşadı.

"Bunu en başından beri biliyordum ama yine de yaptım." Hayatımın bana ait olmadığını biliyordum, ruhum da öyle. Ama yine de Calista'ya ve bırakmadım. Kendime saklamam gereken şeyler söyledim. Yalnız kalmam gerekirken onun yanında uyudum. Ne zaman kendime gitmemi söylesem, onun yerine kollarına girdim.

"Zihninizi kontrol edebilirsiniz. Bedeninizi kontrol edebilirsiniz. Ama kalbinizi asla kontrol edemezsiniz. Kimin için isterse onun için atar. Kontrol edemediğin bir şey için kendini cezalandırma, Talon."

Ona tekrar baktım, kendimden nefret .

"En çok korktuğunuz şey çoktan gerçekleşti. Artık geri dönüş yok."

"Neredeyse ona söyleyecektim." Anlamasını istedim. İstediğim için onu kendimden uzaklaştırmadığımı anlamasını istiyordum. Çünkü en çok değer verdiğim insanı incitmek istemiyordum. "Ama bunu yapamadım. Ona taşıması için bu yükü veremezdim. Benim hakkımda daha az düşünmesini tercih ederdim."

"Birlikte geçireceğiniz zaman sınırlı. Eğer değiştiremiyorsanız, hala vaktiniz varken sahip olduklarınızın tadını çıkarmalısınız. Onun duygularına karşılık versen de vermesen de, sen öldüğünde yine de yıkılacak. Yapabileceğin hiçbir şey yok Talon."

Mutsuzluk içinde başımı öne eğdim. "Ben de kendim için endişeleniyorum." "Ne demek istiyorsun?"

Onun varlığı beni sonsuza kadar rahatsız edecekti. Yüz hatları hafızamdan silinecek ve ben tanınmayacak kadar değişecektim. Bir canavarın ruhumu yiyişini izleyecektim. Ama onunla ne kadar mutlu olduğumu hep hatırlayacaktım. "Bu sadece ölümü daha da zorlaştıracak."

Khazmuda geldiklerini duyurmadan önce onları okyanusun üzerinde gördüm. Görülmeye değer bir manzaraydı, düzinelerce güçlü ejderha mavi gökyüzünde süzülüyordu, figürleri güzel bir günde netti. Birçok kez hayalini kurduğum ve asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm bir manzaraydı.

Geldik.

Bu anı asla unutmayacağım. Sonsuza kadar saklamak için zihnimde dondurmak istedim. Onlarca yıl boyunca bu ejderhaları aramış, imkansız bir savaşı kazanmak için ihtiyacımız olan müttefikleri bulmak için kırsal bölgeleri didik didik etmiştik. Ve sonunda olmuştu.

Terazilerimiz güneş ışığında nasıl görünüyor?

Karınları gölgede kaldığı için pullarını görmek imkânsızdı ama ona asla böyle bir şey söylemem. *Nefes kesici.*

Ejderhalar yaklaştı ve kamp alanının yanından geçerek açık alana indiler. Hepsini saymak zordu ama Khazmuda ve Inferno da dahil olmak üzere en az kırk kişi olduklarından şüpheleniyordum. Khazmuda en büyük ejderhaydı.

Hepsinden daha farklıydı çünkü tamamen siyah, gece yarısı gibi karanlık olan tek kişi oydu.

Ona yaklaştım, yeniden bir araya geldiğimiz için kalbimde bir hafiflik hissettim.

Yolculuk nasıldı?

İlkinden çok daha kolay. Calista nerede? Sanki onu bir şekilde kaçırmış gibi pençelerinin yanından etrafına bakındı.

Kalbimde bir hissettim. *Eminim yakında gelecektir.*

Khazmuda bana dönmeden önce sanki gözlerden uzak bir yerde saklanıyormuş gibi etrafına bakmaya devam etti. ***Göz açıp kapayıncaya kadar bu kadar şey nasıl değişti? Göğsündeki acıyı hissedebiliyorum. İyileşmeyen kanlı bir yara gibi.***

Bu bir zafer anıydı, tüm bu ejderhalar amcamı tahttan indirmek için bir araya gelmişti, ama boş hissettim.

Neden bana cevap vermiyorsun, Talon?

Çünkü bu konuda konuşmak istemiyorum.

Sen ne yaptın?

Neden bir şey yaptığımı varsayıyorsun?

Çünkü eğer suçlanacak kişi o olsaydı, kızgın olurdun. Ama kızgın değilsin. Depresyondasın.

Khazmuda gibi birine bağlı olmak çoğu gün bir hediye gibi geliyordu. Ama bazen, bugün olduğu gibi, bir lanet gibi hissediyordum. *Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim.*

O zaman Calista ile konuşurum-

"Bu işin peşini bırak," diye tersledim. "Sana söylemeye hazır olduğumda söyleyeceğim."

Khazmuda bana bakmak için başını daha da eğdi. ***Senin için buradayım, Talon Rothschild. Her zaman.***

Sözcükler bir kesiğin üzerindeki viski gibi yaktı. Acıtıyordu çünkü ona ihtiyacım vardı ve ona her zaman sahip olamayacağımı bilmek canımı yakıyordu. Birbirimizden vahşice . Zihnimi ona doğru uzatacaktım ve o orada olmayacaktı. "Teşekkür , Khazmuda."

Başını eğdi ve burnunu omzuma dokundurdu.

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi ve avucumla yumuşak yüzeyini ovarak siyah pullarındaki küçük parlaklık zerreciklerini, sadece parlak bir günde görülebilen parlaklıkları takdir ettim.

Onun varlığıyla rahatlamış bir şekilde pullarını ovmaya devam ettim. Dünyada başka hiç kimse hüznümü onun gibi iyileştiremezdi. Bu, on yıllar boyunca oluşmuş bir bağdı. Okyanus ve gökyüzü kadar saf bir bağ.

"Ölüm Kralı." Khazmuda

çekildi.

General Ezra'yla yüzleşmek için döndüm.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu hoş bir konuşma olmayacaktı.

"Sizin için ne yapabilirim, General?" Yeğenini incittiğim için bana bağırmaya geldiğini düşünmüştüm. Keşke hikâyenin tamamını bilseydi. En azından Kraliçe Eldinar'ın kendi kocasından bile sırrımı sakladığını biliyordum.

Bir adım öne çıktı. "Karımla yaptığınız bu gizli görüşmelerden bıktım."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Onunla gizlice konuşmak. Kamarasında, güvertede, odasında, kamp alanının kenarında yaptığın bu özel konuşmalardan bıktım. Ölümlere hükmeden bir kral olman seni onun aşkına layık kılmıyor. Onun peşinden gitmeye devam edersen, ölümlerden oluşan ordun kılıcımın kalbini delmesini engellemeye yetmeyecek."

Tam bir şok içinde en az üç kez göz kırptım. "General, Kraliçe Eldinar'ı arzulamıyorum-"

"Konuşmalarınızdan şüphelenmeye başladım ama kendime sadece kıskanç bir koca olduğumu söyledim. Ama şimdi Calista ile ayrıldığınıza göre, karımın peşinden koşma hırsınıza daha çok ikna oldum."

O kadar saçmaydı ki cevap verecek kelimeleri zorlukla bulabildim. Calista yanımdan ayrıldığından beri en çok istediğim ama sahip olamadığım kişiyi düşünerek yıkılmıştım. "Calista ve ben ayrılmadık. Sadece... bir sorunumuz var." Konuşmamızın ayrıntılarını amcasıyla paylaşmadığını varsayıyordum. Bu tür bir içten konuşma için yeterince yakın değillerdi. Bunu Kraliçe Eldinar'la paylaştım çünkü Bahamut dışında bu iş bittiğinde bana ne olacağını bilen tek kişi oydu. "Birlikte olalım ya da olmayalım, Kraliçe Eldinar'dan tek istediğim dostluğu."

General Ezra'nın öfkesi hâlâ geçmemişti, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ben aptal değilim. Karım dünyanın en güzel kadını ve sen de çok güzel bir adamsın. Zaman içinde donmuş, büyülü ve rakipsiz güçlere sahip bir gençlik... Karımın kahraman dediği bir adam. Güney Adalarını yendikten ve karımı kendi kadının olarak kabul ettikten sonra, kelimenin tam anlamıyla dünyaya hükmedeceksin."

Varsayımları gerçeklerden daha uzak olamazdı. Neredeyse beni güldürecekti. "Eğer bu savaştan sağ , evleneceğim tek bir kadın var. O da senin karın değil. Kraliçe Eldinar'ın açarken donmuş bir çiçeğin güzelliğine sahip olduğunu inkâr etmeyeceğim ama benim kalbim başka birine ait."

Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacakmış gibi kızgın bakmaya devam etti.

"Güvensizliğini anlıyorum. Senin hayatın sana uzun ve dolu gelecek ama Kraliçe Eldinar'a sadece bir an gibi gelecek. Yeniden evlenecek ve kendi ırkından birinden çocuk sahibi olacak. Herkes senin için bir tehdit gibi görünüyor çünkü o kralını bulana kadar kendini bir piyon gibi hissediyorsun.

Ama ne olursa olsun, sana olan aşkının gerçek olduğuna inanıyorum. Sen gittikten sonra uzun bir süre yıkılacağına inanıyorum."

Öfkesi yavaş yavaş azalmaya başladı, sözlerimi işlerken nefes alışları yavaşlıyordu.

"Kraliçe Eldinar'la özel olarak konuşuyorum çünkü ona söyleyebileceğim ve başka kimseye söyleyemeyeceğim şeyler var. Çok az arkadaşım var. Aslında bir tane var, o da Khazmuda. Kraliçe Eldinar, Konstantin dışında tanıştığım ve gerçekten saygı duyduğum tek hükümdar. Bir dostluk kurmayı beklemiyordum ama bu dostluk benim için bir can simidi oldu."

Öfkesi geçmiş gibi gözleri düştü ve kendini aptal gibi hissetti. "Merak etme, bu aramızda kalabilir."

Bakışlarını kaldırdı ve tekrar bana baktı. "Calista senin sıkıntılarını paylaşmadı ama kalbinde büyük bir keder olduğunu biliyorum."

Benimkinde olduğu gibi.

"Karım hakkında hissettiklerim Calista'nın senin hakkında hissettikleriyle aynı," dedi. "Sana her baktığında bunu görebiliyorum."

Aynı bakışı uzun zaman önce görmüştüm.

"Lütfen ona zarar verme."

"İnan bana, o ne hissediyorsa, ben on katını hissediyorum." Ve bunu tek başıma taşımak zorunda kalacaktım çünkü gerçeği asla öğrenemeyecekti. "Gençliğim Khazmuda'yla olan bağlantım sayesinde korunuyor, asla istemediğim bir hediye. Macabre'ın bu savaşı kabul etmesinin tek nedeni kraliçenize olan sevgisidir. Eminim ki kraliçeniz, aşkıyla her zaman birlikte olabilmek için sizinle birleşmesini isteseydi, bunu kabul ederdi."

Bana tekrar bakmadan önce gözleri bir süre başka tarafa kaydı. "Elfler böyle yapmaz. Biz ejderhaları koruruz, onları kullanmayız."

"Eğer sana bu hediye vermek isteseydi onu kullanıyor olmazdın - ve sanırım . Macabre'ye karşı bir sevgim yok, ama ona karşı derin bir

ırkına olan sevgisi. Onlar katil içgüdüleri olan güçlü yaratıklar, ama kalpleri sonsuz sevgi dolu."

"İnsanlara olan nefreti de sonsuzdur."

"Hâlâ Kraliçe Eldinar'a mutluluk bahşetmek için bir istisna yapılabileceğine inanıyorum. Zamanı gelene ve ikiniz birlikte gidene kadar hayatının aşkına sahip olmak için. Eğer onu korumak için hayatını riske atacaksa, bunu yapacaktır."

Bana hiç kızmamış gibi bakmaya devam etti.

"gereken bir şey."

Ckapt'ca 1W

Calista

Bir araya toplanmış ejderhaların görüntüsü o kadar güçlüydü ki acımı unuttum... sadece bir an için. Farklı renklerdeki pulları ve çeşitli boyutlarıyla tam bir gösteriydi. Muhteşem ve güzel, seyretmesi harika.

Kraliçe Eldinar, diğerlerinin çoğundan daha büyük olan ve pulları orman yangınından çıkan duman gibi koyu renkli olan ejderha Macabre'ye yaklaşırken yanımda yürüdü. Ona yaklaştığında, başını eğip yüz yüze bakabilmek için karnını yere indirdi.

Macabre bana baktığında o kötü bakışlarını takınmıyordu. İfadeleri insanlardaki kadar belirgin değildi ama bakışlarındaki sevgi hâlâ görülebiliyordu.

İlk kez Macabre'nin iyi tarafını gördüm, Kraliçe Eldinar'ın söylediği şeye tanık oldum.

Öne doğru bir adım attı ve burnunu hissetmek, elini yumuşak pulların üzerinde gezdirmek için avucunu kaldırdı. Dişleri açık ve görünür haldeydi ama dudağının altında kaldı, sıcak nefesleri her nefes verişinde saçlarını uçuşturuyordu.

Akıllarıyla konuştuklarını varsaymıştım.

Ama sadece etkileşimlerini izlerken detayları bildiğimi hissettim. Bu bana Inferno'yu nasıl kucakladığımı, kalbimin nasıl attığını hatırlattı.

Khazmuda'ya baktığımda yandım.

Bir gölge yaklaştı, mavi gökyüzüne karşı siyah bir kontrast oluşturunuyordu ve Khazmuda'nın yanında Talon ve amcamla birlikte yürüdüğünü görmek için döndüm.

Gözlerim istemediğim halde Talon'a
kaydı. Onun gözleri zaten
benimkilerdeydi.

Bir bakışlarını üzerimde tuttum, acıyı ve hayal kırıklığını yeniden hissettim. Sonra bakışlarımı kaçırdım ve onu görmezden geldim, en başta onu fark etmemiş gibi davrandım. Konuşmamız yüzünden hâlâ kızgındım ama çekip gitmeme izin verdiği için daha da kızgındım. Beni kazanmak için yaptığı onca şeyden sonra parmaklarının arasından kayıp gitmeme izin vermesine.

Inferno soldan yaklaştı, pulları ateş gibi sıcaktı.

Ona baktığımda gülümsemeye zorladım ama içten içe bunu hissetmiyordum.

Kraliçe Eldinar Macabre'den geri adım attı. "Bu tüm ırklarımız için tarihi bir an. Ejderhaların, elflerin ve insanların birleşmesi. Uzun hayatım boyunca pek çok şeye şahit oldum ama bunu beklemiyordum." Khazmuda'nın yanında duran Talon'a bakmak için döndü. "Sanırım yapmamız gereken ilk şey süregelen düşmanlığı gömmek. Artık müttefikiz. için savaşacağız. Birbirimiz için öleceğiz." Talon'a bakmaya devam etti ve sessizce onu konuşması için cesaretlendirdi.

Ona bakmak istemedim. Dürtülerime karşı koymaya çalıştım. Ama gözlerim kendiliğinden ona kaydı.

Hâlâ bana bakıyordu, sanki kraliçe ya da Macabre umurunda değilmiş, sadece ben umurundaymışım gibi. Uzun bir bakıştan sonra bakışlarını Macabre'ye kaydırdı. "Kolay olan yerine zor olanı yapmak muazzam bir cesaret ister. incitici sözleri söylediğimde ciddiye aldım, ancak şimdi tartışılabilir çünkü ne kadar yanıldığımı kanıtladınız. Bunun anlamı

ve umarım sertliğimi bağışlarsınız."

Macabre uzun bir süre ona baktı.

Sessizlik sürerken Kraliçe Eldinar bakışlarını Talon'dan gri ejderhaya kaydıldı.

Seni bugün ya da yarın affetmeyeceğim. Ama bir gün, eğer yeterince uzun yaşarsak, affedeceğim.

Bu tam da ondan beklediğim şeydi. "Seninle konuşma şeklim için de özür ."

Macabre bakışlarını bana çevirdi. **Tutkuluydun ama saygısız değildin. Affedilecek bir şey yok.**

Kraliçe Eldinar tekrar bize hitap etti, diğer üçünden çok uzakta durduğum için başını aramızda bir ileri bir geri çevirdi. "Hazırlıklarımıza başlamanın vakti geldi. Artık Ölüm Kralı müttefikimiz olduğuna göre, dağların ötesindeki krallıklardan korkmamıza gerek yok. Ejderhalar şimdilik ormanın dışında güvende olacaklar." Talon'a baktı. "Bir planın var mı Ölüm Kralı?"

Talon zırhı ve üniformasıyla orada duruyordu, pelerini rüzgârda arkasında zarıfçe dalgalanıyor ve onu olmak için doğduğu kral gibi gösteriyordu. Yakışıklı ve uzun boylu, kendisinden önce gelen kralların salonunu süsleyen canlı bir portre gibiydi. "Ordumu denize açılmak için hazırlamam gerekiyor. Yolculuk uzun ve çetin olacak."

"Peki doğrudan Güney Adalarına mı yelken açacaklar?" Kraliçe Eldinar söyledi.

"Hayır," dedi Talon. "Güneyde yardımımıza koşacak başka müttefiklerim var. Eğer onların topraklarına yelken açarsak, savaşa hazırlanana kadar bize misafirperverlik göstereceklerdir."

"Kim bu müttefikler?" Kraliçe Eldinar sordu.

Talon sanki söylemek istemiyormuş gibi bir an tereddüt etti.

"Korsanlar." Amcam dönüp ona hafif bir yargıyla baktı.

Kraliçe Eldinar hiçbir şey söylemedi.

Talon konuşması için üzerinde dile getirilmeyen bir baskı hissetti. "Güney Adalarının önemli bir gemi filosu var. Bu savaş karada, denizde ve gökyüzünde gerçekleşecek. Onlar karşılaştığım en iyi denizciler, bana bildiğim her şeyi öğretiler ve bu kadar çok geminin oraya güvenli ve gizli bir şekilde ulaşmasına yardımcı olacak uzman birine ihtiyacımız var."

Kraliçe Eldinar ona bakmaya devam etti. "Yağmacılar ve hırsızlarla bir ittifakı kabul etmek benim için zor... ama kararınıza güveniyorum Ölüm Kralı."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi. "Haftalarca denizde yol alıp doğrudan savaşa giremeyiz. Askerlerimin beslenmeye ve dinlenmeye ihtiyacı var. Ve harekete geçmeden önce araziye incelemek için zamana ihtiyacımız var. Sadece tek bir başarı şansımız var. Bunu değerlendirmeliyiz."

"O halde Güney Adalarına kendiniz dönmeyi planlıyorsunuz?" Kraliçe Eldinar sordu.

Talon uzun bir süre sessiz kaldı, sanki eve dönme fikri onu hasta etmiş gibiydi. "Evet. Ne beklemem gerektiğini bilmem gerekiyor. Kara elflerin sayısını bilmem gerek. Ordularının büyüklüğünü. Ejderhalar hâlâ köleleştirilmiş mi? O topraklarda bulunmayalı yirmi yıldan fazla oldu ve bu süre içinde her şey değişmiş olmalı."

"Ya tanınırsanız?" diye sordu kraliçe.

"Ailemi destekleyen herkes uzun zaman önce öldürüldü. Beni tanıyacak tek kişi amcam ve onun yakın ailesi olacaktır. Tek yapmam gereken onlardan uzak durmak ve bunu yapmaya da niyetliyim."

"Ve onun yerine de soruşturma yapabilirim," dedim. "Eğer tespit edilmekten kaçınması gerekiyorsa."

Talon bana bakmak için döndü.

Bakışlarından kaçınmaya dikkat ediyordum. Hepimizin üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

Kraliçe Eldinar tekrar konuştu. "O halde Riviana Yıldızı'na dönmeliyiz. Ejderhalar ormanın dışında güvende olacaklar. Tek düşmanları doğudaki Behemothlar ve canavarlar, ama onlar da kırk ejderhayla boy ölçüşemez."

Hayır.

Devam etti. "Ölüm Kralı yelken açmak için ordusunu hazırlayacak ve biz de onun filosuna katılacağız. Khazmuda ejderhalara saklandıkları yere kadar rehberlik edecek. Sonra Talon Güney Adalarını araştırarak ve biz de saldırıya başlayacağız. İtirazı olan var mı?"

Sessizdi.

"O zaman anlaştık," dedi. "Hadi ."

Yorucu birkaç gündü. Dönüş yolculuğu Talon yanımda olmadan çok daha uzun gelmişti. Ayrı atlara bindik ve amcamla aynı çadırı paylaşmak Inferno'yla birlikte uyudum, ben yatağымda yatarken onun kanatları altında mükemmel bir şekilde ısınyordum.

Ama üzgündüm. Yalnızdım. Boştum.

Talon benim için gelmedi ve aynı çevrede olduğumuzda bana attığı bakışlar dışında, bunu yapmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Bana daha fazlasını vermeyeceğini söylediğinde ciddiymi.

Bu beni daha da kötü hissettirdi, çünkü artık hiçbir gerçek görünmüyordu.

Kamp ateşi yakmak için bir yığın kaya ve kırlardan topladığım çubukları bir araya ve Inferno ateşini yakmak için ödünç verdi. Sonra oturdum

Sessizlik içinde birbirimize bakıyorduk. Kamp kurduğumuzda Inferno avlanmış ve avını bütün olarak yemişti.

Çantamdaki fındık ve meyveleri yemeye devam ettim. Benim için yeterliydi ama muhtemelen iştahım olmadığı içindi. Mutsuzluğum sürekli üzerime yağan bir bulut gibiydi. Bir aşkın nasıl bu kadar sıcak yanabildiğini ve sonra nasıl bu kadar çabuk küle dönüşebildiğini anlamıyordum.

ÜZÜNTÜNÜ HISSEDİYORUM.

Gözlerimi kamp ateşinden kaldırdım. "Özür dilerim."

GELDİĞİMDEN BERİ ÜZGÜNSÜN.

"olsa kapatırdım."

TALON'LA ARANIZDA NE OLDU? BENDEN ONA BİR ŞANS VERMEMİ İSTEDİN AMA ŞİMDİ KONUŞMUYORSUN BİLE.

Gözlerim tekrar ateşe kaydı. "Karmaşık bir durum."

BİZ ZEKİ BİR İRKİZ.

"Anlamayacağını kastetmedim. Demek istediğim... Ne bile bilmiyorum. Mutluyduk ve sonra ona söyledim..." Aşağılanma beni hep durdurdu. Ona nasıl hissettiğimi söylediğimde, onun da bana karşılık vermesini beklerdim ve sonra çadırda sevişirdik... ve her şey yolunda giderdi. "Ona onu sevdiğimi söyledim ama o karşılık vermedi."

Inferno hiçbir şey söylemedi.

"yerden daha ileri gitmek istemediğini söyledi."

Inferno gözlerini kırptırdı, gözleri ateş ışığında küre gibiydi.
ROMANTİZMDEN PEK ANLAMAM, O YÜZDEN NE DİYECEĞİMİ BİLEMIYORUM.

"Bir şey söylemene gerek yok."

AMA ONU SEVIYORSAN, ONUN SENİ SEVMEMESİ NEDEN BİR ŞEYİ DEĞİŞTİRSİN Kİ? EJDERHALAR İÇİN AŞK KESİN BİR ŞEYDİR. SONSUZ VE KOŞULSUZDUR.

"Hiçbir şey ona karşı hissettiklerimi değiştirmeyecek. Ama birine sadece çok küçük bir parçasını verirken kendini tamamen vermek zor. Ve gerekçesi... daha ileri gitmek istemediğini çünkü muhtemelen savaşta öleceğini söylüyor."

O ZAMAN SENİ KORUMAYA ÇALIŞIYOR GIBİ GELİYOR.

"Kalbimi kırarak ve birlikte zamanı mahvederek mi?" İnanamayarak sordum.

İYİ NOKTAYA DEĞİNDİN. AMA AYRILMAYI SEÇEREK BUNU MAHVEDEN SIZMIŞSINIZ GIBİ GELİYOR.

Onca varlık arasından Inferno'nun Talon'un tarafını tuttuğuna inanamıyordum. "Her şey bir bahane gibi geldi. İlişkimizin bu derinleşmesini hiç istemediğini bile itiraf etti. Sanırım ben sadece sevişmek istediği biriydim ama olması gerekenden daha uzun sürdü. Ve şimdi ben bağlanmak istiyorum ama o . Bu yüzden bana karşı dürüst olmak yerine suçu savaşa ve diğer saçmalıklara atıyor. Onu terk ettim çünkü ona zaten çok fazla şey verdim ve daha fazla vermeyeceğim."

TALON İLE KISA SÜRELİ İLİŞKİLERİMDE, DOĞRUDAN İŞİN İÇİNE GİREN VE OYUN OYNAMAYAN BİR ADAM GİBİ GÖRÜNÜYORDU. O ZAMAN NEDEN SIZI YANLIŞ YÖNLENDİRSİN Kİ?

"Çünkü başımdan çok şey geçti ve o beni öldürmek istemiyor." Onun için hiçbir şey ifade etmediğimi, sadece arada sırada düzüşmek istediği bir kadın olduğumu ama ömür boyu olmayacağımı söylemeye dili varmıyordu. Beni diğer kadınlara yaptığı gibi terk edemezdi çünkü durum bundan daha karmaşıktı, bu yüzden onun yerine oyun oynadı.

ONU YEMEMİ Mİ İSTİYORSUN?

"Hayır."

ONU YAKMAK MI?

"Teklifiniz için minnettarım ama hayır."

SADECE BİR KOL YA DA BİR BACAK ALABİLİRİM.

Gülümsedim çünkü beni güldürmeye çalıştığını fark etmiştim. "Hayır, Inferno. Khazmuda'nın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

I YAPMA BİLGİ. KHAZMUDA HAS TOLD BEN NE KADAR SINIR BOZUCU OLABİLDİĞİNİ.

" değil, ama teşekkür ."

Ateşin üzerinden bana bakmaya devam etti. **ACI ÇEKTIĞİN İÇİN ÜZGÜNÜM. BU BENİ INCİTİYOR.**

"Ben iyi olacağım." Elimden geldiğince içtenlikle söyledim. Ama söylediğim yalanın acısını hissediyordum. Kendimi iyi hissettiğimi hayal etmek bile zordu, hele ki kendimi ilk kez Talon hayatıma girdiğinde iyi hissetmişkenŞimdi eski hayatıma geri dönmek zorundaydım... tek başıma. "Sonunda."

Sonunda Riviana Star'a vardığımızda tüm vücudum yorgundu. Bütün gün ata bindiğim için ağrıyor ve sert zeminde uyuduğum için kaskatı kesiliyordum. Kalyona bindiğimizde de böyle hissetmiştim ama Talon'la çok daha rahattım. Geceleri uyurken elim kalbinin üzerindeydi. Sevişirken kaslı bacakları kalçalarımın arasındaydı. Inferno harika bir yoldaştı ama kaybettiğim aşkın yerini asla dolduramazdı.

Ormanın dışında durduk ve Kraliçe Eldinar bazı adamlarına ağaç sırasının dışındaki tarlalarda ejderhalara bakmaları talimatını verdi.

Talon kraliçeye hitap etmek için yaklaştı ama gözleri benim üzerimdeydi. "Riviana Yıldızı'ndan ayrılmaya hazırlanın ve hazır olduğunuzda benimle Gölge Taşı'nda buluşun. Adamlarım kalkışımız için gemileri hazırlayacak."

"Seninle orada buluşuruz Ölüm Kralı," dedi. "İnsanların topraklarında bulunmayalı çok uzun zaman oldu. Bizim hakkımızda ne düşüneceklerinden emin değilim."

"Sizi hoş karşılayacaklar çünkü bunu ben emrediyorum," diye yanıtladı Talon. "Bu savaş kazanıldığında dünya bambaşka bir yer olacak."

"Umarım öyledir," dedi. "İyi yolculuklar."

Ona başıyla bir selam verdi ve uzaklaştı.

Günlerdir ayırdık ama yine de onun yanımdan ayrılışını izlemek tuhaf olacaktı. Uzun zamandır birbirimizden ayrılmıyorduk.

Huzurumuzdan ayrılmak yerine bana yaklaştı. Kraliçe

Eldinar kendini kovdu ve ormana döndü.

Kalbim sanki kanatları varmış gibi bir anda göğsümden fırladı. Onun yakınlığından duyduğum dehşet ve heyecan beni içsel bir çılgınlığa sürükledi ama bakışlarıyla karşılaştığımda yüzümü asmamayı başardım.

Sert gözleri uzun süre benimkilere baktı, saniyeler bir dakikaya dönüştü.

Hâlâ hissediyordum. Beni yakıp kül eden, sonra da her şeyi tüketen o arzuyu. Nefes almayı zorlaştıran o derin duygu yoğunluğu. Ama öfke de vardı... hem de çok fazla.

"Benimle gelmene ihtiyacım var."

Hayal kırıklığı midemi tekmeledi. Günler geçti ve beni kovalamadı, bu yüzden bunu asla düzeltmeyeceğini kabul ettim. Ama o bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratmaya, kalan azıcık umudumu da yok etmeye devam etti. Konuşmam birkaç saniye sürdü. "Neden?"

"Siyah elmaslar."

"Bu beni ilgilendirmiyor."

"Demircimin elmasları zırhımızla birleştirmesi gerekiyor."

"O zaman zırhımı yanına al ve işin bittiğinde geri getir-"

"Calista."

Adımın söylenmesiyle sustum, sesindeki gücü duydum.

"Ayrı kalmamızı istemiyorum."

"Neden?" kaçırmak, olduğumdan daha cesur görünmek istediğimde bile bakışlarımı onun üzerinde tutmayı başardım.

Ama onun göz teması benimkinden daha yoğundu. Çok daha güçlü ve müdahaleciydi. "Nedenini biliyorsun."

"Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Gözleri sanki onu bıçaklamışım gibi irkildi.

"Ben tek başıma perişan haldeyim ve sen gayet iyi görünüyorsun." "Uzun zamandır bu kadar boktan hissetmemiştim."

Kendimi geri çekilmiş hissettim, öfkesini de duygularını da yok etmek istiyordum. Gözlerimi kaçırdım çünkü ona bakmak ve artık benim olmadığını bilmek acı vericiydi. "Seninle gelmiyorum."

"Benimle geliyorsun."

"O zaman beni zorlaman gerekecek," diye tersledim. "Çünkü kalmadıkça seni görmek ya da seninle konuşmak . Ve eğer Macabre ve akrabalarının önünde dünyanın en büyük pisliği gibi görünmek istemiyorsan, o zaman gideceksin."

Gözleri, gidecek bir yeri olmadığı için daha da artan öfkesini bastırdı. "Seninle birlikte olmak istemediğimi hiç söylemedim."

"Ne dediğini biliyorum. Ben seviştiğin biriyim ama evlendiğin biri değilim-"

"Ben öyle demedim." Sesini o kadar yükseltti ki, atlarından inip ormana dönmeye hazırlanan yakındaki elflerin dikkatini çekti. O kadar kızgın görünüyordu ki, beni parçalamak için ölümler ordusunu serbest bırakmanın eşiğindeydi.

"Ama bunu kastettiğini biliyorum."

Gözleri şimşek hızıyla benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bu savaşta öleceğim-"

"Eğer buna gerçekten inansaydın, gitmeme asla izin vermezdin. Bana öyle sıkı sarılırdın ki nefes alamazdım. Yakında Güney Adalarının ve Kuzey Krallıklarının Kralı olacaksın ve ben senin karın olmak için yeterince iyi değilim-"

"Sana Vivian'ın düşük boylu olduğunu söylemiştim ama yine de onunla evlendim."

"Onu seviyordun ama beni sevmiyorsun," dedim. "Aradaki fark bu."

Pişman olacağı bir şey yapabilecek kadar kızgınmış gibi yüzü kıpkırmızı oldu. Alnındaki damarlar haritadaki nehirler gibi fışkırdı. Gözlerindeki ateş o kadar parlak yanıyordu ki, ısı ürettiyordu. Hafifçe titredi, tüm öfkesi vücudunun içinde toplanmıştı ve patlamak için can atıyordu. "Belki de benim hakkımda bu kadar az düşündüğün için yaşadığımız şey gerçek değildi. Sana fazla bağlanmış bir fahişe gibi davranacağımı düşünmen için. Bir an için bile olsa seni umursamadığımı düşünmen için."

Göğsümdeki yaradan akmak isteyen gözyaşlarımla savaşmak için elimden geleni yaptım.

Bana vuracakmış gibi titremeye devam etti.

Sözleri beni incitti. Hiçbir şeye neden olmamaları gerekirken beni incitiyorlar.

Aniden arkasını döndü ve yürüdü. İnsan denizinin içinden geçerek Khazmuda'nın alanda beklediği yere doğru ilerledi. Gözleri Talon'un üzerindeydi, sanki her şeyi izliyor gibiydi, aralarındaki bağlantı sayesinde Talon'un öfkesinin farkındaydı.

Talon, Khazmuda'nın yanına hiç görmediğim kadar hızlı tırmandı ve ardından Khazmuda yerden gökyüzüne doğru son derece hızlı bir şekilde fırladı. Sonra gittiler... saniyeler içinde bir lekeye dönüştüler çünkü Khazmuda hayatından endişe ediyormuş gibi uçuyordu.

Orada tek başıma durdum... ve ruhumun ikiye ayrıldığını hissettim.

Bölüm 17

Talon

Yokluğumun uzun sürmesine rağmen her şey düzen içinde kalmıştı. Komutan Navarrese yokluğumda işlerimi yürütmeye devam etmiş ve tahtımı terk ettiğime dair hiçbir belirti vermemişti. "Orduları kalkış için hazırlayın. Gemiler hazır olduğunda yelken açacağız." Kral olduğumda, tüm ordumu denizin ötesine taşıyacak kadar kalyon üretilmesini emretmiştim. Bu talebi dile Komutan Navarrese biraz şaşkın bakmış ama emre itaat etmişti. Bu sayıda gemiyi inşa etmek uzun zaman alıyordu ve bu konuda ayak sürümediğim için memnundum. Aksi takdirde bu savaş daha da gecikecekti. "Ve demirciyle konuşmam gerekiyor."

"Derhal, Majesteleri." Hafif bir selam verdikten sonra odadan çıktı.

Masanın arkasına oturdum ve dikkatimi gerektiren tüm konulara baktım ve hiçbirinin önemli olmadığını fark ettim. Tek bir parşömen bile yok. Kâhyalardan ya da batıdaki kilisesinde bulunan Scion Rahibi'nden gelen tek bir şikâyet bile yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü sonunda yıllardır istediğim şeye sahip .

Ben öldüğümde tüm bu saçmalıkları kim denetleyecekti? Bilmiyordum. Belki de Akrep Vadisi'nin varisi olduğu ve Kral Theodore'un tüm akrabalarını çoktan öldürdüğüm için Calista olabilirdi. Belki de sınırlarını güneye doğru genişleten Kraliçe Eldinar olurdu.

hem insanları hem de Güney Adalarını yönetiyordu. İkisi de iyi bir seçimdi.

Calista evlenecek ve soyunu çocuklarına aktaracaktı... Ve düşüncemi tamamlayamadım. Çünkü Calista sadece aşk için evlenirdi ve bu da benden başka birini sevdiği anlamına gelirdi.

Umursamayacak kadar öfkeli olduğumu sanıyordum ama belki de engelleyecek kadar öfke yoktu.

Demirci içeri girdi ve düşüncelerimi böldü. "Aradınız mı, Majesteleri?"

"Zırha ihtiyacım var." Masanın etrafından dolandım ve anahtarı saklandığı yerden çıkardım.

"Size daha önce sağladığım zırhla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Hayır." Duvara gömülü dolabın kapağını açtım ve bulmayı başardığım birkaç siyah elması çıkardım. "Bu elmasların üçte birini düzleştirecek ve zırhıma sabitleyeceksin. Neresi olursa olsun." Kıyafetimin parçalarını çıkarmaya başladım ve masanın üzerine koydum.

"Peki ya diğerleri?"

"Calista'nın ölçüleriyle yeni bir zırh seti yapacaksın. Üçüncüyü de ekle."

"Peki ya kalan üçte biri?"

"Calista'nıninkine benzer bir set daha yapın, ama onun beş santim daha uzun olduğunu varsayın."

Soru sormak istediği belliydi ama öfkemi ateşlemek istemiyordu. "Yapılacak."

"Mümkün olan en kısa sürede ihtiyacım var."

"O halde şimdi bunun üzerinde çalışmaya başlayacağım, Majesteleri." Masanın üzerindeki parçaları topladı ve ofisimden ayrıldı.

Kraliyet odamda tek oturmuş, ateşin önünde bir kadeh viski içiyor, Khazmuda'yı görmezden geliyordum çünkü kızgın ve sarhoşken sorularına muhatap olmak istemiyordum.

"Davranışların takdire şayan, Talon Rothschild."

Yanımdaki koltukta oturduğunu bildiğim halde ateşten ayrılmadı, gece geç saatlere kadar süren bu sohbetlerde genellikle orada görünürdü.

"Birinden nefret ediyorsanız onu kaybetmek çok daha kolaydır."

Ona bakmak istemedim. Onun son görüntüsünü çıkaramıyordum, birinin ruhundan bir kase yiyen bir canavar. Onun topraklarına gidip o anlaşılmayı yaptığımda genç ve aptaldım. Öfkeme o kadar kapılmışım ki, hayatımı ve ruhumu kaybetmeyi umursamamıştım... ta ki yeniden yaşamak için bir neden bulana kadar.

"Ve kesinlikle senden nefret ediyor."

O an bana tükürme şekli yüzünden ondan nefret . Ona duyduğum sevginin yüzümün her yerinde yazılı olduğunu görmek yerine en saçma sonuçlara varma şekli. Tek yapmam gereken ona nasıl hissettiğimi söylemek ve onu düzeltmekti... Ama Bahamut haklıydı. Sonunda onun için daha kolay olacaktı.

Ama benim için daha kolay olmazdı.

"Ejderhaları buldun, bulacağını biliyordum. Elfleri yardımınıza gelmeye ikna ettiniz, ki bunu öngörememiştim. Ve şimdi, yönettiğin ordularla Güney Adalarına yelken açacak ve sonunda dileğine kavuşacaksın. Nasıl bir duygu?"

Boş.

"İstediğin her şeyi elde etmek nasıl bir duygu?"

Geçmişte istediğim şey buydu ama şimdi her şey değişmişti. Kardeşimi sevdiğim gibi bir ejderhayı seviyordum. Vivian'a aşık olduğum gibi bir kadına aşık olmuşum. Onlarca yıl denizlerde aradıktan sonra nihayet huzuru bulmuştum. Şimdi, her şeyden çok istediğim şey zamanda geriye gitmek ve geri alınamayacak olanı geri almaktır.

"Daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm Talon. En az kadar heyecanlı."

Gitmesini istedim ama ondan istemedim. İsteddiği zaman beni yeraltı dünyasına götürebilir, aşağıdaki siyah-beyaz dünyada beni nelerin beklediğini bir kez daha tattırabilirdi. Yapmak istediğim son şey, daha önce yaptığı gibi beni günlerce bu dünyadan uzaklaştırması için onu kışkırtmaktır.

Karar verilene kadar bana gerçek yüzünü göstermemişti. Ta ki geriye dönmenin bir yolu kalmayana kadar, sadece ileriye. Onunla birlikte sonsuza dek yaşamak zorundaydım ve şu anda ona bakamazken bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Bana bakmayacaksın."

"Göreceklerimden korkuyorum." Mavi gözlü ve parlak zırlı yakışıklı adamdan değil. Ama iki metre boyunda, salyalarından damlayan keskin dişleri olan bir canavar. Canlı olarak gördüğüm hiçbir varlığa benzemeyen bir varlık.

"Korkmalısın, Talon Rothschild."

Khazmuda, deriye batırılan bir iğne gibi zihnime defalarca girdi ve derim delininceye kadar baskı uyguladı. Sesi kafamın içinde yankılanırken kan akıyordu. ***İki gündür beni görmezden geliyorsun. Artık beni görmezden gelmeyeceksin.***

Ayrıldığım andaki kadar öfkeliydim. Arkadaş istemedim, Khazmuda'nınkini bile.

Talon.

Demirci zırhı üretiyor. Gemiler ve ordu hazırlanıyor-

Bunlar beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren sensin. Calista ile etkileşiminizi izledim ama kelimeleri duyamadım.

Onlar duyulmak için değildi.

Savaşa çok yaklaştık ve sen bu zamanı Calista'ya saldırarak geçiriyorsun-

İnanın bana, tam .

Talon. Hayal kırıklığı ses tonundan anlaşılıyordu. ***Ne oldu?***

Khazmuda'dan kaçamayacağımı biliyordum. Bu şekilde birbirimize bağlıyken olmazdı. *Ona daha fazlasını istemediğimi söyledim ve o şimdi sadece onu becermek ve terk etmek istediğimi sanıyor.* Yaptığımız her konuşmadan, paylaştığımız her andan, ona Vivian'dan bahsetmiş olmamdan sonra, bu saçmalıklara nasıl inanabilirdi ki?

Bence bu adil bir varsayım.

Öfkemin tekrar yükseldiğini hissettim. *Nasıl?*

Sahip olduğunuzdan daha fazlasını istemiyorsanız, bu asla olduğundan daha fazlası olmayacağı anlamına gelir. Bu da onun eşin olmasını istemediğin ve onunla yavru yapmak istemediğin anlamına gelir. Bu da onun uygun olmayan bir eş olduğunu düşündüğünüz anlamına gelir.

Bu, savaşta öleceğimi düşündüğüm anlamına geliyor ve ölmeyeceğimizi çok iyi bildiğim halde sonsuza dek birlikte olacağımıza inanmasına izin verirsem tam bir pislik olurum. Belki bir pislik gibi görünüyorum ama sadece onu korumaya çalışıyorum.

Ölmeyeceksin, Talon.

Gözlerimi kapattım çünkü acı fazlaydı.

Sana yaklaşan herkesi yakacağım.

Konuşmadım. Yapamadım.

Khazmuda tekrar konuştuğunda daha nazikti. ***Yaşasan da ölsen de, sahip olduğun tek şey bu an. Ve sen bunu boşa harcıyorsun. Bunu herkesten daha iyi anlayacağını düşünmüştüm.***

Vivian'la geçirdiğim son gecenin son birlikteliğimiz olacağını bilseydim, her şeyi farklı yapardım. Kavgaya etmemiştik ama sevişmemiştik de. Hamileliği onu vücudu konusunda güvensiz hale getirmişti ve arzumu ne kadar göstersem de beni reddetmişti. Şimdi, onu çekici hissettirmek için daha fazla şey yapmış olmayı diliyordum. Keşke annemle vakit geçirmek için daha fazla çaba sarfetseydim ve babama olan kayırmacılığımı bir kenara bıraksaydım. Her şey aynı şekilde sona erecek olsa bile, farklı yapacağım birkaç şey vardı.

Calista Inferno ile birlikte ayrıldıktan sonra, tam olarak şu anda oturduğunuz yerde oturdunuz, öfkeniz içinde kaynadınız ve sonunda bu konuda bir şeyler yapana kadar zaman kaybettiniz. General Titan ormana yürüdüğünde, mümkün olan en son saniyeye kadar inatçı bir katır gibi çizmelerinizi toprağa gömdünüz. Şimdi yine burada oturup zaman kaybediyoruz. Neden öğrenmiyorsun, Talon?

Utanç beni sardı.

Gelecek olanı değiştiremezsiniz. Ama ondan önce gelen her anı değiştirebilirsin. Ben ölebilirim. Calista ölebilir. Üçümüz de yok olabiliriz. Ve sanırım sevdiğim herkesin onları ne kadar sevdiğimi bildiğini bilerek ölmek çok daha kolay olurdu. Kalbini biliyorum Talon. Aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Bölüm 18

Calista

Riviana Star, ayrıldığı zamanki gibi hissettirmiyordu.

Talon benimle birlikteydi ve birbirimizin kollarında bir hayat kurmuştuk. Gecelerimiz tutkuyla, günlerimiz macerayla doluydu. Ağaç evime adım attığımda, onun varlığını her yerde hissedebiliyordum, sanki hemen yanımdaymış gibi, sanki zihnini yansıtacak ve koltukta ya da yemek masasının belirecekmiş gibi.

Son konuşmamız zihnimde oynamaya devam etti ve sanki hatalı olan benmişim gibi kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Beni için misilleme olarak onu parçalamıştım. Acımın dışarı çıkmaktan başka gidecek yeri yoktu, bu yüzden yıkımımı beni en çok inciten kişinin üzerine saldı. Savaşa çok yakın olduğumuzdan ve hepimizin hayatı kaybedilebileceğinden, onu yerine yakınımda tutmalıyım.

Ama hayatım boyunca hak ettiğimden daha azını kabul etmişim ve artık bunu yapmayacaktım. Onu ne kadar sevdiğim önemli değildi, beni tek kullanımlık bulan bir adamla yetinemezdim. Ona kaç kez onu sevdiğimi söyledim bilmiyorum ama her seferinde duymak istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Bu beni tekrar sinirlendirdi.

Kraliçe Eldinar halkına denizin ötesindeki ejderhaları kurtarmak için savaşıacaklarını bildirdi ve bu duyuru yapıldıktan sonra savaşı hazırlanmak için diğer tüm projeler durduruldu. Yeni zırhlar ve silahlar üretildi ve geride kalacak birkaç elf dışında herkes uzun yolculuk için eşyalarını topladı.

Talon bana birkaç kez kılıç kullanmayı öğretmişti ama hâlâ Kraliçe Eldinar ve amcamın sahip olduğu yeteneklerden yoksundum. Bir süreliğine kendimi koruyabilirdim ama bir ejderhayla kaynaşmadığım sürece sonsuza dek değil. Bu ekstra güç, bu yardımcı odaklanma, beni diğer büyük savaşçılarla karşılaştırılabilir hale getirdi.

Yola çıkmaya hazırlanmak birkaç gün sürdü ve son gece ağaç evimde tek başıma kaldım, burayı bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Geride kalmayı seçersem kimse beni durduramazdı ama amacımın yaşasam da ölsem de bu savaşta olduğunu hissediyordum.

Talon'a ne kadar kızgın olursam olayım, onu terk edemezdim.

Bir fincan çayla yemek masasına oturdum, pencerenin dışında süzülen ve gölgelik ile ormana bir parıltı getiren ateş böceklerine baktım. Büyük Ağaç'tan gelen müzik her zamankinden daha sessizdi, gerçekleşmek üzere olan toplu göç nedeniyle kasvetliydi.

Uyumam gerekiyordu ama birkaç gecedir iyi uyuyamamıştım. Bu gece de farklı olmayacaktı. Orada uzanacak ve gitmiş olan birine uzanacaktım. Beni aynı arzuyla düşünmeyen birini .

Ön kapı açıldı.

Geç olmuştu ve ziyaretçi beklemiyordum, özellikle de davet edilmeden kişisel alanıma giren türden. Ormanda tehlike yoktu ama ayağa kalktım ve kılıcımı almaya hazırlanmak için köşeyi döndüm.

Ama onu gördüğümde sustum.

Talon.

Neredeyse nefes nefese kalmışım gibi gelen derin bir nefes çektim. Birbirimizi tekrar ne zaman göreceğimizden emin değildim ama bunun Riviana Star'da, ağaç evimde, bu saatte olmasını beklemiyordum.

Zırhı artık farklıydı; Siyah Elmas parçaları farklı parçalara kaynaşmıştı, göğüs plakasının ve vambraklarının mat görünümüne karşı parlaklıkları belirgindi. Pelerini hâlâ sırtındaydı ve kılıcının kabzası başının arkasından görünüyordu. Kapının önünde durduğu yerden bana baktı, gözleri yeraltı dünyası gibi karanlıktı.

Aradan koca bir dakika geçmiş olmasına rağmen hâlâ olduğum yerde donup kalmıştım, hâlâ onun görünüşüne inanamıyordum.

Sonra bana doğru yürüdü, botlarının sesi ahşap zemine çarpıyordu, odayı geçip yanıma gelirken acele etmedi.

Beni öpebilir ya da bana vurabilirdi. Hangisinin emin değildim.

Bana öncekinden daha sert baktı, gözleri öfke ve çaresizliğin karışımıyla hafifçe benimkiler arasında gidip geliyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nabzımı enseimde hissedebiliyordum. Kendimi aynı hem serbest düşüşte hem de olduğum yere yapışmış hissediyordum. Söylenen onca ağır sözden sonra bile, ailesinin başına gelenleri bana anlattığı ve çadırdaki seviştığımız geceden beri, gökten inip General Titan'ı ağzına bir hançer saplayarak öldürdüğünden beri, gece boyunca benimle gardını düşürdüğünden beri kalbimin her zamanki gibi attığını inkâr edemezdim.

"Mesafemi korumanın bunu ikimiz için de kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sadece daha da kötüleştirdi ve şimdi boşa harcadığım zaman için kendimden nefret ediyorum. Yatağımda olabileceğin geceler için. Paylaşabileceğimiz anlar için. Yaşayabileceğimiz aşk için. Yanlış seçim yaptığım için üzgünüm."

Tüm bu olanlara şaşırmış bir halde zor nefes almaya devam ettim. "Özür dilerim."

Gözlerinin içine baktım ve bakışlarındaki altın benekleri, parıldayan samimiyeti gördüm.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bu savaşın benim hayatımı alacağına inanıyorum. Bu son günler son günlerimiz olacak. Bunun seni öldüreceğini biliyorum ve bu da beni öldürüyor. Katlandığın ve kaybettiğin onca şeyden sonra, buna da katlanmak zorundasın."

"Ölmeyeceksin-"

"Ama kalplerimiz çoktan birbirine dikilmişti. Sonunda senin yanında uyuduğumda kalbimi sana verdim, ama sen bunu uzun zaman önce hak etmiştin, o kadar uzun zaman önce ki ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Ama o an artık karşı koyamadığım andı. Hayatım boyunca bir kadını seveceğimi sanmıştım... ama şimdi bir başkasını seviyorum."

Gözyaşlarımdan gözlerimin arkasında yandığını, onları yüzeyden uzak tutan barajı yıkmaya çalıştıklarını hissedebiliyordum.

"Seni tüm kalbimle seviyorum, Calista."

Gözlerimdeki ateş daha sıcak yanmaya başladığında derin bir nefes aldım. "Seni uzun zamandır seviyorum ve her zaman seveceğim."

Ona onu sevdiğimi söylediğimde istediğim şey buydu, onun da bana bunu söylediğini duymak... ve bunu *hissetmek*. Hissettiğim tüm öfke ve kızgınlık, sözleri beni yakacak kadar güçlü bir samimiyetle çarptığında . "Ben de seni seviyorum." Gözyaşlarım serbest kaldı ve gözlerimin kenarlarından aktı.

Eliyle yüzümü kavradı ve alnını benimkine yaklaştırıp dudaklarıma bakmadan önce başparmaklarıyla gözyaşlarımı tek tek sildi. Uzun bir süre bu şekilde kaldık, kalplerimiz ve ruhlarımız arasındaki bağlantının tadını çıkardık.

Tüm acılarımın hafiflediğini ve yaralarımın iyileştiğini hissettim. Kalbimin öfkeli bir nehirten sakin bir akıntıya dönüştüğünü hissettim. Onun sevgisinin bana bahşettiği huzur, bu ormanda bulduğum dinginlikten daha derindi.

Dudaklarıma bakmak için başımı geriye doğru eğdi ve yumuşak gözlerle bana bakmaya devam ederken başparmağını köşeye dayadı. "Eğer yaşayacak olsaydım..." Gözleri ağzımda kaldı. "Seninle evlenirdim... ve senden çocuk sahibi olurum ve ejderhalar, elfler ve insanlar arasında eşit olarak yaşardık."

Günlerdir ne ben ne de o iyi uyuyabilmiştik ama bu durum gecemizi tutkunun pençesinde geçirmemize engel olmadı. Daha önce de sevişmiştik ama bu sefer farklıydı. Daha yavaş. Daha derindi. Gözlerimiz daha önce hiç yaşamadığımız bir derinlikte birleşti.

Her zaman üstümdeydi, kaslarını hiç yorulmamış gibi çalıştırıyor, mümkün olduğunca birbirimize yakın olabilmemiz için beni istediği şekilde büküyordu. Kalın kollarını dizlerimin arkasına kilitleyerek içime doğru sallanıyor, bana kaldırabileceğim uzunluğu veriyor, burnunu burnuma sürmek ve beni öpmek için başını eğiyordu.

Ellerimi göğsüne koydum ve kalbinin derisinin altında düzenli bir şekilde attığını hissettim, bir davul gibi titreşimini, sevgisinin kaynağını hissettim. İlk kez aramızdaki tüm engeller ortadan kalkmıştı, sadece ikimiz vardık ve başka hiçbir şey yoktu, kalplerimiz saf ve kollarımızda görünürdü.

Ondan nefret ettiğime inanmak zordu. Onun vahşi bir şekilde ölmesini dilediğime. Hayatımın aşkı, müstakbel kocam, çocuklarıma babalık edecek adam olmuşken değil. Elimle yüzünü kavradım ve öpmek için ağzını kendime yaklaştırdım, dudaklarımız tek bir varlık oluşturmak için bir araya gelen bulutlar gibiydi. Göğsümün sıkıştığını hissederken ona doğru nefes aldım, çünkü eğer savaşta ölürse, gerçekten mahvolurdum.

Hızını kesmeden beni öptü, beni bedeniyle doldurdu ve kendisinin olduğunu iddia etti, bölgesini daha önce olduğundan daha derin bir şekilde işaretledi.

Ağzına karşı konuştum. "Seni seviyorum." Bunu ona daha önce birkaç kez söylemiştim ama tekrar söylemek, ona olan bağlılığımı kutlamak ve onun da bana karşılık verdiğini duymak istedim. Aynı aşkın gözlerinde görkemli bir gün batımı gibi yanışını izlerken parmaklarım saçlarına gömüldü.

"Bebeğim, seni seviyorum."

Gün doğumuna kadar devam etti ve o zamana kadar bitkin ve tükenmiş bir halde uykuya daldık. Dinlenmemiz kısa sürdü çünkü ikimiz de açık pencereden giren güneşin sıcaklığıyla uyandık.

Kollarında uyandım, başı yastığımda, gözleri geçirdiğimiz uzun gecenin yorgunluğu .

Ağzının köşesini öptüm.

Bana döndü ve saç çizgimi öptü. "Gitmek istemiyorum."

Bakışlarına yavaş yavaş bulaşan hüznün hızla yayıldı. "Ben de öyle."

"Keşke sonsuza dek böyle kalabilseydik."

Gözlerini kırpmadan bakışlarımı tuttu, yüzünde bir telaş belirtisi belirdi. Sanki hiç olmamış gibi hızla kayboldu ve esnemek için sırt üstü döndü. Sonra yataktan , sırtı bana dönüktü, sıkı poposu kaya gibiydi. "Keşke..."

Kraliyet sarayına yaklaştığımızda, Kraliçe Eldinar çoktan amcamla birlikte dışarıda durmuş, Komutan Luxe'e emirler veriyordu.

ormandan ayrılmaya hazırlandı... muhtemelen sonsuza dek. "En güçlü elli adamımız Riviana Yıldızı'nı dış istiladan korumak için geride kalmalı. Kara elfler yenildiğine göre, ormanın güvende olduğundan şüpheleniyorum ama Ulu Ağaç'ı korumalıyız."

Komutan Luxe başını salladı. "Savaşta size katılamayacağım için üzgünüm Majesteleri."

Bir adım öne çıktı ve ona hafif bir gülümseme verdi. "Bu görevi sana verdim çünkü başka kimseye emanet etmiyorum. Bana hizmet etmek için savaşta benimle birlikte kılıcını kaldırmana gerek yok - çünkü bana çok daha derin bir şekilde hizmet ediyorsun."

Hafifçe eğilmeden önce saniyeler boyunca ona baktı. "Lütfen geri dönün Kraliçe Eldinar. Riviana Yıldızı'nın gelmiş geçmiş en iyi hükümdarı olduğunuzu söylerken herkes adına konuşuyorum. Siz bize rehberlik etmeseydiniz, kaybolurduk."

"Nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Tarihimizdeki her hükümdar halkımıza iyi hizmet etmiştir ve ben ölürsem halefimin de aynısını yapacağından eminim."

Ona son bir kez başını salladı. "İyi savaşın, Majesteleri." "Siz de öyle."

Yürüyerek uzaklaştı ve açıklığı terk etti.

Kraliçe Eldinar bize döndü, gözleri Talon'un üzerindeydi. "Gözcülerim topraklarımızdaki varlığınıza beni haberdar etti. Sizden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum."

Talon bir adım öne çıktı ve çantasını yere koydu. "Size bir hediye vermek için geldim Majesteleri. Umarım kabul ." Diz çöktü, çantayı açtı ve güneş ışığında yansıyan, siyah renkte çarpıcı bir zırh seti ortaya çıktı. Gövdenin kenarlarında siyah parçalar vardı, Kurak Kumlar'dan topladığı siyah elmaslar. Ayağa kalktı ve göğüs parçasını uzattı. "Ben

Demircim bunu demirhanemizde hazırladı. Ejderha pulları aşılmazdır."

Ona tekrar bakmadan önce uzun bir süre baktı. "Bu krallara layık bir hediye. Ama bunu kabul edemem Ölüm Kralı. Bedenimi bir ejderhanın kurbanıyla korumayacağım."

"Bu bir kurban değildi," dedi. "Khazmuda teklif etti."

"Öyle bile olsa-"

"Bu bir hediye, Majesteleri. Khazmuda, yaklaşan savaş da dahil olmak üzere tüm ejderhalar için yaptığınız fedakarlıkları onurlandırmak istedi. Tüm saygımla, zırhınız parçalara ayrıldı ve neredeyse hayatınızı kaybediyordunuz." Zırhı biraz daha yukarı kaldırdı. "Ejderha pulları kırılmaz."

Hediyeye tekrar baktı, gözleri hediyenin ağırlığıyla dolmuştu. "*Fleur Nia*."

Kocasına bakmadan önce tereddüt etti.

"Lütfen al onu." Gözlerindeki yalvarış ruhunun en derin yerinden geliyordu. En çok sevdiği kadını kaybetmekten duyduğu korku gözler önündeydi. Güvenliğini sağlamak için inançlarını bir kenara bırakması için sessizce yalvarırken bakışlarındaki duygu alev alev yanıyordu.

"Khazmuda'nın pulları savaştan önce yeniden büyüyecek," dedi Talon. "Onu hiçbir şekilde tehlikeye atmadınız. Onun tehlikeye atılmasına asla izin vermem." Zırhı tutmaya devam etti. "Siyahın senin rengin olmadığını biliyorum ama bence Riviana Yıldızı Kraliçesi Eldinar'a gece yarısı siyahı ejderha pullarıyla bakan herkes seni görünce hayatından endişe edecektir."

Tekrar ona bakmadan önce bir süre daha göğüs plakasına baktı. "Hediyenizi kabul etmekten onur duyuyorum Ölüm Kralı."

Amcam bir adım öne çıktı ve Talon'un uzattığı parçaları toplayarak hepsini büyük kollarının arasında tuttu. "Karımı koruduğun için teşekkür ederim." Bunu söylerken Talon'a baktı, sert bakışlarında samimiyet vardı.

Talon başını sallamadan önce bakışını korudu.

Amcam onu Kraliçe Eldinar'ın üstünü değiştireceği kraliyet sarayına taşıdı.

Olduğu yerde kaldı ve Talon'a baktı. "Zırh hakkında bilmen gereken başka bir şey daha var."

Konuyu sorularla devam ettirmedi. Onun özgürce cevap vermesine izin verdi.

"Bazı parçaların içinde siyah elmaslar var. Bunlar sadece batıdaki çölde kuma gömülü olarak bulunabilen nadir mücevherlerdir."

Tekrar ona bakmadan önce gözleri bana kaydı. "Calista generalinizin kölesi olarak geçirdiği zamandan bahsetti. O elmaslar için on yılını kazarak geçirmiş ve bu da hediyenizi kabul etmeyi daha da zorlaştırıyor."

"Sorun değil," dedim. "Alıcı olduğunuzu bilmek buna değiyor."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra tekrar Talon'a baktı. "Onların amacı ne?"

"Enerji," dedi. "En küçük şerit bile bir enerji santrali barındırıyor."

"Buna ihtiyacım yok," dedi. "Dayanıklılığım herhangi bir insandan çok daha güçlü."

"Bu onun için değil," dedi. "Bu senin ejderhan için."

Kafası karıştı, sanki onu yanlış duymuş gibi başı hafifçe yana eğildi. "Ne demek istediğini açıkla, Talon."

Sanki bu konuşma hoş karşılanmayacakmış gibi tereddüt etti. "Macabre bunu sadece sana olan sevgisi yüzünden kabul etti. Savaşta seni korumayı, onun terazileri, ateşi ve gücü olmadan savaşmana izin vermeye tercih ederdi.

pençeler. Ve eğer bunu yapmaya istekliyse... Sanırım seninle birleşmeye de isteklidir."

Gözleri tahrikle yavaşça kısıldı. "Savaşa nedeni kara elflerin ejderhaları bir fûnyeye zorlaması ve zihinlerini kontrol etmesi-"

"Evet, *zorla*," dedi. "Khazmuda'yı bir fûnyeye zorlamadım. O bunu isteyerek yapıyor ve bu yüzden aramızda derin bir ilişki var. İsteddiği zaman ayrılmakta özgür. Calista kısa bir süreliğine Inferno ile birleşti ve sonra birleşmeden ayrılarak kendi yollarına gittiler. Kara elflerin güçlerini kötüye kullanmaya karar olmaları bir ejderhayla birleşmenin yanlış olduğu anlamına gelmez, tabii ejderha isterse."

Onungözler vardı hala zor içinde Öfke, açıkça kırılgan
tarafından bu konuşma.

"Macabre'den füzyon yapmasını iste,

yapacaktır." "Onunla birleşmek

istemiyorum."

"Ama sana söz veriyorum, seninle birleşmek isteyecek," dedi. "Çünkü onun gücüne ve odağına sahip olacaksın ve savaşta durdurulamaz bir güç olacaksın. Bu savaşa seni korumak için katılıyor ve bunu başarmanın en iyi yolu da bu."

Gözlerinin arkasında ateş dans etmeye devam etti. "Biz ejderha kullanmıyoruz-"

"Tüm saygımla, Majesteleri. Ejderhalar için kendi hayatınızı ve halkınızın hayatını tehlikeye atıyorsunuz. Zafer şansımızı artırmak için onların güçlerini kullanmak akıllıca olur. Bir yemininiz olduğunu anlıyorum ama şimdi bunu bir kenara bırakmanın tam zamanı. Bu hepimizin iyiliği için."

Sessizleşti.

"Onların gücünü kullanırken, enerjilerini tüketirsiniz. Boyutları nedeniyle bizden çok daha fazla enerjiye sahipler ama bu sınırsız değil. Önce elmaslardaki depoyu boşaltacaksınız.

Macabre'ye dokunun. Savaşın uzunluğuna bağlı olarak elmaslara ihtiyacınız bile , ancak bu savaş günler sürerse, o zaman olabilir. Macabre'yi kullanmak istemediğini söylemiştin ve ben de sana bu yeteneği veriyorum. Enerjisini onun güçlerinden faydalanabilirsin."

Öfkesi azalmaya başlamıştı ama rahatsızlığı hâlâ ortadaydı. Yanında durmak için geri dönen kocasına baktı.

Kalın kollarını iki yana açmış, dimdik duruyor ve bir emir bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

"Düşünceleriniz nedir General?"

Ona bakarken yavaş bir nefes aldı, ona ordusunun bir generali olarak değil, bir koca olarak bakıyordu. "Ölüm Kralı'na katılıyorum. Onlarla özveriyle ilgilenen tek ırk biziz. En azından yeteneklerini bizimle paylaşabilirler - sadece savaş sırasında. Onların pullarıyla korunacağınızı ve damarlarınızda bir ejderhanın gücüne sahip olacağınızı bilmek beni rahatlatıyor."

"Bu benimle ilgili değil, General. Bu-"

"Bu seninle ilgili, *Fleur Nia*. Ordumuza ve halkımıza karşı sorumluluğum var ama seni her zaman ilk sıraya koyduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Yaşamana ihtiyacım var. Bu ormana dönüp yüzyıllarca hüküm sürmene ihtiyacım var. Bu geçici bir anlaşma. Ejderhalar, onların iradesi dışında asla fitili korumayacağımızı biliyorlar. Bize şüphesiz güvenebilirler."

Talon'a dönmeden önce bir süre ona baktı. "Bundan hâlâ hoşlanmıyorum. Ama kötü büyüyle bağlanmış o ejderhaları serbest bırakmak istiyorum. Macabre ve diğerlerinin evlerine dönmelerini ve kalan günlerini huzur içinde yaşamalarını istiyorum. Halkımın muzaffer olmasını istiyorum. Başarılı olmanı istiyorum Talon."

Amcam olmasaydı Talon'un onu bu plana ikna edemeyeceğini biliyordum. Riviana Star'ın generali rolünü bırakmış ve

kendisi ölse bile karısının yaşamasını isteyen endişeli bir kocaya dönüştü.

"O zaman Macabre ile konuş," dedi Talon. "Eminim kabul edecektir ve kabul ettiğinde ona diğerlerinin de kabul edip etmeyeceğini sor. Ejderhaları en iyi savaşçılarınızla eşleştirin. Amcamın ordusunun sizin için zor olmayacağını sanıyorum ama kara elflerin ciddi bir düşman olduğunu deneyimlerimizden öğrendik."

Ormandan çıkıp düzlüklere girdik, ejderhalar güneş ışığında uyuyor ya da gökyüzünde süzülüp av peşinde koşuyorlardı.

Kaç kez , her zaman keyif alırdım.

Khazmuda'nın pullarından yapılmış siyah zırhıyla korunan Kraliçe Eldinar en öndeydi ve bembeyaz zırhından çok daha farklı görünüyordu. Sırtına Büyük Ağaç'ın bir resmi oyulmuştu ve etrafı çiçeklerden oluşan bir armayla çevriliydi. Hareket ederken uzun saçları rüzgârda uçuşuyor, kılıçları kalçalarındaki kınlarda duruyordu.

Khazmuda bizden önce indi, yaklaştıkça Talon'un varlığının farkına vardı. Gözleri kraliçenin üzerindeydi ve görünüşünü daha iyi görebilmek için başını eğdi. ***Korkunç bir kraliçesiniz, Majesteleri. Tüm düşmanlarınız gücünüz ve kudretiniz karşısında titreyecek.***

"Teşekkür ederim Khazmuda," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ve böylesine cömert bir hediye için ben teşekkür ederim."

ederim, Majesteleri. Görevim Talon'u savaşta korumak ama umarım terazilerim yokluğumda size hizmet eder.

"Eminim öyle olacak," dedi. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Ne isterseniz, Majesteleri.

"Bana bu şekilde hitap etmek zorunda değilsiniz. Elfler için kraliçeyim ama ejderhalar için sadece bir dostum."

Benim için her zaman Kraliçe Eldinar olacaksın.

Gülümsedi. "Çok tatlısın."

Sorunuzu sorun.

"Sen ve Talon birleştiginizde, bunu kim önerdi?"

Hiçbirimiz.

Onlar konuşurken Khazmuda'nın sözlerini zihnimde duyabiliyordum. Talon'un da duyabildiğini biliyordum ama amcam konuşmanın ejderha tarafının farkında değildi.

"O zaman neden birleştin?" diye sordu.

Talon beklenmedik bir şekilde iç çekti.

Gözlerim ona kaydı, bir rahatsızlık belirtisi gördüm.

Khazmuda konuşmadı. Gözleri Talon'a kaydı.

"değil," dedi Talon. "Ona söyleyebilirsin."

Kraliçe Eldinar Khazmuda'yla tekrar yüzleşmeden önce Talon'a bakmak için döndü.

Talon ölümcül bir yara almıştı... ve sadece bir fûnye onu kesin ölümden kurtarabilirdi. Aynı yaranın benim vücudumda olması önemsiz olurdu, bu yüzden **ben** de onun yaşaması için bu hasarı emdim.

"Bu ne tür bir yaraydı?"

Kalbe bir hançer.

Tekrar yanıma, Talon'a baktım.

Dümdüz önüne baktı, kimseye bakmamaya kararlıydı.

Kraliçe Eldinar bir süre ona baktı. "Bu yara kendi kendine oluşmuş..." Satır aralarını okudu, bizi çevreleyen enerjideki değişimi yorumladı.

Talon'un yüzünün yan tarafına baktım.

Evet.

Kalbim o kadar sıkıştı ki neredeyse patlayacaktı.

"Bunu sizin umarak yapmış olma ihtimali var mı?"

Hayır. Sanki bu sorudan rahatsız olmuş gibi başını hafifçe eğdi.
Talon Rothschild hayatına son vermeye çalıştı çünkü uğruna yaşayacak hiçbir şeyi yoktu. Gitmesine izin vermemi istedi ama ben onu kendi bencil nedenlerim için kurtardım.

Kraliçe Eldinar anlayışla hafifçe başını salladı. "Neymiş o sebepler?"

Yalnız kalmak istemiyordum... ve onu seviyordum.

"Görünüşe göre bu birbirinizi iyi tanımadığınız bir dönemde olmuş."

O korkunç gecede yaşananlar bizi sonsuza dek birbirimize bağladı. Bu kadar derinden acıdığınız birini sevmemek çok zor. Talon bu süre zarfında en iyi özelliklerini göstermedi, ancak yüzeyin altında derinlerde ikamet ettiklerini biliyordum.

"Ve o zamandan beri kaynaşmış olarak mı kaldınız?"

Evet.

"Neden?"

Çünkü yaşadığım sürece ondan asla ayrı kalmak istemiyorum. Hiçbir mesafe zihinlerimizi ayıramaz. Eşlerimizle yuva kursak ve kendi yavrularımız olsa bile, zihinlerimiz her zaman birbirine bağlı olacak. Bu ilişki asla değişmeyecek.

"Yani dürüstçe bunun istediğın bir şey olduğunu söyleyebilir misin?"

Tüm kalbimle.

"Peki ondan sigortayı çözmesini isteseydiniz, sizce yapar mıydı?"

Evet. Bu soruları neden soruyorsunuz?

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Çünkü akrabanızdan bizimle birleşmesini istemek üzereyim ve bunu istemeden önce tam olarak ne istediğimi anlamak istiyorum."

Bu bir talep değil de bir soru olduğu sürece korkacak bir şey yok Majesteleri. Eminim bazıları kabul edecek, bazıları ise etmeyecektir. İsteklerine saygı duyulduğu sürece, suç yok.

"Bu benim son sorum. Sence sormalı mıyım?"

Khazmuda sessizce ona baktı, derin düşüncelere dalmıştı.
Sorunuzu anlamıyorum.

"herkes için faydalı olacağını düşünüyor musunuz?"

Talon için savaşıacak ölülerden oluşan bir kalkanla etrafını sarabilir. Bu onu zorlu bir rakip yapar çünkü dokunulmazdır. Ama bu olmadan, General Titan ya da Komutan Luxe'den bir farkı yok. Kılıç konusunda yetenekli ama rakipleri de öyle. Ama ona verdiğim güçle, bu dünyada yürüyen en büyük kılıç ustalarından biri. Siz ölüleri çağırmasına izin vermeden önce ağacınızı bu kadar uzun süre savunabilmesinin sebebi buydu. Bu güce sahip başkalarının olması, Talon'la boy ölçüşemeyecek olsalar bile, savaşın sonucunu inkar edilemez bir şekilde etkileyecektir. Bu bağlamda, evet, bence .

"O zaman Macabre ile özel olarak konuşacağım. O ne karar verirse saygı duyacağım."

Benim Talon'a duyduğum sevginin aynısını o da sana duyuyor. Cevabının ne biliyorum.

Elf ordusu, uzakta dağların bulunduğu açık arazilere ulaşmak için ormanın dışına doğru ilerlemeye başladı. Onlara sadece taşıyabilecekleri kadarını getirmeleri emredilmişti. Atlar geride bırakıldı ve limana vardıklarında bineklerinin terk edilmemesi için yaya olarak seyahat ettiler.

Kraliçe Eldinar saatlerdir Macabre ile birlikteydi, sahadaki yerlerinde yalnızdılar, Macabre çimlere uzanıp ona bakarken o da yerde oturuyordu. Uzaktan bakıldığında konuşmaları iyi gidiyor gibi görünüyordu ama bir çatışma olmasaydı saatlerdir orada olmazdı.

Talon ve ben Khazmuda ile birlikte bir kamp ateşinin önünde oturuyorduk, güneş dağların üzerinde neredeyse batmak üzereydi.

Kollarını dizlerine dayamış oturuyor, kamp ateşinin üzerinden ejderhalarla dolu ötesindeki tarlaya bakıyordu.

"Uzun zamandır konuşuyorlar." Talon

hiçbir tepki vermedi. "Evet diyecek." "Ben

de öyle düşünmüştüm ama şimdi

endişeliyim."

"Muhtemelen başka meseleleri konuşuyorlardır. Ya da zırh dehşete düşürdü."

"Umarım değildir... çünkü özgürce verildi."

Khazmuda, ateşin önündeki halının üzerinde yatan bir köpek gibi yoruldukça gözlerini kapattı.

"Bunu ona vermen çok hoş," dedim sessizce. "çok düşkün olmuşsunuz." Biraz kıskanmıştım, ama asla

beni tüketmesine izin verdim. Kraliçe Eldinar amcama sadıktı ve şimdi Talon duygularını itiraf ettiğine göre kalbinin bana ait olduğunu biliyordum. Paylaştıkları her şey platonikti.

"Benim saygımı kazanmak zordur ama o bunu denemeden başardı," dedi. "Khazmuda dışında hiç arkadaşım yok, bu yüzden bir arkadaşımın olması güzel."

İfadesi karşısında içimde bir sızı hissettim. "Biz arkadaş değil miyiz?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Biz kesinlikle arkadaş *değiliz*." Dönüp bana baktı, o yakışıklı sırtışı yüzünü aydınlatıyordu. "Ve asla senin arkadaşın olmak istemem. Eğer bununla yetinmek zorunda , aklımı kaçırdım."

Güvensizliğimi dağıttı ve hatta beni gülümsetti.

Beni izledi, gözlerimin içinde kaybolurken gülümsemesi yavaşça soldu, sanki dünyada yalnızmışız ve etrafta kimse yokmuş gibi bana baktı. Sonra gözleri bana her baktığında olduğu gibi hüzünlü bir hal aldı.

"Gözlerin neden böyle

yapıyor?" "Ne?"

"Çok üzgün görünüyorsun."

Gözlerini kaçırdı ve bir kez daha ufka baktı, gökyüzü çoktan kararmıştı çünkü güneş dağların içine bataklığa batır gibi batıyordu. "Sevdiğin bir şeye sahip olduğunda, kaybedecek daha çok şeyin olur. O hançeri kalbime saplamak kolaydı çünkü hayatta kalmak için hiçbir nedenim yoktu. Ölüm, mutsuzluğuma tercih edilebilirdi. Ama şimdi... hayatımın yeniden bir anlamı var."

"Bence bu iyi bir şey Talon."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Belki de. Keşke daha önce olsaydı."

"Olması gereken zamanda oldu. Yas tutmak için zamana ihtiyacın vardı. Eğer çok erken tanışsaydık, işe yaramazdı."

"Sanırım sana her zaman, her koşulda aşık olabilirdim."

Bu Talon'un nadiren gösterdiği bir yönüydü. Tamamen açık ve şeffaftı, düşüncelerini maskelemek yerine aklından geçenleri söylüyordu.

"Vivian'la tanıştığımda..." Devam etmeden önce tereddüt etti, çünkü ne zaman ondan bahsetse boğazına bir bıçak dayanmış gibi oluyordu. "Onu gördüğüm anda vurulmuştum. Onu kovaladım, o da kaçtı ve bu hoşuma gitti çünkü daha önce kimse peşimden gelmemişti. Aramızda bir çekim vardı ve benden hoşlandığını biliyordum ama yine de benden kaçmak için elinden geleni yaptı. Onu köşeye sıkıştırdım ve bana nedenini söyleyene kadar gitmesine asla izin vermemekle tehdit ettim. Sadece bir nedene ihtiyacım vardı." Yutkunurken gözlerini ateşe dikti. "İşte o zaman bana tecavüze uğradığını söyledi..."

Kalbim hiç tanımadığım bir kadın için kırıldı. Neye benzediğini bile bilmiyordum.

"Yakın zamanda oldu. Öz amcası tarafından..." Ruh hali kararmaya başladı çünkü bunca yıldan sonra hala onu rahatsız ediyordu. "Hâlâ bu olaydan dolayı sarsılmıştı ve benimle ilgilenmiyordu çünkü tek istediğimin birileriyle yatıp bir sonraki kıza geçmek olduğunu biliyordu - ki bu adil bir varsayımdı. Tecavüze olsaydı muhtemelen bunu sorun etmezdi ama sonuç olarak farklı bir insan oldu."

"Ne oldu?"

"Bunun beni korkutacağını ve onu rahat bırakacağımı sanıyordu," dedi. "Yanlış düşünmüş."

Şimdi her şey anlam kazanmıştı, Talon'un bana karşı bu kadar sabırlı olması, şiddetin ötesini görmesi ve hâlâ içimdeki beni görmesi. İyileşmem için gösterdiği çaba, beni iyileştirmek istemesi.

"Yavaş bir başlangıç oldu ama onu gördüğüm andan itibaren başka kimse yoktu. Onun hızında ilerledim, ona istemediği bir şeyi yapmak için acele etmemesi gerektiğini gösterdim ve zamanla bana güvenmeye başladı. Onu doğurmadan çok önce ona aşık olmuştum, bu yüzden beklemeye aldırmadım. Ona hiç söylemedim çünkü bunun onu yatağa atmak için bir numara olduğunu düşünmesini istemedim. İlk o söyleyene kadar bekledim."

Başka birine aşık olma hikayesini dinlemek biraz acı vericiydi ama bunun onun hikayesi, onun temeli olduğunu ve her zaman onun ve dolayısıyla bizim bir parçamız olacağını biliyordum. "Ona ne oldu?"

"Amca mı?" diye sordu. "Onu ben öldürdüm."

Tam da beklediğim gibi. "Bu mi... benimle ilgileniyordun?"

"Sanırım bunun bir parçasıydı, evet," dedi. "Vivian'ın neler çektiğini biliyordum ve senin de çekmeni istemedim. Bana onu tekrar bir araya getirdiğimi söyledi ve sanırım ben de aynısını senin için yapmak istedim."

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

Gözlerini ateşe dikti. "Tanıştığımız gece bambaşka bir adamdım. Eminim bunun farkındasındır. Ve umarım senin sayende ne kadar değiştiğimin de farkındasındır." çevirip bana baktı, gözleri bir kez daha yumuşaktı. "Sorunuma bir çözüm bulmak için onlarca yıl denizlerde dolaştım, oysa tek yapmam gereken seni bulmaktı."

Gözlerim onun bakışlarında kayboldu, kamp ateşinin ışığında görünen altın benekleri gördüm. Onunla çölün ortasında karanlık bir gecede tanışmıştım ve o zaman da şimdiki kadar yakışıklı olmasına rağmen farklı görünüyordu.

Eğildi ve elini saçlarımın arasına soktu, beni öperken arkadan kavradı, ateş ışığında bana yavaş ve amaçlı bir öpücük verdi. saçlarımı okşadı ve ağzımla sevişti. Küller geceye karıştı ve Khazmuda uyumaya devam etti,

Kalplerimizin asla kurtulamayacak kadar sıkı bir düğümle birbirine dolandığının farkında olmadan.

Şafakta uyandım.

Talon'dan ayrı kaldığım süre boyunca uykusuz kaldığım için gece boyunca derin bir uyku çekmiştim. Neredeyse hiç dövüşmemiş olmama rağmen kılıcımı savaşta kaldırmak üzereydim ama bundan hiç rahatsızlık duymuyordum. Belki de Talon ve Khazmuda'nın beni koruyacağına inandığım içindi. Ya da belki de deliler gibi aşık olduğum için doğru düzgün düşünemiyordum.

Belki de ikisiydi.

Sessizce üzerimi giyindim ve Talon'un yatakta tek başına çıplak uyumasına izin verdim. Dışarı çıktığımda gökyüzünün hala geceden kalma hafif bir karanlığa sahip olduğunu gördüm. Güneş ufukta yaklaşıyordu, dağlar yaklaşan güneşten karanlık bir silüet oluşturuyordu.

Khazmuda hâlâ onu son gördüğüm kamp alanındaydı, çenesi keskin pençelerinin üzerinde duruyordu. Beni duyunca gözlerini açtı.

Gülümsedim ve burnunu okşadım. *Günaydın.*

Günaydın. Dokunuşumdan hoşlanmış gibi sessiz bir çıkardı.

Kamp alanına baktım, elflerin hâlâ çadırlarında uyuduğunu ve kraliçelerinin onlara yürümelerini söylemesini beklediklerini gördüm. Ejderhalar alandaydı, çoğu gece boyunca ısınmak için bir yığın halinde bir araya toplanmıştı.

Uzaklarda, Kraliçe Eldinar'ın yanında Macabre ile kampa yaklaştığını gördüm, siyah zırhı donuk gün doğumunda bile parlıyordu.

Macabre'nin ne karar verdiğini merak ediyorum.

Sigortayı kabul etti.

Nereden biliyorsun? Ona bakmak için geri döndüm.

Hissedebiliyorum.

Talon bir saniye sonra çadırdan çıktı, olabildiğince sessiz hareket etmeme rağmen ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra uyanmış gibi giyinmişti. Kılıcı bile sırtına asılmıştı ve gözlerindeki uykulu bakışla her zamankinden daha da . O çadıra sevgilim olarak girmişti ama ejderha pullarıyla kırılmaz zırhıyla bir kral olarak çıkmıştı. Gözleri hemen bana kaydı, bakışlarında bir şefkat vardı, sanki ben onun güneşinin doğuşuydum. Öne çıktı ve tek kelime etmeden dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Onu öperken gözlerim kapandı, uzun süreli aşıkların birbirlerine sarıldıkları o basit kapıldım. Bu bir selamlaşmaydı, bir şehvet eylemi değil, ebeveynlerimin aynı odaya girdiklerinde birbirlerine gösterdikleri aile içi şefkatti.

bir şeye asla sahip olamayacağımı düşünmüştüm.

Sonra Khazmuda'ya döndü ve avucunu bir an için burnuna dayadı, gözleri kilitlendi, orada bir sevgi alışverişi vardı, ejderhasıyla bir adam. Sonra tekrar bana döndü. "Kraliçe Eldinar Macabre ile birleşti."

"Görünüşe göre haklıymışsın."

"Bir ejderha diğer yaratıklardan daha derinden sever," dedi. "Bu onların tek zayıflığıdır."

"Zayıflık mı?" diye sordum. "Bence bu bir güç. Çünkü Khazmuda seni kurtarmasaydı, şu anda burada, onun ırkını üzere olamazdın."

Bana o kendine özgü sert bakışını attı, yüzüme durmadan bakan türden.

Kraliçe Eldinar kamp alanımıza yaklaştı, gözleri Talon'un üzerindeydi. "Uzun tartışmalardan sonra Macabre benimle birleşmeyi kabul etti. Diğer ejderhalarla da konuştu ve yarısından fazlası aynı şeyi yapmayı teklif etti."

Buna inanamadım. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Gözleri Talon'da kaldı. "Sadece elflerle birleşirler, insanlarla değil. Yani, eğer ordunuzda bir ejderhayla birleşmek isteyen biri varsa, bu gerçekleşmeyecek."

"Onun şartlarını kabul ediyorum," dedi Talon. "Zaten benim niyetim de bu değildi. Irklarına yardım etmek için hayatlarını tehlikeye atanlar elflerdir. Bu hakkı kazanmış olanlar sadece sizlersiniz."

Takdirle hafifçe başını salladı. "O halde en iyi savaşçılarımla birleşmeyi kabul eden ejderhalarla eşleştireceğim."

"Inferno hariç," dedi Talon. "O Calista ile birleşecek."

Kraliçe bu talebi değerlendirirken zeki bakışlarıyla onu inceledi. "Eğer kabul ederse."

"Yapacak," diye ısrar etti Talon.

"O halde sürece başlayalım," dedi Kraliçe Eldinar. "Ve sizinle Gölge Taşı limanında buluşacağız."

Talon, "Bizimle uçabilirsiniz Majesteleri," dedi.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama ben her zaman halkımla birlikte kalırım."

Tarlada Inferno'ya doğru yürüdüm. En son uyanan oydu, sanki diğerlerinden daha geç kalkmıştı ya da her zamankinden daha yorgundu.

Başını hafifçe kaldırmadan önce gözlerini açtı. **NE HABERLER GETİRDİN?**

"Macabre, Kraliçe Eldinar ile birleşmeyi kabul etti. Bazı ejderhalar da kabul etti."

BU BENİ ŞAŞIRTMADI.

"Merak ediyordum da... tekrar birleşmek ister misiniz?" Daha önce kaynaşmıştık çünkü içinde bulunduğumuz koşullar bunu gerektiriyordu. Ebedi hayatlarını birbirlerinin yanında geçirmek isteyen Talon ve Khazmuda gibi birbirimize bağlı değildik. "Talon bunu tercih ediyor çünkü ben daha güvende olacağım-"

AÇIKLAMAYA GEREK YOK, CALISTA. KAYNAŞMAYI KABUL EDİYORUM ÇÜNKÜ BUNU ARZULUYORUM. BENİMLE DAHA ÖNCE DE BİRLEŞMİŞTİN VE BUNU NEDEN TEKRAR YAPMAYACAĞINI ANLAMİYORUM.

"Tabii ki."

VE GÜCÜMÜN SENİ HAYATTA TUTMASINI İSTİYORUM. UZUN VE MUTLU BİR HAYATI HAK EDİYORSUN, CALISTA.

Gözlerim yumuşadı. "Teşekkür ." Talon'la sonsuza dek yaşamak istiyordum ama asla Inferno'dan ya da başka bir ejderhadan böyle bir hediye istemezdim. Şimdi Talon'un amcasının neden sadece ölümsüzlük için kendi türlerini güneye köleleştirdiğini anlıyordum. Ve ejderhaları neden kara büyüyle köleleştirdiklerini anladım, çünkü böyle bir hediye vermeyi asla kabul etmezlerdi.

HAZIR MISINIZ?

"Evet."

Inferno burnunu bana doğru uzattı ve avucuma bastırdı. Gözlerini kapattı.

Benimkini ve aramızdaki bağı, tarif edemediğim bir enerjiyi hissettim. Dünya yıkılmadan ve ben hareket etmemiş olsam bile ayaklarımın toprağı terk ettiğini hissetmeden önce bir huzur anıydı. Her şey durgunlaşmadan önce midem çalkalandı ve hiçbir şeyin değişmediğini görmek için gözlerimi açtım.

Inferno'nun vahşi gözleri benimkilere baktı.

Her şey aynı görünüyordu ama ben farklı hissediyordum. Bu duyguyu, kanımdaki yanmayı ve damarlarımdaki gücü unutmuştum. Ben

Kim olduğumu unuttuğumda, daha önce olmayan bir enerji patlaması, kaslarımda boyutlarına meydan okuyan bir g hissettim.

BENİM AKRABALARIM İÇİN SAVAŞIYORSUN. GÜCÜMÜ PAYLAŞMAK EN AZINDAN YAPABİLECEĞİM BİR ŞEY.

"Paylaşmak istemesen bile yine de yapardım."

BİLİYORUM. SENİ ÖZEL YAPAN DA BU, CALISTA.

"Asla senin kadar özel olamayacağım," dedim. "Talon ve ben, ordusunu yola çıkmaya hazırlayabilmesi için Gölge Taşı'na doğru yola ıkıyoruz. Bize katılmak ister misin yoksa ejderhalar ve elflerle mi kalmak istersin?"

BEN DE SENİNLE GELECEĞİM. BU NOKTADAN SONRA BİRLİKTE KALMALIYIZ.

"Tamam. Belki Talon bir eyer yapmama yardım edebilir. Tutunacak bir şey olmadan sana binmek biraz zor."

BİR AT GIBİ EYERLENMEK UMURUMDA DEĞİL AMA FIKRINI RTEMEM. BANA BINMEN TEHLİKELİ, ÖZELLİKLE DE SAVAŞIN SICAĞINDA.

"O zaman yolda Khazmuda'ya binmemin bir sakıncası var mı?"

MUHTEMELEN EN İYİSİ BU.

"Pekl. O zaman gitmeye hazırlanalım."

Talon

Calista önümde Khazmuda'nın eyerindeyken Riviana Star'dan ayrılıp dağların üzerinde süzüldük, Inferno'nun kırmızı pulları yanan bir ateş topu gibi arkamızdan geliyordu. Yollar ve dağlar boyunca yürüyerek yolculuk bir hafta sürerdi. Ama bir ejderhanın sırtında sadece bir gün sürdü.

Kale uzaktan bile görülebiliyordu, arkasında okyanus uzanıyordu, kulelerin tepesinden gökyüzüne uzanıyordu. Koyu renkli taştan yapılmıştı, bir mezar taşıyla aynı renkteydi, bu yüzden asla ev gibi görünmüyor ve hissettirmiyordu. Bizim kalemiz kireçtaşından yapılmıştı, bu yüzden biraz kahverengi, yazın nemli ve daha az ısı emen bir iklimden gelen çok daha sıcak bir rengi vardı. Ama yine de güzel bir kaleydi.

Surlara indik ve Khazmuda'dan indik, hava yemyeşil ormanın yakınında olduğundan biraz daha serindi.

Inferno'yu avlanmaya götüreceğim. İkimiz de açız.

İşiniz bitince geri dönün. Demircimin eyerini yapmak için ölçülerine ihtiyacı var.

Khazmuda uçu ve Inferno'ya katıldı, her ikisinin de pulları batan güneşin altında güzeldi.

Calista yüzünde hafif bir gülümsemeyele onların gidişini izledi. "Çok güzeller, değil mi?"

Khazmuda'nın havada uçtuğunu sayısız kez görmüştüm, bu yüzden gözlerim onun yüzünde kaldı, yüksek elmacık kemikleri, yay kıvrımlı dolgun dudakları ve bir mücevher seti gibi parlayan gözleri daha çok ilgimi çekti. Ona sonsuza dek bakabileceğimi, bu anı sonsuza dek için ruhumu verebileceğimi biliyordum. "Evet."

Uzaklaştıklarında bana tekrar baktı.

Bunu neden yaptığımdan emin değildim ama sanki bakmıyormuşum gibi gözlerim başka tarafa kaydı. Göğsüm çöktü ve acım ıslak bir havludan su çeker gibi kalbimden sıkıldı. Her geçen gün, olmak istediğim son yere daha da yaklaşıyordum... ve bunu durduramıyordum.

İçeri girerken yatak odamı taradı, şöminenin önündeki koltukları, köşedeki masayı ve açık kapı aralığından dört direkli yatağı inceledi. Durdu ve yatağa baktı, muhtemelen onu becerdiğim geceyi hatırlıyordu, sonra o uyurken koltuğa oturdu.

Önce yatağa, sonra da koltuğa baktı. "Uzun zamandır buraya gelmemiştim."

"Ben de öyle." Yatağım son yıllarda fahişeler ve tek gecelik ilişkilerle doluydu. Şimdi ise tek bir kadına aitti. Çarşafı onun gibi kokuyordu ve ben onun gitmesini istemiyordum. Bu yatak odasına girmek geçmişe bir adım atmak gibiydi, benim farklı bir adam olduğum bir zamana... ve onun farklı bir kadın olduğu bir zamana.

Kılıcımı sırtımdan çıkardım ve ocaktaki ateşi yakmadan önce duvara yasladım. Artık kış değildi ama

Calista için hava hala çok soğuktu, kollarında gördüğüm bakılırsa.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sabah yelken açmak için adamlarımı hazırlayacağım. Demircimin Inferno'nun eyerini yapması birkaç gün sürer. Sonra da saklandığımız yerin bulunduğu güneğe doğru yelken açacağız."

"Korsanlar arasında hoş karşılanacağımıza emin

misin?" Hiç şüphem yoktu. "Evet."

"Yaşamak için hırsızlık yapan adamlara çok güveniyorsunuz."

Kaptan Blackstorm bir amirden öte bir dost olmuştu. Kıyılarına getirdiğim insanların çokluğundan hoşnutsuz olabilirdi ama onları kabul edecek ve misafirperverliğini sunacaktı. "Tanıdığım adamlara çok güveniyorum."

Bana tekrar bakmadan önce bir süre ateşe baktı. "Bir sorum var..."

"Sor."

"Kraliçe Eldinar neden bu yeteneğe sahip?" Gözlerinde yeşil alevler dans ediyordu.

"Bilmiyorum."

"Bazılarının damarlarında ejderha kanı olduğunu ve bunun nadir olduğunu söylemişsiniz. Bir elf buna nasıl sahip olabilir?"

Başımı salladım. "Cevabım hâlâ aynı, bilmiyorum. Kraliçe Eldinar bize topraklarını açtığı gibi kalbini de açtı ama tüm sırlarını paylaştığını sanmıyorum, paylaşmamalı da. Macabre ile olan ilişkisinin ona böyle faydalar sağladığından şüpheleniyorum."

"Macabre'in ona bu verdiğini mi söylüyorsun?"

"Muhtemelen."

"Bunu nasıl yapabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Eğer ejderha isterse herkes bir ejderhayla birleşebilir. Ama herkes bir ejderhayla onun dengi olarak iletişim kuramaz. Birleşme gerçekleştikten sonra yeteneğin aktarıldığından şüpheleniyorum, ayrıldığıңызda bile ejderhanın bir parçası her zaman sizinle kalır."

"Ama eğer Kraliçe Eldinar bu yeteneğe sahipse, bu çoktan Macabre ile birleşmiş olacağı anlamına gelir."

"Muhtemelen."

"Ama o bu uygulamaya karşı gibi görünüyor."

"Başka türlü iletişim kurmaları imkânsız olurdu," dedim. "Belki de sadece bir an için konuşabildiler ve sonra ayrıldılar. Ya da belki de bunca zamandır kaynaşmışlardı ama başka türlü davranıyorlardı. Yeteneği olduğunu söylüyor ama belki de sadece kaynaşmıştır."

"Ama neden bize yalan söylesin ki?"

Sırıttım. "Çünkü aksi takdirde ikiyüzlü davranmış olur. Kendi halkı, yasalarını çiğnediğini ve bir ejderhayla birleştiğini öğrenirse onu devirir. Kocasına söylediğinden bile şüpheliyim."

Bana bakarken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Onu ele vermeyeceğim," dedim. "Ejderhalara karşı kötü bir niyeti olmadığı açık ve önemli olan da bu."

Düşüncelere dalmış bir halde tekrar ateşe döndü. "Bu Macabre'nin de yalan söylediği anlamına gelir."

"Ama onun için her şeyi yapardı, o yüzden şaşırmadım." Uzaklaştım ve gitmeden önce yaptırdığım zırhı bulmak için dolabımı açtım. Demircime işi bittiğinde dolaba asmasını söylemiştim. Zırhı Calista'ya geri götürdüm ve Kraliçe Eldinar'a hediye ettiğim zırh setinin aynısını ona sundum.

Gözleri hemen üzerinde gezindi ve bir bıçağın kabzaya tutturulduğu gibi yüzeye tutturulmuş olan Siyah Elmasların parlaklığı da dahil olmak üzere tüm özelliklerini inceledi. Tekrar bana bakmadan önce bakışları uzun bir süre öylece kaldı. "Bana da bir tane yaptın."

"Çünkü benim kadının da herhangi bir kral ya da kraliçe kadar hak ediyor."

Gözleri benimkilere bakarken yavaşça yumuşadı. "O elmasları kendine saklayabilirdin."

"Onları değer verdiğim insanlarla paylaşmayı tercih ederim." Zırhı masanın üzerine koydum ki ateş ışığında hayranlıkla bakabilsin. Ejderha pulları taş kadar sertti ve dış pürüzsüzlükleri onları bir bıçağı saptırmak ve okları itmek için mükemmel bir yüzey haline getiriyordu. Ateş de dahil olmak üzere her şeye karşı aşılmazdı. Bu zırh beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı. "Ayrıca, bunlardan bazılarını bulan sendin. Sana ait olmalılar." Hayatının on yılını kaybetmesinin sebebinin ben olduğumu bilmek beni geceleri uyutmuyordu ama şimdi daha da kötü hissediyordum. Kaybettiği onca zaman, gördüğü onca işkence, çünkü depresyonum beni lanet bir deliye dönüştürmüştü.

Bana acıma nezaketini gösterdi, gözleri şefkatle yumuşamıştı. "Yatmaya hazırım."

"Yemek istemiyor musun?"

Bana doğru ilerlemeden önce gözleri benimkiler arasında gidip geldi, parmak uçlarında yükselirken avuç içi enseme kavradı. Yumuşak dudakları çaresiz bir kadının coşkusuyla benimkileri öptü. Ama ödeme ya da zevk için çaresiz değildi.

O sadece benim için çaresizdi.

Caelum Diyarı'nı asla kendi gözlerimle göremeyecektim. Orayı sadece muhtemelen gerçeğe dayanmayan masallardan tanıyacaktım. Ama Calista'nın bacaklarının arasındayken kendimi oradaymış gibi hissediyordum. Işıkla dolu bir diyarda, her zaman parmak uçlarımda zonklayan bir zevkle, sadece göçüp gidenlerin anlayabileceği bir huzurla.

Tırnakları kığımın yanaklarına batarken yumuşak kalçalarının arasına sıkışmış bir halde, ona sadece zevkle inlemesini ve acıdan irkilmemesini sağlayacak kadarını vererek sallandım. Şöminedeki alevlerden daha sıcak yanan bir tutkunun sancıları içinde birbirimize kilitlenmiş ruhlarımız birbirini sıyrıyordu. Vivian'ı seviyordum ve hayatımı tek bir şüphe tohumu olmadan onunla geçirebilirdim, ama Calista ile olan bağım çok farklıydı. Depremler ve sellerle oluşmuş, zamana ve doğanın tüm güçlerine dayanmış bir dağ silsilesi gibi sağlam bir temeli vardı. Aşkımız nefret olarak başladı, ama yine de sanki kaderinde gibi bir gram su olmadan güzel bir bahçeye dönüştü.

Keşke onu daha önce bulsaydım.

Kalçalarımı uyluklarıyla sıktı ve tırnaklarını sırtımda gezdirdi. "Talon..."

Zevkin uçurumuna vardığını hissedebiliyordum, sonra orada kaynadı, arzusu gidecek başka bir yeri kalmayana kadar yavaşça arttı. Sulu gözleri ve kan akıtacak kadar keskin tırnaklarıyla etrafıma dolandı, küçük amcığı beni demir bir yumrukla sıktı.

Üzerime bir sıcaklık dalgası yayıldı ve omurgamı eriterek sıvıya dönüştürdü. Birlikte yaşadığımız zevk önceki fetihlerimden farklıydı. O kadar iyiydi ki, ruhumu olduğu kadar bedenimi de besliyordu. Bunlar bana en çok neşe ve acı veren anlardı.

Ben gittiğimde ne yapacaktı?

O da benim gibi kırılır ? Asla bulamayacağı cevaplar için dünyayı mı arayacaktı?

Serbest kalmanın eşiğindeydim ama zihnim uzaklaştığında bedenim de uzaklaştı.

Ama beyaz parmak eklemleriyle beni geri çekti. "İçime gel."

Ve sanki hiç ayrılmamışım gibi geri döndüm. Kayganlığını itmeye devam ederken alnım onunkine yaslandı. "İşte geliyor, bebeğim."

Oturma odasında ateşi yaktım ve önüne oturup sessiz bir mutsuzluk içinde viskimi yudumladım. Calista'dan önce ve hatta ilişkimizin başlangıcında gecelerimi böyle geçiriyordum ve eski alışkanlıklarıma geri döndüm.

Sefil bir sarhoş olarak.

Calista'nın içeri girmesine izin verdikçe kendimi daha da kötü hissediyordum. Yüksekler gökyüzünden daha yüksek, alçaklar ise ölüleri gömen topraktan daha alçaktı. Bana o yeşil gözlerle baktığında büyük bir sevinç hissetmek ve sonra bana daha uzun süre bakamayacağını bilerek büyük bir umutsuzluk hissetmek bir işkence eylemiydi.

"Umarım tüm bunlara değer, Talon

Rothschild." Gözlerim yanımdaki sandalyeye

kaydı.

Bahamut gece mavisini zırhı içinde, sarı saçlarıyla, beslenmek için ruhları yiyen bir canavardan ziyade saygıdeğer bir kral gibi görünüyordu.

"Ama öyle olmasa bile, bunun bir önemi yok. En azından benim için." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Viskiden çok mutsuzluğumdan sarhoş olmuşum ve rahatça konuşuyordum. "Benimle ilgili seni büyüleyen şey nedir?" Bana sık sık, bazen önemli konuları tartışmak için, ama çoğu zaman sadece benimle alay etmek içindi.

"Sen bir kralsın."

"Çünkü beni sen yaptın."

"Sen Güney Adalarının varisisin. Senden öncekilerin hepsi senin kanının yanı sıra onurunu ve dürüstlüğünü de taşıyor. Bana gelen ruhların çoğu unutulmuş ya da terk edilmiş olanlardır. Ve bir ruh sefil ve lekeli olduğunda, aynı tadı vermez."

O kâseyi, içinde ruhumla birlikte, almaya hazır bir şekilde hayal ettiğimde içimi bir iğrenme duygusu kapladı.

"Gücüm tükettiğim ruhlarla besleniyor. Ve bir kralın ruhu... bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir güç verecek."

"Güce ne için ihtiyacınız var?"

Bana baktı, dudaklarında hafif bir

gülümseme vardı. Asla bir cevap

alamayacağımı biliyordum.

"Bana katıldığınızda göreceksiniz."

Yine midem bulandı, ağzımda viskinin maskeleyemediği bir tat vardı. "Tekrar düşünmen için yapabileceğim bir şey olmalı."

Sırıltısı yerinde kaldı. "Ne kadar kaymaya çalışırsan, o kadar sert kavrarım."

"Amcamda da kralların kanı var."

"Birkaç kez kaldırıldı. İlgilenmiyorum."

"Krallığı ailemden aldı ve ejderhaları köleleştirdi." "Bunu müttefikleri yaptı. Kendisi o kadar da ilginç biri değil."

Bu ağırlığı daha ne kadar taşıyabileceğimden emin değildim. Calista'nın yanında daha ne kadar uyuyabilir ve gerçeği daha ne kadar saklayabilirdim. Ona söylemek daha mı iyi olurdu, yoksa biraz daha uzun süre yaşayabileceği mutluluğu yok ederdi?

"Yerine geçmesini kabul edebileceğim bir kişi var."

Serulean mavisı gözlerine baktım, vatanımdaki kayalıkları saran okyanusu gördüm. Bahamut bir an bir çiçek gibi güzel, bir an sonra ise aşağılık olabiliyordu. Bu anlaşmadan ayrılma, hayatımın geri kalanında Calista'ya sahip olma ihtimali karşısında kalbim biraz daha hızlı çarptı. "Bana bir isim verin, ben de bunu gerçekleştireyim." Karşımdaki kişinin ne kadar masum olduğu umurumda değildi. Özgür olmak, ruhumu ziyafetten kurtarmak için her şeyi yapardım.

Gülümsemesi genişledi. "Benden gerçekten nefret ediyorsun, Talon."

"Sadece ruhumu geri istiyorum." Calista ve Khazmuda ile birlikte yaşamak, eski hayatım elimden alındıktan sonra yeni bir hayata başlamak istiyordum. Uğruna yaşayacak bir şeyim olana kadar yaşamayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

"Onları sınırlarıma getirin ve bir anlaşmamız olsun."

Bu yüzden onları denizden geçirip hiçbir haritada bulunmayan o küçük adaya götürmem gerekecekti. "Peki. Savaştan sonra yapılacak."

O iğrenç gülümsemesini takınmaya devam etti.

"Bana bir isim ver." Khazmuda onları yakalamama yardım ederdi. Onları bağlar ve istekleri dışında teslim ederdim. Ne kadar çılgık attıkları ve yalvardıkları umurumda değildi. O adadan uzaklaşacak ve asla arkama bakmayacaktım.

Uzun bir süre bana baktı, gülümsemesi yavaşça soldu, gözleri sertleşti. "Kraliçe Eldinar."

Ulaşmaktan korktuğumuz [sonuç için okumaya devam edin](#). Talon gittiğinde Calista'ya ne olacak? Yoksa kaderinden kaçmasının bir yolu var mı?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

